

Chung Cực Ngoan Liệt Miêu Dữ Miêu Ba Ba

Contents

Chung Cực Ngoan Liệt Miêu Dữ Miêu Ba Ba	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (1)	23
7. Chương 7: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (2)	27
8. Chương 8: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (3)	34
9. Chương 9: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (4)	39
10. Chương 10: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (5)	46
11. Chương 11: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (6)	49
12. Chương 12: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (7)	56
13. Chương 13: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (8)	63
14. Chương 14: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (1)	73
15. Chương 15: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (2)	78
16. Chương 16: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (3)	80
17. Chương 17: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (4)	83
18. Chương 18: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (5)	86
19. Chương 19: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (6)	89
20. Chương 20: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (7)	94
21. Chương 21: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (8)	98
22. Chương 22: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (9)	100
23. Chương 23: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (10)	107
24. Chương 24: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (11)	113
25. Chương 25: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (12)	124
26. Chương 26: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (13)	128
27. Chương 27: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (14)	138
28. Chương 28: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (15)	143

Chung Cực Ngoan Liệt Miêu Dữ Miêu Ba Ba

Giới thiệu

Tên gốc: Hân Việt: Chung cực ngoan liệt miêu dữ miêu ba ba Tạm dịch: Hồi kết của mèo con bướng bình và mèo b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-cuc-ngoan-liet-mieu-du-mieu-ba-ba>

1. Chương 1

Edit: Kogi

Meo...

“Anh đúng là một người đàn ông vô vị!”.

Bốp! Cái bạt tai vốn định giáng xuống mặt anh bị anh theo phản xạ đỡ được, tình cảnh này đối với anh dường như không thể quen thuộc hơn, cô gái không thể chịu nổi việc đàn ông thiếu quan tâm săn sóc mình, tức giận quay đầu bỏ đi trong tiếng cãi vã tức giận, rời khỏi quán cà phê tao nhã, bỏ lại những vị khách ngạc nhiên và anh với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Trong lòng La Vĩ Huyền vẫn luôn rất buồn bực, anh ý thức rõ thân phận và địa vị của mình, muốn tiền có tiền, muốn dáng người có dáng người, muốn tướng mạo cũng có một khuôn mặt anh tuấn đủ để phụ nữ phát điên, không “vô năng” cũng không tàn tật, dựa vào vị trí Tổng giám đốc Công ty khoa học công nghệ, chẳng phải đi đến đâu cũng được hoan nghênh sao?

Vậy mà bất kì người phụ nữ nào chủ động quấn lấy anh, sau này ai ai cũng đều bày ra vẻ mặt thất vọng, bị mắc lừa, có người sứt sùi nói chia tay, khóc suốt mấy rồi đi tìm nơi chốn khác, có người thì sau khi làm âm ỉ, quấy rầy mấy ngày liền biến mất tăm, chẳng phải đàn ông tốt khi bị phụ nữ đánh thì không được né tránh không được đánh trả ư, ngay cả khí phách này anh cũng không có mà còn chặn lại, thì ra anh chính là đồ không biết săn sóc, khiến người ta thấy quái gở, bị phụ nữ đá không những không buồn mà còn thở phào một hơi nhẹ nhõm, cũng không cảm thấy cuộc sống vì vậy mà thay đổi, trước khi bị người phụ nữ tiếp theo đến quấn vẫn có thể giữ vững sự ung dung bình thản.

Rõ ràng thứ gì cũng có, tuổi trẻ, tiền tài, danh vọng, tài năng...nhưng lại giống như thiếu gì đó, trong lòng tựa như luôn khao khát một thứ gì không rõ, đương nhiên, ngoại trừ phụ nữ ra.

Anh nhớ tới cô thư ký trẻ tuổi xinh đẹp của mình.

“Tổng giám đốc, nếu cảm thấy cô đơn thì hãy nuôi thú cưng đi, loại nào cũng được”.

Hứa Duy Hân vẫn luôn chú ý đến dáng vẻ không vui của Tổng giám đốc, đàn ông đẹp trai như vậy, thực sự không hợp với vẻ mặt u buồn ấy chút nào, sớm biết La Vĩ Huyền không thể giống như những thiếu gia công tử có tiền khác chơi đùa với cuộc sống, lấy vui thú làm mục tiêu cuộc đời, Hứa Duy Hân cũng chỉ biết gợi ý như vậy, không muốn phụ nữ, vậy thì nuôi chó mèo thì có thể chứ.

Cảm thấy cô đơn thì hãy nuôi thú cưng...Thì ra anh đang cô đơn...

La Vĩ Huyền thanh toán rồi ra khỏi quán cà phê, khó có khi nhàn rỗi, anh không muốn gò bó mình trong không gian nhỏ hẹp của chiếc xe, nhưng mà, đi bộ trên đường bị không khí ô nhiễm hành hạ hình như cũng không phải lựa chọn sáng suốt, anh liền đi về phía tòa nhà cao cấp nằm ở trung tâm thành phố cách công ty không xa.

Meo ~~~~

Tiếng mèo kêu, khi La Vĩ Huyền đang định quẹt thẻ đi vào cánh cửa thứ nhất của cao ốc, chợt nghe thấy tiếng mèo kêu từ phía khu xử lý rác thải truyền đến, cũng không thể nói là anh tò mò, hay có tình cảm yêu quý động vật, chỉ là tiếng mèo kêu đó nghe có vẻ rất non nớt, lại thêm lời của Hứa Duy Hân anh vẫn giữ trong lòng, đến khi tỉnh lại, anh đã đứng trước đồng rác rồi.

Không ngoài dự liệu, nằm giữa đồng thùng các tông lớn bên cạnh xe chở rác, trong một chiếc thùng nhỏ, có một chú mèo màu lam nhạt, lông dài, cái đuôi tao nhã phe phẩy, dùng đôi mắt xanh ngọc tràn đầy hy vọng nhìn La Vĩ Huyền tha thiết.

Quả nhiên là một người đàn ông không ân cần, cũng không biết là giống mèo quý giá ở đâu, La Vĩ Huyền liền xách mèo con lên như xách một túi rác, về mặt hồ nghi nhìn nó chăm chú.

“Tao sẽ cần mày ư?”.

Mèo con bắt mắt vùng vẫy móng vuốt chưa trưởng thành giữa không trung, kêu meo meo.

La Vĩ Huyền nhún nhún vai, kẹp mèo con dưới nách quay trở lại cao ốc, tòa nhà này không cấm nuôi thú cưng.

Bảo vệ vừa thấy La Vĩ Huyền đi vào, liền lớn tiếng chào hỏi, đầu năm nay nếu bảo vệ không có mối quan hệ, nhất định sẽ bị ủy ban do mấy cô bác hợp thành sa thải ngay.

“La tiên sinh, tan làm rồi ạ, bé con của anh sao?”.

“Ồ, nhặt được ngoài bãi rác!”.

“Ha ha, La tiên sinh thích nói đùa quá”.

Câu cuối cùng của bảo vệ bị cửa thang máy chặn lại bên ngoài, một bảo vệ đến thay ca từ bên ngoài đi vào, thấy đồng nghiệp nhìn theo thang máy với vẻ mặt thích thú.

“Sao thế?”.

“À, không ngờ La tiên sinh ở tầng 20 cũng biết nói đùa”.

“Anh ta nói gì?”.

“Anh ta nói đứa bé xinh xắn đi đằng sau là nhặt về từ bãi rác!”.

Bảo vệ thay ca nhú mày, không tin nhìn đồng nghiệp.

“Chắc cậu nghe nhầm rồi”.

Đương nhiên, La Vĩ Huyền không trả lời sai, bảo vệ cũng không hề nghe nhầm, chỉ là chủ ngữ của hai người khác nhau mà thôi.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

La Vĩ Huyền rốt cuộc mang về một đứa bé hay một chú mèo?

2. Chương 2

Edit: Kogi

Mèo và chó?!...Mèo tất nhiên là không giống chó rồi, nếu bạn nuôi một chú chó, chỉ cần đối xử tốt với nó một ngày, sau này bạn có mắng nó đánh nó, nó vẫn một lòng với bạn, nuôi mèo thì khác, bạn đối xử tốt với nó mỗi ngày, cho ăn cho ngủ còn nuông chiều nó, nó không vui thì lập tức không thèm để ý đến bạn! Nhưng nếu ai thích bị ngược đãi như vậy thì nuôi mèo đi.

Không phải có một hệ thống nhân tính hóa kết hợp nhà ở với công nghệ cao sao? Bạn vừa bước vào cửa, liền có giọng nói máy tính thăm hỏi bạn, mở bài hát bạn thích nghe, giúp bạn điều chỉnh nhiệt độ nước tắm, trong bếp thì pha cà phê..., máy tính dựa theo thiết lập của bạn mà tự động cung cấp phục vụ, không cần bạn phải tự tay làm, tòa nhà La Vĩ Huyền ở chính là như vậy, cũng không phải anh hoang phí thích khoa trương, chỉ là chương trình hệ thống mà tòa nhà này áp dụng là do công ty của anh thiết kế ra mà thôi.

Vừa vào cửa, giọng máy tính máy móc thăm hỏi anh, giọng nói này có thể thay đổi, kể cả dùng giọng nói của người mình thích thu âm lại cũng được, nhưng La Vĩ Huyền không mấy quan tâm đến phương diện này, nhạc nền tất nhiên không phải bài “Kim bao ngân” (*) mà giới trẻ ưa chuộng, mà là một bài hát của ca sĩ Gilberto Gil, La Vĩ Huyền thả lỏng tinh thần theo điệu nhạc, mở tủ lạnh lấy một lon nước ép táo, gần đây anh rất thích uống thứ này.

(*) Nghe bài hát tại đây.

(Mèo đâu rồi?)

Đến khi La Vĩ Huyền nhớ tới mèo, cũng là lúc anh đang mở tủ lạnh lấy nước ép, cúi đầu nhìn đông nhìn tây nhưng không thấy mèo đâu, đột nhiên anh bắt đầu không chắc về việc mình đã mang mèo vào nhà hay chưa.

(Hay là quên ở ngoài nhỉ?)

Đây chính là khuyết điểm của La Vĩ Huyền, rõ ràng là kẹp mèo con dưới nách, vậy mà rơi lúc nào cũng không biết! Đó đâu phải tệp tài liệu hay phong thư, đi đường mà cũng làm rơi được, bạn xem thái độ thờ ơ với cuộc sống như thế này sao có thể không khiến chị em tức giận, nhất định là một người đàn ông đi trên đường chỉ cắm cúi bước về phía trước.

La Vĩ Huyền nghĩ một lát rồi đi ra cửa, đột nhiên anh sững lại.

Vừa cúi đầu liền nhìn thấy một bé trai đứng ở trước huyền quan, mở đôi mắt to tròn nhìn La Vĩ Huyền, cả hai cứ nhìn nhau ngơ ngác như vậy một lúc lâu.

La Vĩ Huyền không bị sự xuất hiện đột ngột của cậu bé làm kinh hãi, ngược lại sau khi anh trấn định rồi, cậu bé vẫn còn ngơ ngác nhìn, anh đi tới trước mặt cậu bé gọi.

“Này! Nhóc con!”.

“Á!”.

Cậu bé sợ hãi nhảy dựng, lui về sau mấy bước, ngẩng đầu nhìn La Vĩ Huyền.

La Vĩ Huyền thấy cậu bé này trông rất xinh xắn, với đôi mắt to sáng ngời, lọn tóc ánh màu lam nhạt hơi vểnh lên, vô cùng đáng yêu, nhưng hành động cử chỉ lại hơi ngốc nghếch, xem cậu bé lại ngắn người rồi.

“Bạn nhỏ, cháu vào đây bằng cách nào?”.

“Hả...A!! Chết rồi!!”.

La Vĩ Huyền thích thú nhìn cậu bé, đoán chừng nếu cậu bé không phải mười ba mười bốn tuổi thì là nhỏ hơn, , cậu bé lúc thì giật giật tóc mình, lúc thì nắn nắn hai má mình, sau đó thở một hơi thật dài, tựa như cảm thấy không vừa ý với thân thể của mình vậy.

“Sao thế?”.

“Không sao!”.

Khi đã bình tĩnh lại, mèo con đáp lại La Vĩ Huyền bằng một nụ cười, tất nhiên là một nụ cười vô cùng ngọt ngào.

(Chú này đẹp trai ghê nha ~~~ Không cẩn thận cái là nhìn ngây người luôn, hại mình nhất thời phân tâm liền biến thành người, tất cả là tại chú! Ừm, nhưng thôi, mami nói, được người nhặt mình nuôi là quy tắc của thế giới mèo, đã thế thì về sau sống chung vậy, giờ mình phải tỏ ra ngoan ngoãn không được chảnh mèo).

Cậu hoàn toàn không ngờ quy tắc được người nhặt nuôi chỉ được hình thành trong tình huống đang ở trong dạng mèo.

“Nếu không sao thì nhanh về nhà đi”.

La Vĩ Huyền thấy cậu bé đáng yêu như một chú mèo con, nghĩ nhất định là bé con nhà hàng xóm, không nhanh về nhà sẽ khiến người lớn lo lắng.

“Về nhà?”.

“Không về thì người nhà cháu sẽ lo đấy, chú không biết cháu vào bằng cách nào, nhưng bây giờ muộn rồi, bé ngoan đều đã lên giường đi ngủ”.

Nhất định là theo sau anh lên vào, đúng là đứa trẻ nghịch ngợm.

La Vĩ Huyền đưa bé trai với khuôn mặt ngơ ngác ra ngoài cửa, khuyên cậu mau về nhà, sau đó đóng cửa lại.

“...Sao lại như vậy...”.

Mèo con bị đẩy ra ngoài hoàn hồn trở lại, kinh ngạc nhìn cánh cửa đóng chặt, càng nghĩ càng ầm ục, càng nghĩ càng tức giận.

(...Nói cho mà biết! Ta chính là mèo Somali danh giá, hơn nữa còn có huyết thống quý tộc thuần chủng, nếu không phải vì ta mãi chơi không cẩn thận lạc đường, còn lâu mới trồn trong thùng các tông á! Nhặt được ta còn dám không nuôi ta, người không có trách nhiệm là tệ nhất nhất nhất nhất!!!!

“Cái đồ xấu xa!!”. Mèo con hung hăng đá cánh cửa, sau đó ôm lấy chính mình ngồi bên ngoài.

La Vĩ Huyền vẫn cảm thấy buồn bực, rốt cuộc mèo con anh nhặt được chạy đi đâu rồi, bé mèo nhỏ như vậy, được anh mang vào tòa nhà lại không thấy đâu, nếu không ai nhặt được, chẳng phải sẽ bị vấy trong cao ốc sao, nghĩ tới đây, anh quyết định ra ngoài tìm.

Vừa mở cửa, anh thấy một bóng dáng nho nhỏ, nhìn kĩ, chính là bé trai ban nãy.

“Sao vẫn ngồi đây, cháu là con nhà ai?”.

Cậu bé tưởng đã về nhà đang chặn trước cửa nhà mình.

Hai tay cậu vòng quanh đầu gối, đầu gục xuống, bộ dạng rất đáng thương, rõ là đáng vẽ đáng thương vì bị vứt bỏ, tiếp tục nhìn kĩ, cậu bé với mái tóc xoăn nhẹ rất cá tính này trông thực sự xinh xắn đáng yêu, hẳn là con lai, nếu không mãi tóc lam nhạt kia phải giải thích thế nào, nhưng hàng xóm xung quanh có ai là người nước ngoài đâu nhỉ.

Anh tưởng cậu bé đang ngủ, cửa mở mà không biết, hỏi cũng không đáp, cứ ngồi dưới đất gục đầu, thì ra cậu không ngủ, bấu môi phùng má, xem ra tâm trạng không tốt lắm.

“Chú còn tưởng cháu đang ngủ”.

Mèo con rũ mắt hừ một tiếng quay đầu sang chỗ khác, khóe mắt lóe lên ánh nước vừa tủi thân vừa bực tức, tiếc là La Vĩ Huyền không hiểu cậu.

La Vĩ Huyền lấy làm lạ, trẻ nhỏ tối muộn không về nhà còn không chịu đi, hay là không có nhà để về, không thể nào, đầu năm nay làm ăn thất bát đến nỗi phải vứt bỏ đứa bé đáng yêu thế này sao.

“Bạn nhỏ, cháu bỏ nhà trốn đi phải không?”.

“Không phải!!”.

“Vậy cháu có khó khăn gì, bị đuổi ra khỏi nhà sao?”.

Về sau thật ra hơi có ý trêu đùa, không ngờ cậu bé lại nghiêm túc nhìn anh gật gật đầu, điều này khiến anh càng kinh ngạc, vừa thông cảm vừa yêu thương nhìn cậu bé, ai có thể làm một chuyện tàn nhẫn đến vậy, vứt bỏ một đứa trẻ đáng yêu thế này.

“Chú có thể giúp cháu, trước hết cháu hãy cho chú biết nhà cháu ở đâu, vì sao lại đuổi cháu

ra ngoài?”.

Mèo con coi La Vĩ Huyền như đầu sỏ gây tội, tức giận quay đầu sang chỗ khác, La Vĩ Huyền nghĩ cậu khó mở miệng, liền tiến lên một bước hỏi: “Ai đuổi cháu?”.

Lần này mèo con không im lặng nữa, vươn vuốt mèo cào La Vĩ Huyền một phát.

“Chính là chú đó!!”.

La Vĩ Huyền bắt được tay cậu, nào ngờ cậu cứ giãy dụa không ngừng như một động vật nhỏ đang tức giận, không giữ được cậu anh liền dứt khoát nhấc cả người cậu lên, La Vĩ Huyền liền nhìn thấy mười móng vuốt.

“Tay của cháu?!”.

“He he, biết sự lợi hại của ta chưa!”.

“Rất cuộc cháu là...”.

La Vĩ Huyền nhận ra sự việc thật kì lạ, bỏ qua vẻ mặt đắc ý của cậu bé, quan sát kĩ diện mạo của cậu, càng nhìn càng thấy quen.

Mèo con thấy La Vĩ Huyền nhìn mình như vậy, lại tưởng là anh tức giận.

(Chú ấy giận rồi sao? Nhưng tại chú không đứng trước mà!!...Hu...Có lẽ mình không nên cào chú ấy, mami nói, có những lúc không giao tiếp được với con người, lúc đó phải nhẫn nại, có phải mình không có tính nhẫn nại không...).

“Chú không được giận cháu, không được đuổi cháu ra ngoài”.

Mèo con vừa như làm nũng vừa như uy hiếp giương nanh múa vuốt.

“...Xem ra, chúng ta cần phải tìm hiểu kĩ hơn về nhau”.

3. Chương 3

Edit: Kogi

La Vĩ Huyền tóm cậu vào nhà, vừa đóng cửa quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt nôn nóng của cậu bé, đôi mắt to tròn đảo tới đảo lui không chịu nhìn thẳng La Vĩ Huyền, sắc mặt từ đỏ chuyển sang trắng, La Vĩ Huyền tưởng cậu căng thẳng, hỏi cậu làm sao, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ như trái cà chua chín.

“Cháu muốn đi vệ sinh”.

La Vĩ Huyền vừa bực vừa buồn cười, không phải vẫn đang giận sao? Nín nhịn đầy bụng nghi vẫn đưa cậu vào nhà vệ sinh, hướng dẫn cách sử dụng xong liền đi ra ngoài.

Ngồi trên sofa anh nhớ lại thứ mình vừa nhìn ngoài cửa.

(Hay là mình nhìn nhầm? Móng tay của thằng bé nhọn như vậy...).

Càng nghĩ càng thấy cậu bé và chú mèo mới nhặt về giống nhau, giống từ dáng vẻ đáng yêu đến màu sắc.

La Vĩ Huyền đương nhiên không thể coi chú mèo màu lam và cậu bé là một, anh là con người, con người chỉ tin vào những điều mình đã biết không phải sao? Kể cả tận mắt nhìn mà không giải thích được cũng vẫn tưởng rằng mình hoa mắt.

La Vĩ Huyền đang trầm tư suy nghĩ chợt nghe thấy một tiếng nổ lớn từ trong nhà vệ sinh truyền ra, anh vội chạy vào.

“Bạn nhỏ! Cháu phá nhà vệ sinh của chú đấy à!”.

“Á!”.

La Vĩ Huyền nghe thấy cậu bé kêu lên liền hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi xông vào, bên trong hơi nóng bốc lên, trong làn hơi hình như anh nhìn thấy một cái đuôi lông xù màu lam vẩy qua vẩy lại.

“Bạn nhỏ?!”.

Không ai trả lời, hơi nước tán đi, La Vĩ Huyền chỉ thấy một chú mèo có vẻ sợ hãi phi ra ngoài cửa, nhanh chơp chộp vọt vào phòng khách.

“Bạn nhỏ...”.

La Vĩ Huyền đầu tiên là sững sờ, không tìm thấy cậu bé trong nhà vệ sinh, liền ra phòng

khách xem thử.

(Kia không phải con mèo mình nhặt được sao?).

Về phòng khách, cậu bé đang tức giận đứng đó

“Sao chú không bảo cháu là nước nóng! Mở ra là nước nóng! Nước trong thùng cũng nóng!!”.

Mở ra chắc ý bảo là mở vòi hoa sen, còn thùng là chỉ bồn tắm đi? Cách dùng từ của đứa bé này phải củng cố thêm, La Vĩ Huyền cười thầm trong bụng, thuận miệng trả lời.

“Không bảo cháu có hệ thống làm nóng là chú không đúng, vặn vòi sang trái mới là nước lạnh, chú không biết cháu sợ nóng”.

“Mèo đều sợ nóng hết!!”.

“Mèo gì, chưa từng nghe nói, cháu có nhìn thấy con mèo của chú không?”.

La Vĩ Huyền quỳ rạp dưới đất nhìn vào gầm ghế sofa, đột nhiên cảm thấy một luồng áp suất thấp từ phía sau kéo tới, sống lưng lạnh toát.

“Mèo của chú? Mèo của chú ở đây này! Hay là chú nuôi con nào khác! Chú nuôi con khác phải không?!”.

Mèo con tưởng La Vĩ Huyền muốn người khác không muốn mình, cơn giận bốc lên, chỉ muốn cắn La Vĩ Huyền một cái

“Chú nuôi mèo thì sao? Vừa nãy cháu thật kì quái, cháu...tai của cháu sao lại thế này?!”.

La Vĩ Huyền khẳng định là mình văng đầu, vì quá choáng váng, nên mới thấy ảo giác.

“Nếu chú không nuôi cháu, cháu sẽ tố cáo lên Hiệp hội bảo vệ động vật!”.

Hiệp hội bảo vệ động vật làm việc rất nhanh gọn, chỉ cần một cuộc điện thoại liền chạy tới ngay, nhanh hơn cả ngựa truyền tin.

Mèo con túm cổ áo La Vĩ Huyền, cắn một miếng vào cổ anh.

Cảm giác nhói đau khiến La Vĩ Huyền tỉnh táo lại, đôi tai trên đầu cậu bé, cùng với cái đuôi màu lam như hóa trang trong vũ hội, móng tay nhọn khua khoảng giữa không trung, cái miệng mở rộng để lộ hai răng nanh sáng lóa, tròng đôi mắt xanh ngọc nhìn La Vĩ Huyền, tóc lam, đây chẳng phải là một con thú hoang đang tức giận sao?

La Vĩ Huyền chặn mèo con, như một ông bố đối phó với đứa con giận dỗi vô cớ, giữ chặt hai tay mèo con.

“Bạn nhỏ, cháu thực sự là mèo chú nhặt được?”.

Mèo con gật gật đầu.

“Chú phải chịu trách nhiệm”.

Cậu bé nước mắt nước mũi tèm lem nhìn La Vĩ Huyền.

(Sao không nuôi cháu?! Chẳng phải cháu rất đáng yêu ư? Cháu không muốn làm mèo hoang đâu!).

La Vĩ Huyền không biết nói gì.

(Chú muốn thú cưng, bé trai có thể làm thú cưng không? Cho dù là mèo biến thành đi nữa thì cũng quá thiếu logic rồi, thứ này có thể nuôi được sao?).

Nếu những lời này bị mèo con nghe được nhất định lại làm loạn không ngừng, La Vĩ Huyền nhin cười.

Mèo biến thành người người biến thành mèo? Tiêm phòng thì sao? Ăn uống ngủ nghỉ dưới dạng mèo hay dạng người, thật đau đầu.

“Chú không thể nuôi cháu”.

“Cháu muốn chú nuôi cháu cơ!!”.

Mèo con há miệng định cắn, bị La Vĩ Huyền xách lên từ phía sau.

“Tối nay cháu ở đây, thích ăn gì thì ăn, không được vào phòng chú, ngày mai chú sẽ giải quyết chuyện của cháu”.

Nói xong cũng không để ý tới mèo con nữa, đi vào phòng mình, anh cần thời gian suy nghĩ về chuyện xảy ra tối hôm nay.

Còn nhớ La Vĩ Huyền thích uống nước ép táo chứ? Lần trước có một bà tám cầm quyển tạp chí trắc nghiệm tính cách nói phải thay anh làm trắc nghiệm, chính vì anh thích uống đồ uống khẩu vị nặng, nên liền phán anh nào là hướng tới kích thích, rồi thì trong tiềm thức luôn theo đuổi thú vui đa dạng, điều này chẳng phải nói, bản thân La Vĩ Huyền là người hiểu rõ nhất, không cần tiến không cần thối thì làm sao lẫn lộn trong giới khoa học công nghệ được?

Đúng vậy! Anh đang tìm kiếm kích thích!

Nhưng thế này thì quá kích thích rồi!!

(Con mèo đó, anh thực sự phải đưa nó đến Trạm thu nuôi mèo hoang sao?).

La Vĩ Huyền do dự.

4. Chương 4

Edit: Kogi

La Vĩ Huyền thực sự không thể chịu nổi tiếng ồn bên ngoài phòng, chẳng hạn như bịch! Bốp! Choang!!...Tiếng kim loại va chạm như vậy quả thực sắp khiến anh phát điên rồi!! La Vĩ Huyền ôm gối phủ lên đầu lăn một vòng trên giường, không chịu nổi quát bên ngoài: “Cháu dừng lại ngay cho chú!!!”.

“Không muốn!!!”.

Mèo con ở bên ngoài vừa kêu vừa âm ỉ, coi nhà La Vĩ Huyền như sân chơi, La Vĩ Huyền nhốt mình trong phòng cả buổi tối khiến cậu rất tức giận, La Vĩ Huyền còn không cho mèo con vào phòng anh nữa.

(Ta đang làm nũng đó mà!!).

Mèo con vốn dĩ rất không vui, chẳng có việc gì làm chán quá liền chạy vào bếp, khi nhìn thấy những xoong nồi bát đĩa sáng lấp lánh, vẻ mặt giống như Aladin nhìn thấy vàng bạc châu báu, thật vô cùng chấn động!! Đây chính là đồ chơi chuyên dụng của mèo đó nha!! Sau đó không lâu, mèo con lại có một phát hiện lớn, chỉ cần cậu ném qua ném lại mấy cái hộp và thùng phát sáng này, gây ra âm thanh chói tai, thì La Vĩ Huyền ở trong phòng sẽ phần nộ quát mắng, thậm chí còn xông ra ngăn lại, mèo con vì thế mà càng vui vẻ kêu réo, động tác

càng thêm ngỗ ngược, nụ cười trên khuôn mặt đến là sung sướng.

(Ha ha! Vui quá!).

Có phải mèo luôn học cách trêu đùa chủ nhân của chúng không vậy?

La Vĩ Huyền đang nghĩ xem mình nên đập luôn tường cách âm, hay là gia tăng độ dày cho nó, bởi vì hiệu quả cách âm quá tốt, tiếng ồn không làm phiền đến nhà người khác, vì vậy cũng không có ai đến nhắc nhở anh, nhưng trời mới biết hiện giờ La Vĩ Huyền hy vọng bảo vệ đến đem con mèo làm náo loạn nhà anh đi xử lý theo pháp luật biết bao nhiêu, nhưng nghĩ theo một hướng khác, nếu không xử lý được thì anh liền biến thành tội phạm dụ dỗ trẻ vị thành niên mất, hoặc là bị chụp mũ tội người giám hộ không quản giáo con em mình đến nơi đến chốn, sau đó bị tổ dân phố đuổi đi.

Reng reng reng ——

Điện thoại đổ chuông, tai mèo dựng lên, dừng lại động tác gặm nôi.

La Vĩ Huyền thở phào nhẹ nhõm nhìn đồng hồ báo thức, phát ra tiếng than thở càng khổ sở hơn, con mèo chết tiệt kia, làm âm ỉ cả một buổi tối.

(Bây giờ là mấy giờ mày có biết không? Mèo chết tiệt! Bây giờ là sáu giờ! Là sáu giờ!!!!).

La Vĩ Huyền căn bản không định nghe điện thoại, dù sao thực sự có việc gấp thì sẽ gọi vào điện thoại di động, ai mới sáu giờ sáng đã tìm anh, thật không thức thời.

Chuông reo tám tiếng thì dừng lại.

(Mới reo tám tiếng thôi sao?).

Thái độ làm việc của La Vĩ Huyền bình thường rất nề nếp, tuyệt đối không phải người lười biếng, chỉ vì lấy sự nghiệp làm trọng, nên đời sống tình cảm mới khô khan như vậy, hôm nay không chỉ vì cả đêm qua anh không được chợp mắt, mà còn vì tinh thần của anh xuất hiện áp lực khổng lồ.

Từ trước đến nay chưa từng có công việc hay người phụ nữ nào có thể mang đến áp lực tựa đá đè không thở nổi như thế này.

(Mèo chết tiệt!!!).

Mèo con nghe điện thoại, cậu biết điện thoại là gì, mặc dù không biết bản chất và công dụng của nó, nhưng ít nhất cũng biết là bên trong có người có thể nói chuyện, cậu từng thấy người khác dùng rồi.

“Alo, Tổng giám đốc?”.

“...”.

“Alo alo! Tổng giám đốc phải không ạ? Tôi là Hứa Duy Hân”.

“Xin chào, em là mèo con!”.

“...Xin lỗi, tôi gọi nhầm số”. Hứa Duy Hân đáng thương.

“Không sao”.

Cúp điện thoại, mười giây sau, điện thoại lại đổ chuông.

“Alo, Tổng...”.

“Alo! Em là mèo con!”.

Mèo con thường rất nghịch ngợm, cậu đã từng hết sức tò mò đối với “cây gậy biết nói”, cậu muốn có nhiều người nói chuyện với mình, chuông reo càng nhiều lần càng tốt, cậu thích thú đến nỗi hai tai và đuôi đã lộ ra ngoài.

“Xin lỗi, tôi nghĩ mình không gọi nhầm, tôi muốn tìm Tổng giám đốc La Vĩ Huyền”.

“Ai? Mèo con không biết!”.

“Thế bé là ai!”.

Hứa Duy Hân tức giận, đứa bé ở đầu dây bên kia thật nghịch ngợm, mặc dù giọng nói chứa đầy sự vui thích, nhưng đối với một người vừa bị lôi dậy, có việc tìm La Vĩ Huyền lại tưởng mình gọi nhầm số, bị một đứa trẻ trêu chọc mà nói, quả thực là chất xúc tác cho cơn thịnh nộ.

La Vĩ Huyền khó hiểu, điện thoại vang lên một tiếng lại ngắt là sao?

(Con mèo ở bên ngoài sao tự nhiên không thấy động tĩnh gì, chơi mệt rồi chẳng? Cũng không đúng lắm...)

La Vĩ Huyền như bị kim chích đột nhiên nhảy bật lên như lò xo chạy ra ngoài cửa, sau đó đau đầu vì cảnh tượng trước mặt, quả nhiên y như anh đoán, nên khóc hay nên cười đây, chỉ một buổi tối đã hiểu rõ con mèo này rồi.

Mèo con nhận điện thoại đường dây, hơn nữa đang vừa cười vừa nói ngôn ngữ hành tinh Aryan với người trong điện thoại.

“Whiskas ngon lắm! Tổng giám đốc cái gì, vị cá ngừ á? Ở Weston không có cá ngừ”.

“Mèo con thích nhất là hiệu Science diet!!”.

(*) Whiskas và Science diet là hai loại nhãn hiệu thức ăn cho mèo. Còn vụ lộn từ của em nó là vì Tổng giám đốc tức Tổng tài (zōngcái) nói ngọng thành Tổng sai (zōngchái) mà chái yú lại là cá ngừ

La Vĩ Huyền đứng đằng sau mèo con cướp lại điện thoại, quả nhiên không hổ là thú hoang, nhảy bèn phát hiện ra sau lưng có mai phục, mèo con không chỉ nhanh như chớp né ra mà còn nhảy sang cắn tay La Vĩ Huyền một phát, La Vĩ Huyền nén đau, giữ chặt điện thoại vừa mới nghe rõ là ai lại bị cướp.

“Là của ta!!”.

“Cái gì của cháu! Duy Hân! Gọi vào di động”.

Mèo con không buông điện thoại, La Vĩ Huyền cũng không tranh giành với cậu, đi vào phòng mình.

“Gọi di động là gì?”.

Mèo con đuổi theo hỏi, trước khi đóng cửa phòng La Vĩ Huyền tặng cho cậu một nụ cười tà.

“Chú không thể nói cho cháu biết, nhóc mèo hoang ạ”.

Nói xong liền đóng cửa, nói chuyện di động với Hứa Duy Hân, mèo con trở lại chơi với chiếc điện thoại đường dây, không ai gọi đến, cậu chán, cụp đuôi đi đến cửa phòng La Vĩ Huyền, đứng đó mong chờ.

5. Chương 5

Edit: Kogi

La Vĩ Huyền ngồi ở mép giường, cầm di động nói chuyện với Hứa Duy Hân, một tay khác không quên day day trán, nghĩ tới con mèo kia liền đau đầu

“Cái cô Thẩm Viên Trân đó! Từ bốn rưỡi đến giờ liên tục gọi điện quấy rầy tôi, bảo tôi báo cho anh gọi điện cho cô ta, Tổng giám đốc, tôi còn tưởng anh đá cô ta rồi cơ!”. Giọng điệu Hứa Duy Hân nghe không tốt lắm, nếu không phải vì sợ bỏ lỡ việc quan trọng gì, hẳn sớm đã rút phứt dây điện thoại rồi.

“Tôi cũng tưởng là chúng tôi cắt đứt rồi”.

“Thế cô ta còn làm phiền tôi làm gì! Anh không cho cô ta số điện thoại nhà, cứ tan làm cô ta liền tìm tôi ầm ĩ, nhất định muốn tôi tìm anh để anh trả lời điện thoại của cô ta. Sếp! Anh phải trả tôi tiền tăng ca!”.

Cả công ty chỉ có Hứa Duy Hân nói chuyện với La Vĩ Huyền như vậy, giao tình giữa hai người khá tốt, giống như vừa nãy, hẳn không nói là Thẩm Viên Trân đá La Vĩ Huyền, ngược lại nói La Vĩ Huyền đá cô ta, như vậy khác gì nói Thẩm Viên Trân không xứng với La Vĩ Huyền.

“Thôi không nói nữa, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ta”.

“Vậy thì tốt, tôi không muốn nghe thấy giọng nói của cô ta thêm một lần nào nữa”.

“À phải rồi, Duy Hân, tôi có việc hỏi cậu, cậu qua đây một chuyến”.

Nếu Hứa Duy Hân biết chuyện mèo con, không biết sẽ phản ứng như thế nào.

“Không phải đi làm sao?”.

“Hôm nay đi muộn một chút, tôi muốn xử lý việc này trước”.

“...Đứa bé nghe điện thoại vừa rồi à?”.

“Ừ, cậu đừng nói với ai, đến sớm chút”.

Ngắt di động, La Vĩ Huyền đổi sắc mặt, vào phòng tắm chải chuốt, khi mở cửa phòng đi ra, suýt nữa thì giẫm lên cái bóng nhỏ nằm trước cửa, chẳng phải chính là con mèo kia sao.

La Vĩ Huyền đi xa ra khỏi cửa phòng, đầu tiên là bực bội đóng cửa phòng bập lại, nhắm mắt làm ngơ với tàn cục kinh khủng bên trong, sau đó ngoảnh lại nhìn mèo con.

Mèo con đang cuộn tròn ở đó, vô cùng đáng yêu.

Cái đuôi và hai tai mềm như lông nhung, đôi mắt sâu thẳm, lông mi lay động theo hô hấp, bộ lông xoắn nhẹ khiến nó trông càng thêm lạnh lợi.

(Sao thế nhỉ, chơi mệt thật rồi chẳng?).

La Vĩ Huyền nhìn dáng ngủ của mèo con, trong lòng bắt đầu dao động, có lẽ chú mèo nào càng kiêu căng thì dáng ngủ lại càng yên ổn thì phải! So với nằm sấp hoặc nằm ngửa, nằm cuộn tròn như thế này chẳng phải là thể hiện không có cảm giác an toàn sao? Lẽ nào không có ai nuông chiều nó?

(Có phải mình đã quá hung dữ với nó rồi không?...Nếu nó cứ ngủ mãi như thế này thì tốt, thật đáng yêu).

Từ đêm hôm qua đến tận sáng sớm hôm nay, anh bị mèo con làm cho sắp phát điên.

La Vĩ Huyền tiếp tục ngắm mèo con, nghe thấy tiếng chuông cửa màn hình (*), anh ngẩng đầu lên, rồi lại cúi đầu, phát hiện mèo con đang nhìn anh.

(*) Thiết bị quen thuộc trong những ngôi nhà hiện đại, ai hay xem phim chắc đều biết cả rồi nhưng cứ chèn thêm bức ảnh minh họa cho dễ tưởng tượng. Xem tại đây.

“Không phải cháu đang ngủ à?”.

Anh cười hỏi, tỏ ra hòa ái dễ gần.

Mèo con không để ý tới anh, chơi với điện thoại.

La Vĩ Huyền thở dài đứng dậy, cảm thấy không tốt lắm, như là dán vào mông lạnh của ai đó, phát hiện mình có hơi thích mèo con, cuống bị ngược.

La Vĩ Huyền mở cửa cho Hứa Duy Hân đi lên, không lâu sau, Hứa Duy Hân mang về mặt quái dị từ trong thang máy đi ra, vừa nhìn thấy La Vĩ Huyền về mặt càng kì dị.

“Nghe nói anh nhặt được một đứa trẻ ở bãi rác, bảo vệ nói vậy”.

La Vĩ Huyền nhún vai.

“Trường hợp đặc biệt, không cần thận biến thành tội phạm dụ dỗ trẻ vị thành niên như chơi”

“Xảy ra chuyện gì?”.

“Tôi nhặt được một con mèo”. Anh chỉ vào bên trong, “Cậu vào mà xem”.

“Cuối cùng cũng nuôi thú cưng rồi đấy à!”. Không biết là thứ quái quỷ gì? Hứa Duy Hân vừa nói vừa đi vào trong.

Đúng lúc đó mèo con phùng má chạy ra, trong tay cầm điện thoại, trông rất khẩn cấp, không để ý tới Hứa Duy Hân, tức giận kêu réo với La Vĩ Huyền.

“Nó không kêu nữa! Không có người nói chuyện!!”.

“Cháu rút dây ra rồi còn đâu”.

Mèo con cụp tai quay về cắn dây, thông minh, rất ngoan, La Vĩ Huyền thầm khen ngợi.

“Tổng giám đốc dở hơi, chơi trò biến thái”.

Hứa Duy Hân nhú mồm.

“Cậu nhìn xem, đuôi và tai đều là thật”. Bổ sung thêm một câu, thỉnh thoảng nó mới lộ ra.

Hứa Duy Hân đi vào nhìn mèo con cắn dây điện thoại, sau đó ngồi đó chờ điện thoại, không ai gọi đến, không kiên nhẫn lại chạy đi.

Hứa Duy Hân chưa từng gặp đứa trẻ nào xinh xắn như vậy, đôi mắt to tròn hứng thú với tất cả mọi thứ đảo qua đảo lại, không nhìn thứ gì quá năm giây, mà hề hứng thú với cái gì là cả người như thể phát sáng, chạy qua cào cào hai cái hết vui lại cụt hứng bỏ đi, thích nhất là chiếc điện thoại, cứ ba năm phút lại quay về đây hai cái.

La Vĩ Huyền gọi Hứa Duy Hân ngồi vào bàn ăn, anh kể cho nghe.

Đến khi Hứa Duy Hân hiểu rõ ngọn nguồn, hơn nữa tin rằng bé trai là mèo, đầu tiên hắn im lặng rất lâu, sau đó hỏi La Vĩ Huyền.

“Yêu quái sao?”.

“Hay là động vật ngoài hành tinh?”.

La Vĩ Huyền cười không nổi.

Anh thấy mèo con ngủ bên cạnh điện thoại, vô cùng đáng yêu, không nỡ vứt bỏ.

Mèo con ngơ ngẩn ngáp một cái, ngược mắt nhìn hai người lớn ngồi bên bàn ăn nói chuyện, không chịu làm người ngoài cuộc, nó trừng mắt.

(Họ đang nói gì vậy?).

Mèo con chạy tới, kéo chiếc ghế bên cạnh La Vĩ Huyền, trèo lên, nhận ra xa anh quá liền tụt xuống, rồi nhảy phốc lên, cuối cùng rúc vào lòng La Vĩ Huyền, lúc này mới phát hiện ra hai người kia đang nhìn mình, cũng ngừng nói chuyện, có chút bất mãn.

La Vĩ Huyền thực sự rất muốn dạy mèo con cách xê dịch ghế mà không cần tụt cả người xuống, nhưng trước mặt Hứa Duy Hân lại cảm thấy rất ngại, lại sợ mèo con cảm thấy mình ngốc, tổn thương lòng tự trọng, thì ra anh chính là một quân gia, tại sao trước đây phụ nữ đều nói anh lạnh nhạt, không biết quan tâm chứ.

Quan tâm chỉ dành cho mèo con, thôi chết, La Vĩ Huyền sắp bị mèo con tóm được rồi.

“Anh là ai?”.

Mèo con chưa từng nhìn thấy Hứa Duy Hân, mặc dù Hứa Duy Hân đã tới đây khá lâu rồi, đi qua đi lại trước mặt mèo con mấy lần, nhưng bây giờ mèo con mới nhìn đến hắn.

(Anh trai này xinh ghê!).

Hứa Duy Hân cười với cậu, hỏi lại.

“Thế bé là ai?”.

“Em là mèo con”. Ôm La Vĩ Huyền của cậu nói.

“Mèo con, anh là Hứa Duy Hân, thư ký của người nhật được em, anh hỏi em, vì sao em biến được thành người?”.

“Vì sao em không thể biến thành người?”. Mèo con nói như thể mèo biến thành người là một chuyện quá đổi bình thường.

“Duy Hân, nói với nó như vậy không có tác dụng đâu”.

La Vĩ Huyền xua xua tay.

“Nó như thế này cũng không thể đưa đến Trạm thu nuôi mèo hoang được”.

“Chú muốn đưa cháu đi á!!”.

“Mèo con...”.

“Chú không muốn nuôi cháu! Vì sao chú không muốn nuôi cháu!!”.

Mèo con đang chơi với chiếc thìa dựng thẳng tai, La Vĩ Huyền nói muốn đưa cậu đến Trạm thu nuôi, cậu vừa sợ vừa tức, sợ rời xa La Vĩ Huyền và chiếc nồi trong bếp, nhảy phốc lên cào mặt La Vĩ Huyền, thấy trên mặt La Vĩ Huyền hiện ra vài vết máu, liền cụp tai xuống, nức nở nhảy xuống bàn, chạy vụt đi không biết trốn ở đâu, La Vĩ Huyền ai oán xoa xoa mặt, ngoảnh lại thấy vẻ mặt kinh ngạc của Hứa Duy Hân, thở dài lắc lắc đầu.

“Nó cứ như vậy đấy”.

Hứa Duy Hân cười.

Hai người lấy tiếng khóc từ xa làm nhạc nền tiếp tục trò chuyện.

“Thế giới này thật kỳ diệu!”.

Hứa Duy Hân không nhận được than thở.

“Tôi thấy anh nên nuôi nó đi, nó quăn anh như vậy thực sự rất đáng yêu, anh nữ vứt bỏ sao?”.

“Muốn vứt cũng không biết vứt ở đâu, không thể vứt về đồng rác được”.

“Thế thì nuôi đi!”.

“Nuôi thế nào được! Cậu chỉ giỏi đứng ngoài xem trò, tôi đây đến mèo thật còn chưa từng nuôi”.

“Nói cũng phải! Nhưng nhóc quái thú đó có vẻ rất thông minh, chắc là biết mình muốn thứ gì, chưa thử sao biết?”.

La Vĩ Huyền không khỏi gật đầu tán thành, trong đó vừa ý nhất là câu “nhóc quái thú” của Hứa Duy Hân.

“Tôi nghĩ, nếu thằng bé bị phát hiện rồi bị người khác bắt đi, bán cho triển lãm đấu giá gì đó, như vậy thật đáng sợ”.

“Mèo biến thành người, thế giới đại loạn”.

“Chẳng buồn cười chút nào”.

“Nuôi nó, còn phải cho nó đi học chứ nhỉ?”.

“Ừ, cũng nghĩ qua rồi, nó phải học lớp 5 hoặc lớp 6, trừ phi nó mãi mãi là mèo”. Bổ sung thêm một câu, là mãi mãi giống một con mèo.

Hai người bàn bạc xong, La Vĩ Huyền quyết định đem những đặc trưng của mèo con làm thành một bộ tài liệu báo cho Cục xã hội, vài tháng mà không ai đến nhận thì anh sẽ nhận làm con nuôi, chắc chẳng có ai đến nhận đâu!

Hứa Duy Hân thì phụ trách làm tài liệu lý lịch học sinh, nếu phải đi học, cũng cần có trình độ tương đương, dù sao cũng không thể bảo mèo con đi nhà trẻ, nếu không cho nó đi học, La Vĩ Huyền sẽ phải tự dạy dỗ nó, anh lại đau đầu, sau này không được nhật linh tinh, nhật rồi không nở vút, dẫn vật chính mình, đúng là thích tự ngược.

Sau đó bọn họ phát hiện ra một vấn đề lớn, mèo con, dù sao cũng không thể gọi là Tiểu Miêu được đi?

La Tiểu Miêu, thật khó nghe, ngộ nhỡ lại bị vạch trần.

Hơn mười phút sau, La Vĩ Huyền bảo Hứa Duy Hân đi làm việc cho anh, Hứa Duy Hân vừa đi, anh liền tìm thấy mèo con trong phòng, bắt đầu dỗ nó.

“Mò con, ra đây nào...”.

Mèo con chạy vào học tủ, lột quần áo, biến thành dạng mèo nguyên bản, trốn phía sau ngăn kéo treo cà vạt, không thèm nhìn La Vĩ Huyền, mông quay ra ngoài, đầu rúc vào trong, rụt người không nhúc nhích.

Một người đàn ông, đang quỳ rạp dưới đất xin mèo của anh.

“Xin mày đây, ra đây đi, mày không ra thì tao vào bắt đây nhé”.

“Meo!! Meo meo! Meo méo méo meo meo méo!! Roẹt roẹt roẹt –!!”

“Ây! Mày đừng cào rách âu phục của tao chứ, rốt cuộc mày muốn tao thế nào, mày không ra thì làm sao tao nuôi mày được?”.

“Meo meo ô?!”.

(Ta đi ra thì sẽ nuôi ta hửm?).

Mèo con kinh ngạc, dấy lên niềm hy vọng nhỏ nhoi, chần chờ một lát rồi thử thăm dò nhón từng bước đi ra, dè dặt liếc trộm La Vĩ Huyền, quan sát về mặt phản ứng của anh, đôi mắt xanh ngọc ướm át trong bóng tối lóe sáng, nó còn tưởng mình sẽ không bị phát hiện”.

“Mèo con, lại đây”.

(Chết rồi!! Bị phát hiện).

Mèo con nghiêng đầu nhìn La Vĩ Huyền, vẻ mặt hoài nghi.

(Chú thực sự muốn nuôi cháu?).

“Đúng vậy, không phải nghi ngờ, chú sẽ không vứt bỏ cháu”.

La Vĩ Huyền mặt đối mặt với mèo con.

Mèo con sáng mắt, lập tức chạy ra.

Vừa chạy ra khỏi học tủ, La Vĩ Huyền liền ôm nó lên thật cao, mèo con biến thành một cậu

bé xinh xắn, phát ra tiếng cười thẳng lợi vừa đáng yêu vừa tinh nghịch, khóe mắt vẫn còn vương lệ.

“Chú nói rồi đó! Phải nuôi mèo con, làm “ba bá” của mèo con!!”.

“Ba bá?...Ừ được rồi, bây giờ “ba bá” phải đặt tên cho mèo con”.

Nghĩ đến cái tên lại đau đầu, đã thấy sự đáng yêu của mèo con, có cái tên gì xứng với cậu bé mèo như thế này đây, phía trước còn phải mang họ “La” nữa.

“Vâng! Mèo con muốn có tên!!! Tên “ba bá” là gì?!”.

“Mèo con, sau này khi nói không được hét lên như thế, ba tên là La Vĩ Huyền, nhớ chưa”.

Thế là, mèo con bắt đầu sống cuộc sống “cha con” với La Vĩ Huyền.

6. Chương 6: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (1)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Kogi

Đến bây giờ Thẩm Viên Trân mới biết mình yêu La Vĩ Huyền, ban đầu cô thấy La Vĩ Huyền có tiền có địa vị lại đẹp trai nên bám vào, sau khi ở bên nhau mới phát hiện anh vừa vô vị vừa không biết quan tâm săn sóc, là kẻ cuồng công việc tiêu chuẩn nên giận dữ rời đi, nào ngờ, sau khi chia tay lại ném trái nõi khổ vì tình, qua lại với người đàn ông nào cũng thấy không thoải mái, cô yêu La Vĩ Huyền rồi.

Đến công ty La Vĩ Huyền chờ anh, khó có một lần gặp được thì anh lại đang bận, không biết là cố ý hay vô tình, Thẩm Viên Trân hai ba lần bị đuổi khéo, cô sốt ruột muốn chết, nghe thấy mấy nhân viên nữ lắm điều nói Tổng giám đốc có bạn gái mới, hai người đã sống chung, nực cười!! Thẩm Viên Trân cô cũng là một tiểu thư nhà giàu, hỏi qua lại với anh đến địa chỉ nhà còn không biết, người phụ nữ nào lợi hại đến mức sống chung với anh. Được! Cô rất muốn biết đó là ai!

Thẩm Viên Trân mất hơn nửa tháng để điều tra ra nơi ở của La Vĩ Huyền.

Tối qua không biết La Vĩ Huyền làm việc đến mấy giờ, lúc mèo con tỉnh dậy anh vẫn đang ngủ trên giường, nghĩ chẳng mấy khi được nghỉ phép nên ngủ bù, nhưng như vậy mèo con không vui.

(Công việc công việc công việc công việc! Chú chỉ biết có công việc! Giờ mệt chết rồi chứ gì! Ai bảo chú không chơi với mèo con! Đáng đời!).

(Chú không dậy chứ gì?! Không dậy cháu liền dè chú! Xem đây!!).

Mèo con vẫn còn trong dạng mèo, bực tức lẫn lộn nhún nhảy trên người La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền hừ một tiếng rồi trở mình kéo chăn bông ngủ tiếp, mèo con theo chăn bông rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu meoo, vừa tức vừa đau, ngay sau đó liền biến thành một bé trai xinh xắn, cậu bé bĩu môi, đôi mắt xanh ngọc rơm rớm trừng trừng nhìn lưng La Vĩ Huyền, đáng vẻ cực kì đáng yêu.

(Dạo này không chơi với mèo con! Nếu mèo con cô đơn cũng chẳng sao phải không?! Được! Mèo con sẽ đi chơi một mình! Có đồ ăn ngon cũng không nói cho ba bá!!).

“Đừng bao giờ tỉnh dậy!!!”.

Mèo con lấy ví da trong quần áo của La Vĩ Huyền đi ra ngoài, trước khi đóng cửa còn không quên lè lưỡi trộn mắt, khiến La Vĩ Huyền trong mơ đổ mồ hôi lạnh.

Mèo con tinh thần phấn chấn, sắc mắt hồng hào bước ra ngoài cửa, từ sau khi cậu biết đến cửa hàng tiện lợi, ví tiền của La Vĩ Huyền liền trở thành của cậu.

La Vĩ Huyền ngẩng đầu, ngái ngủ nhìn chằm chằm cửa phòng, vừa rồi có ai ở đây à? Lơ mơ một lát, lại ngả đầu ngủ tiếp, trời mới biết anh vì nghĩ tên cho mèo con mà thức trắng một đêm, thế nhưng vẫn không nghĩ ra lấy nửa chữ, với trình độ ngôn ngữ của La Vĩ Huyền, cứ gặp chuyện này lại văng hết cả đầu, cơ mà sao hôm nay con mèo hoang lại nghe lời thế nhỉ, không đến quấy rầy anh, càng ngày càng hiểu chuyện, anh đúng là ông bố biết cách dạy con mà.

(Mà sao cứ thấy có gì đó sai sai...Thôi kệ! Ngủ đã...).

Ba ba, như vậy là không được đâu.

Mèo con đi thang máy xuống lầu.

Từ tầng 20 xuống đại sảnh tầng 1, mỗi tầng đều phải dừng lại một chút.

Mấy ngày trước La Vĩ Huyền phát hiện ra thói quen xấu của mèo con liền răn dạy cậu, mèo con, không được chiếm dụng thang máy, phương tiện công cộng mọi người đều cần dùng.

Mèo con trả lời La Vĩ Huyền, mèo con không có chiếm dụng thang máy, mèo con đang tuần tra.

La Vĩ Huyền thở dài gật đầu, ồ? Vậy sao? Vậy con cố gắng lên.

Anh tưởng là khi nào mèo con phát hiện ra bất kể là tầng nào, địa thế không những không chênh lệch nhau là mấy mà còn giống nhau về kiểu dáng thì sẽ từ bỏ, nhưng không, việc tuần tra tiến hành mỗi ngày, tòa nhà này có một xe tải mèo, mèo con phải chào hỏi từng con mới được.

Mèo con tung tăng đi vào vườn hoa, nhìn thấy bác bảo vệ liền cao giọng chào.

“Bác ơi, chào buổi sáng!”. Giọng nói lớn đến mức khiến lũ chim sẻ bay hết lên, gây xôn xao một trận! Có mèo!

“Ừ!! Nhóc xinh trai! Định đi đâu thế? Ba cháu đâu?”.

“Ba rất lười á! Vẫn đang ngủ trên giường, cháu gọi không dậy!”.

Lời của mèo con truyền vào tai mấy bà cô, đến buổi chiều cả khu đều nói với nhau rằng La tiên sinh đẹp trai ngủ nướng phải sai con trai ra ngoài mua cơm trưa cho mình.

Mèo con ra khỏi vườn hoa, trên đường đi nhìn thấy ba con mèo trông rất giống nhau, nuôi ở gần đây, lúc trước đã kết bạn.

“Này! Làm gì đó?”.

“Này cái gì! Tên tao là Đại Bảo! Chưa từng nghe sao?”.

Đại Bảo do mèo hoang bình thường sinh ra, lai với mèo Mĩ lông ngắn, được chủ nhân nuôi thành con mập, tính tình thật thà chất phác.

“Thằng ranh, ba mày vẫn chưa đặt tên cho mày ha!”.

“Ba em đang nghĩ!”.

“Vẫn đang nghĩ, ngu vãi! Mày xinh như vậy, gọi là Tiểu Mỹ là được rồi!!”.

Hai con mèo bên cạnh phát ra tiếng xì, Tiểu Mỹ, khó nghe muốn chết.

“Đại Bảo!!! Không được bảo ba bá của em ngu!!”.

Mèo con giận dữ quát Đại Bảo, nghĩ nếu nó dám nói xấu La Vĩ Huyền tiếp thì cậu sẽ cắn nó.

“Đại Bảo à! Ai tầm thường như mày chứ, người ta là do mèo Somali sinh ra, đừng hạ thấp thân phận người ta thế!”.

“Nhóc, mày nghe chị, gọi là Robert đi!”.

“Na Na Quả, đó không phải là tên người tình đầu tiên của chị sao”. Con mèo trắng bên cạnh nói.

“Thì sao, đều là mèo Mỹ cả mà! Có muốn thử hẹn hò với chị không? Thật chờ mong ngày nhóc trưởng thành quá! Có phải không! Mẽ Quả!”. Na Na Quả là mèo Xiêm đen, giống cái, cá tính sắc sảo, Mẽ Quả là mèo Xiêm trắng, giống đực, tính tình điềm đạm lịch lãm, hai người được nuôi bởi cùng một gia đình, không có quan hệ huyết thống.

“Bây giờ nhóc định đi đâu?”.

“Cửa hàng tiện lợi! Mua pudding!!!”.

“Pudding!! Tao cũng muốn ăn, tao cũng muốn!”. Pudding Thống Nhất chứa rất nhiều calories, sẽ để lại “hậu quả” “.

“Đại Bảo, mày sắp mập chết rồi”. Na Na Quả liếm liếm móng vuốt, nhàn nhã mĩa mai Đại Bảo, Đại Bảo vẻ mặt chẳng quan tâm, dù sao nó béo thế nào đi nữa, chủ nhân nó vẫn thương nó nhất, sẽ không thương Na Na Quả.

“Mày hết thuốc chữa rồi”.

“Không sao! Thực sự ngon lắm đó! Em đi mua một đồng về cho mọi người ăn!”.

“Cậu có tiền sao?”. Mẽ Quả nhìn ví da trên tay mèo con

“Tiền của ba bá!”. Nói xong liền vẫy vẫy tay chạy về phía cửa hàng tiện lợi.

“...Tốt như vậy sao?”. Đại Bảo cũng vẫy tay với bóng lưng của mèo con, Na Na Quả và Mẽ Quả nhìn nhau, dùng tiền của ba nó mua pudding...sao...Vậy “một đồng” hết bao nhiêu tiền?

Anh sinh viên bán hàng thuê trong cửa hàng tiện lợi rất đau đầu, cậu bé đáng yêu có đôi mắt xanh ngọc này nói muốn mua pudding, nhưng cửa hàng của họ chỉ còn lại ba chiếc cuối cùng.

“Em muốn mấy chiếc?”.

“...”. Em muốn ăn tám chiếc, Na Na Quả và Mẽ Quả mỗi người sáu chiếc, Đại Bảo quá béo rồi chỉ ăn ba chiếc, tám cộng sáu là mười bốn, mười bốn cộng sáu là hai mươi, hai mươi cộng ba là hai mươi ba, La Vĩ Huyền dạy toán không tệ.

“Hai mươi ba chiếc”.

“...”. Im lặng, “Hay là em đến siêu thị mua đi”.

Anh bán hàng tốt bụng bảo mèo con đi siêu thị, pudding Thống Nhất trong siêu thị không bán lẻ, mèo con mua tám vỉ hai mươi tư chiếc, phải xách về tìm bọn Na Na Quả, thấy anh bán hàng đi ra từ cửa hàng tiện lợi, liền cao giọng cảm ơn, đi qua đưa cho anh ta một chiếc pudding, cách cậu băng qua đường khiến anh bán hàng sợ toát mồ hôi, mèo con nhìn cái túi ít đi một chiếc pudding, cảm thấy dường như ít đi rất nhiều, liền đi vào cửa hàng tiện lợi mua nốt ba chiếc cuối cùng.

Hai mươi sáu chiếc pudding...bốn con mèo ăn.

Thẩm Viên Trần dò hỏi địa chỉ của La Vĩ Huyền, nhân lúc buổi sáng đến tìm anh, trong ấn tượng, La Vĩ Huyền là người ngay cả ngày nghỉ cũng dậy sớm, có thói quen nhàn rỗi ở trong nhà, nhưng đến buổi chiều là không rõ hành tung, vì thế cô ta chọn thời điểm này đến tìm anh.

Ấn tượng của Thẩm Viên Trần đã không còn đáng tin, La Vĩ Huyền giờ đang ngủ như heo, nhàn rỗi hơn cả nhàn rỗi, đến chiều cũng chỉ ở nhà cùng mèo con làm bài tập, dạy cậu học, không phải người đàn ông độc thân hoàng kim nữa rồi, chỉ là một ông bố ngọc mà thôi.

Đi đến trước đại sảnh, cô nhìn lên tòa nhà lớn, xác định đây chính là nhà của La Vĩ Huyền.

Mùi nước hoa trên người cô gái khiến lũ mèo trên bờ tường liên tiếp hắt hơi, Thẩm Viên Trân dùng đồ xa xỉ, trong lòng không vui, trừng mắt nhìn lũ mèo, xua xua tay: “Cút, bắn chết đi được!”.

Mẽ Quả bất động không nhin được hắt hơi, Đại Bảo vừa hắt hơi vừa dáo dác nhìn ra đường chờ pudding về, Na Na Quả trưng vẻ mặt khó chịu.

(Người phụ nữ này! Dám quát bọn ta cút! Ta muốn xem xem đây là địa bàn của ai!).

Thẩm Viên Trân khinh miệt nhìn bọn nó, ánh mắt lướt qua Đại Bảo, lộ ra vẻ mặt chế nhạo.

“Ha ha ha! Con mèo mập! Mình bảo mà, súc sinh làm sao hiểu được đẳng cấp!!”.

Đại Bảo vẫn ngóng pudding nơi xa xăm, Na Na Quả tức điên.

(Đừng tưởng là mèo nghe không hiểu thì có thể nói ra những lời xúc phạm!!!).

“Meo ô meo meo

Meo a meo meo ~” (Đại Bảo thân mến ~ Quay sang đây chút coi).

Đại Bảo ngốc nghếch vừa quay sang, sau lưng đột nhiên bị một đòn hung ác.

“Meo a

(Nhìn La ~).

“Meo ô meo ô!!!!” (Đừng mà!!!!).

Đại Bảo bị Na Na Quả đánh bay ra ngoài, trong ánh mắt kinh ngạc của Mẽ Quả rơi lên đầu Thẩm Viên Trân.

“Á á á!!! Bắn thủ! Cút ngay! Cứu tôi với!!”.

Đại Bảo vừa tiếp xúc với Thẩm Viên Trân hắt hơi càng dữ, Thẩm Viên Trân kêu lớn hơn nữa, dùng ví da đánh Đại Bảo, như một bà đồng cốt lên đồng nhảy lên nhảy xuống, bảo vệ xem mà trợn tròn mắt, tưởng cô ta mới trốn ra từ bệnh viện tâm thần, thật đáng thương!

“Meo!!” (Á!!).

“Meo eo!! Meo ô!!” (Đại Bảo!! Cẩn thận!!).

Mẽ Quả và Na Na Quả cùng lúc kêu lên, Đại Bảo rơi xuống đất, lắc lắc đầu đứng lên, hít mũi ai oán nhìn Na Na Quả.

“Meo meo a meo!! Ô ô

” (Chị làm gì vậy! Na Na Quả

).

Thẩm Viên Trân siết chặt nắm đấm, đầu tóc bù xù không khác gì kẻ điên, quay đầu nhìn thấy Đại Bảo, không hề báo trước giơ chân đá Đại Bảo.

“Meo ô!” (Đại Bảo!).

“Méo!!” (Áu!!).

Đại Bảo lại bay ra ngoài.

Đúng lúc mèo con xách túi đi vào, một cục lông xù bay về phía cậu, theo phản xạ cậu buông túi đón lấy.

“Nặng quá!! Đại Bảo?! Là anh à!”.

“Đau quá! Nhóc con! Anh muốn chết!”.

“Đại Bảo!! Anh sao vậy!”.

Đại Bảo vui trong lòng mèo con, rất yếu ớt, mèo con nôn nóng.

“Pudding đâu?”.

Vẫn quan tâm đến pudding của mình.

“Đại Bảo bị con mụ xấu xa kia đá!”. Na Na Quả nhảy từ trên tường xuống tức giận nói, mèo con lo lắng nhìn về phía Mễ Quả, Mễ Quả dùng ánh mắt chỉ hướng Thẩm Viên Trân, Thẩm Viên Trân với vẻ mặt đắc thắng nhìn về bên này, địch ý nảy sinh!!

“Đồ xấu xa! Xin lỗi Đại Bảo mau!”.

Mèo con tức giận, Đại Bảo là bạn cậu, nếu trong thế giới mèo, lúc này sẽ nói: Ra đây! Tao với mày! Quyết đấu!

Na Na Quả và Mễ Quả dựa vào chân mèo con cọ cọ, Na Na Quả ngược đôi mắt quyến rũ về phía Thẩm Viên Trân khiêu khích.

Không phải kẻ tầm thường! Thẩm Viên Trân dò xét cậu bé trước mặt, quả thực là đáng yêu đến không thể tưởng tượng,

ánh mắt cuốn hút chứa đựng ý chí kiên định, trông rất lạnh lợi, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên, bên cạnh có ba con mèo, rất có duyên với động vật, khó đối phó.

“Sao cô phải xin lỗi nó! Cháu nghĩ cháu là cái thá gì!”.

Đứa trẻ giống như một con mèo, trông thật đáng ghét!

Pudding Thống Nhất

7. Chương 7: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (2)

Edit: Kogi

Thẩm Viên Trân không xung đột với mèo con, cô ta vội vàng đến cửa hàng gần đó mượn phòng vệ sinh rửa sạch lại đầu tóc, phải xinh đẹp để đi gặp La Vĩ Huyền, không cần phải vì một đứa trẻ đáng ghét mà lỡ việc chung thân đại sự, nghĩ tới mấy con mèo trên tường rào, Thẩm Viên Trân liền thấy bức tức.

Mèo con cũng không thèm để ý đến Thẩm Viên Trân, kể ra cậu và Đại Bảo vẫn quan tâm đến pudding hơn, một người ba mèo mở tiệc pudding trên bãi cỏ, hai mươi sáu chiếc pudding, Na Na Quả ăn một chiếc rưỡi, Mễ Quả ăn nửa chiếc Na Na Quả ăn thừa, mèo con ăn mười chiếc, Đại Bảo ăn mười ba chiếc.

“Nhóc con, em phải cẩn thận, trên đời có những loại người như vậy đấy!!”.

Na Na Quả dùng vẻ mặt ghét bỏ nhìn Đại Bảo ăn pudding, quay lại nói với mèo con về người phụ nữ xấu xa vừa nãy.

“Nhưng cũng có người tốt là được rồi”. Mẽ Quả ăn ý tiếp lời, những cửa hàng đồ dùng thú cưng ngày càng nhiều, nhiều chú mèo sống xa hoa sung sướng hơn cả con người, có những người đối xử với mèo rất tốt.

“Còn loại người như vừa nãy thì phải đề phòng, hừ! Lần sau ta mà thấy, nhất định sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu”.

“Không sao hết! Em có ba bá là đủ rồi!”.

Mặt mèo con lem luốc pudding, chiếc thìa đã bị vứt sang một bên, quay sang hỏi Đại Bảo pudding ngon không, Đại Bảo chỉ lo ăn không trả lời, mèo con cũng không chú ý, cười vui vẻ.

Nghĩ đến La Vĩ Huyền, mèo con vui nhất.

Na Na Quả và Mẽ Quả nhìn nhau cười, thấy mèo con hạnh phúc, chúng nó cũng vui mừng, hy vọng ba bá của nhóc con mãi mãi đặt nhóc lên hàng đầu, giống như nhóc con đặt ba bá của mình lên hàng đầu vậy.

Dự cảm xấu của La Vĩ Huyền đã xảy ra, vừa tỉnh dậy đã nhận một cuộc điện thoại, Thẩm Viên Trân, cô gái này ghê gớm thật, không những lấy được số điện thoại của anh, đến địa chỉ nhà cũng biết, nói một lát nữa sẽ đến thăm anh.

Cúp điện thoại, La Vĩ Huyền cảm thấy việc mình nhận điện thoại thật là kì quái.

(Mèo con đâu rồi?).

Vừa nghĩ xong, từ huyền quan vọng đến tiếng mở cửa, La Vĩ Huyền nhìn đồng hồ, sắp giữa trưa rồi.

(Mèo con nhất định đã đói rồi).

Nhìn cửa phòng mình, chờ mèo con mở ra.

Mèo con cầm một túi nilon, mở cửa phòng La Vĩ Huyền, nhìn thấy La Vĩ Huyền đã thay quần áo ngồi bên giường.

“Chào buổi sáng”. La Vĩ Huyền nói, vươn tay ôm mèo con, mèo con hắt đầu không để ý đến anh.

“Bây giờ mới rời giường! Đáng đời! Mèo con ăn cả đồng pudding rồi!”. Vừa nói vừa để ví da vào túi quần La Vĩ Huyền.

La Vĩ Huyền cười, sáng sớm có mèo con ngênh đón, bị mắng cũng vui.

Mèo con quay lại nhìn La Vĩ Huyền, nở nụ cười ranh mãnh.

“Hâm mộ không! Chú không có pudding mà ăn ha”.

“Quý hạp hời”.

La Vĩ Huyền làm ra vẻ định bóp miệng mèo con, bị mèo con linh hoạt tránh được.

Mèo con cười khanh khách, đưa túi cho La Vĩ Huyền.

“Lừa chú thôi! Cháu để phần đây rồi”.

Nói xong liền đi qua ôm La Vĩ Huyền “Mèo con thích ba bá nhất, chào buổi sáng ba bá!”.

La Vĩ Huyền mỉm cười hôn lên trán mèo con, ôm lại cậu.

Tiếng chuông cửa màn hình trong phòng khách vang lên, mèo con cướp nhận.

La Vĩ Huyền mở túi, lấy ra nửa chiếc pudding nhão nhoét, nhú mảy, nhếch miệng.

Bữa sáng hôm nay của La Vĩ Huyền, là nửa chiếc pudding.

Anh lấy ví da trong quần tây, mở ra xem.

(Sặc! Nhóc rớt cuộc ăn bao nhiêu chiếc pudding vậy?!).

Phòng khách.

“Alo! Cậu bé”.

“Dạ!! Bác bảo vệ!!!!”.

“...”. Âm lượng của mèo con khiến bảo vệ ở đầu dây bên kia phải lùi lại một bước, “Cháu hăng hái ghê, bảo ba cháu là có một cô họ Thẩm tìm”.

Mèo con tưởng La Vĩ Huyền vẫn ở trong phòng, gọi lớn.

“Ba bá!!!! Có cô nào tìm nè!!!!”.

La Vĩ Huyền đã ở trong phòng khách, vứt hộp pudding rỗng vào thùng rác, quay đầu nhắc mèo nhỏ khi nói không được hết.

“Cho cô ấy lên”. La Vĩ Huyền nói.

“Cho cô ấy lên”. Mèo con nói.

“Hiểu rồi”. Bảo vệ nói.

Bác bảo vệ thật đáng yêu, trả lời không tệ.

Mèo con đứng trước chuông cửa màn hình nhìn chăm chăm nó, tai và đuôi lại lộ ra.

La Vĩ Huyền đi một vòng trở về mèo con vẫn ở đó, anh đứng sau nó cười lớn.

“Đồ ngốc, mau thu đuôi và tai của con lại”.

Thẩm Viên Trân lên lầu nhìn thấy một đứa trẻ sau lưng La Vĩ Huyền mặt liền đen một nửa, nụ cười trên mặt trở nên gượng gạo.

“A!”. Mèo con mở to mắt chỉ tay vào Thẩm Viên Trân.

“Con quen cô này à?”. La Vĩ Huyền kinh ngạc.

“Không!! Không có gì, Vĩ Huyền, chúng ta vào nhà rồi nói”. Thẩm Viên Trân trưng bộ mặt tươi cười đẩy La Vĩ Huyền vào nhà, đảo khách thành chủ, lúc đi qua mèo con còn không quên trừng mắt nhìn cậu.

(Nhóc con hỗn láo! Mày dám nói ra thì chờ xem!!).

(Con mụ xấu xa! Ba bá là của tôi!!!).

La Vĩ Huyền bảo Thẩm Viên Trân ngồi xuống sofa, giới thiệu mèo con với cô ta.

“Con trai anh!! Sao em chưa từng nghe anh nói!!”. Thẩm Viên Trân nhảy dựng lên kêu lớn, vẻ mặt không tin.

“Thế thế thế...thế cô bạn gái sống cùng anh đâu?”.

“Bạn gái nào sống chung?”.

“Anh không nghe nói gì à?”.

“Cô nghe ai nói?”.

Thẩm Viên Trân thở phào nhẹ nhõm, mình có hy vọng rồi.

“Cháu sống chung với ba bá nè!!”.

(Mày câm! Thằng nhóc hư đồn!).

Thẩm Viên Trân trừng mắt nhìn mèo con, mèo con trừng lại.

Đúng lúc La Vĩ Huyền đi pha cà phê, Thẩm Viên Trân nhân cơ hội khổng chế mèo con.

Cô ta vừa nhìn mèo con đã thấy không vui, cảm giác đứa trẻ này sẽ phá hỏng mọi sự.

“Thằng con ghê, cô nói trước cho mày biết, tốt nhất là mày ngoan ngoãn cho cô, tương lai cô sẽ là mẹ của mày đó!”.

“Đồ xấu xa! Ba bá tôi không thích cô!”.

“Làm sao mày biết! Chờ cô lên làm mẹ mày việc đầu tiên là đuổi mày ra khỏi nhà”.

“Ba bá sẽ không đuổi tôi!”.

“Mày cứ chờ xem!”.

La Vĩ Huyền trở về, Thẩm Viên Trân ngậm miệng, cười giả lả lấy lòng La Vĩ Huyền.

La Vĩ Huyền không nhìn cô ta, ngược lại chú ý đến vẻ mặt tức giận của mèo con.

“Sao vậy, mèo con không vui à?”.

“Không sao!!!”.

“Có gì thì nói đi”.

(Nói to như vậy nhất định là có chuyện).

“Vĩ Huyền, em có lời muốn nói với anh, anh...”. Nói ngắt quãng, ánh mắt hướng về phía mèo con, La Vĩ Huyền hiểu ý nhưng không đồng ý.

“Có chuyện gì thằng bé không thể nghe sao?”.

“Không! Cái này, ai...Trước mặt trẻ con khó nói!”.

La Vĩ Huyền nhìn mèo con, nghĩ chắc mèo con cũng không muốn ở chung một chỗ với Thẩm Viên Trân.

“Mèo con, con để ba bá và cô Thẩm nói chuyện một lát, vào phòng đi nhé”.

Mèo con trừng mắt, nhìn dáng vẻ kiêu căng của Thẩm Viên Trân mà tức điên, La Vĩ Huyền không nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Viên Trân nên không hiểu, nhưng vẻ mặt tổn thương của mèo con khiến anh khó chịu.

Mèo con chọn nghe lời La Vĩ Huyền, yên lặng đi vào phòng.

La Vĩ Huyền nhìn theo bóng lưng mèo con, sau khi vào phòng đuôi và tai liền cụp xuống.

“Vĩ Huyền”.

Thấy La Vĩ Huyền không để ý đến mình, Thẩm Viên Trân lại gọi lần nữa, La Vĩ Huyền quay lại, nở nụ cười, nhưng Thẩm Viên Trân biết đó không phải nụ cười thực sự, tâm trạng La Vĩ Huyền không tốt, là bởi vì mèo con.

(Rõ đáng ghét!).

Trong lòng lại ghi nợ thằng nhóc thêm một lần.

“Vĩ Huyền, anh có con à, anh từng kết hôn rồi sao?”. Có lẽ là không hẳn, mèo con tầm mười ba mười bốn tuổi rồi, La Vĩ Huyền có thể có con trai lớn như vậy sao?

“Chưa”.

“...”. Thẩm Viên Trân không hỏi thêm, muốn đi thẳng vào vấn đề, “Vĩ Huyền, chúng ta bắt đầu lại được không?”.

Nói xong bầu không khí im lặng bao trùm.

La Vĩ Huyền nhìn vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa hồi hộp của Thẩm Viên Trân, cười lắc đầu.

“Chẳng phải cô nói tôi vô vị không biết quan tâm săn sóc, là kẻ cuồng công việc nhạt nhẽo sao?”.

“Vĩ Huyền, em nói như vậy là quá đáng”. Thẩm Viên Trân cố sức muốn cứu vãn, “Đi một vòng, rốt cuộc mới phát hiện ra chỉ có anh chân thành nhất. Chúng ta làm lại từ đầu được không, em không thể yêu ai khác nữa rồi”.

La Vĩ Huyền không trả lời, nghiêng đầu nhìn Thẩm Viên Trân, khuôn mặt anh tuần khiến Thẩm Viên Trân nhìn mà mặt đỏ tím đập, trời ơi, lúc trước mình điên sao mà chia tay với anh ấy chứ.

“Vĩ Huyền, em đã nói hết rồi, câu trả lời của anh là...”.

“Xin lỗi”. Không chút do dự, nhất định là trong lòng sớm đã có đáp án, La Vĩ Huyền cầm tách cà phê trên bàn lên, uống một ngụm rồi đặt xuống, tiếng đồ sứ va chạm dứt khoát dường như nói rõ quyết định của anh.

Người phụ nữ đòi chia tay ở quán cà phê, lần đầu tiên nếm được vị đắng của cà phê, thì ra đau khổ như vậy.

“Vậy sao?”.

“Xin lỗi, hiện giờ tôi không có lòng dạ nào”.

“Vì nó ư?...Đứa trẻ đó?”.

La Vĩ Huyền nhìn Thẩm Viên Trân, ném vấn đề lại cho cô.

(Nói thử xem?).

Thẩm Viên Trân hiểu rồi.

(Nếu chỉ là đứa bé kia, em sẽ không từ bỏ!).

“Vĩ Huyền, em hiểu ý anh, về sau sẽ không làm phiền anh nữa”.

Thẩm Viên Trân ngừng một lát, uống một ngụm cà phê.

“Nhưng mà...có thể xin anh giúp em một việc được không?”

8. Chương 8: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (3)

Edit: Kogi

Mèo con ngồi ở ban công phòng La Vĩ Huyền, trên trời chim chóc bay lượn, tâm tư mèo con đều đặt ở chỗ La Vĩ Huyền, cậu không vui, lo La Vĩ Huyền thay lòng đổi dạ, chuyển sang quan tâm người phụ nữ kia thay vì mèo con, tâm trạng không tốt, liền không hăng hái kêu réo với lũ chim như ngày thường.

(Ba bá không cần mèo con sao?...Đúng ra...là mình cứ quẩn quýt người ta...).

Mèo con nhớ tới hồi đầu La Vĩ Huyền không cần cậu liền cảm thấy hoảng sợ.

Khí thể dưỡng binh không còn nữa, sau khi giằng co với Thẩm Viên Trân lại bị yêu cầu ra khỏi phòng khách, quả thực không khác gì cảm giác cầm chắc thất bại.

(Nhưng mình là mèo con mà...Mèo con rất đáng yêu í...).

Nước mắt lại rơi.

La Vĩ Huyền từng nói sẽ không bỏ rơi mèo con, sẽ không đưa mèo con đến Trạm thu lưu mèo hoang, mèo con muốn tin tưởng La Vĩ Huyền.

(Ba bá sẽ không lừa mèo con...).

Lúc này, chuông điện thoại vang lên.

La Vĩ Huyền đang nghĩ liệu mèo con có tiếp máy không, Thẩm Viên Trân đã nhắc máy.

“Alo”.

“Alo!”.

“Cho hỏi cậu là?”.

“Tôi tìm anh trai, cô là ai?”.

Thẩm Viên Trân đang định mở miệng, La Vĩ Huyền đã lấy lại điện thoại.

Mèo con ở ban công nghe thấy chuông điện thoại, u buồn trên mặt bay biến sạch, cố sức kéo cửa kính ban công, chân trần nhảy phắt lên giường, nhắc máy điện thoại ở đầu giường La Vĩ Huyền, vừa cầm lên định nói liền nghe thấy giọng Thẩm Viên Trân.

Mèo con không thích nói chuyện với Thẩm Viên Trân, không muốn nghe giọng của cô ta, liền cúp máy, cúp tai trốn vào tủ quần áo của La Vĩ Huyền, đến điện thoại cũng bị cướp mất rồi, mèo con thấy lo cho xoong nồi trong bếp.

“Alo! Anh à, em A Linh đây, anh đoán hiện giờ em đang ở đâu!”.

“Ở đâu cũng được, chỉ cần không ở dưới nhà anh”.

“Hê?! Anh lợi hại ghê, đoán một lần đã trúng phóc”.

La Vĩ Huyền vág đầu.

Dùng bộ đàm nói bảo vệ mở cửa cho La Cảnh Linh đi lên, La Vĩ Huyền mở cửa trước, sau đó vào phòng tìm mèo con.

“Mèo con?”.

Mèo con không ở trong phòng La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền thấy kì lạ, đây là lần đầu tiên anh đoán sai.

Quay lại phòng khách, Thẩm Viên Trân hỏi: “Ai đến vậy?”.

“Em gái tôi”.

“Em gái anh?! Giọng nói nghe như con trai ấy”.

(Đợi lát nữa sẽ rõ).

La Vĩ Huyền thầm nghĩ, em gái anh tham gia hội mangaka gì gì đó, suốt ngày làm mình trông giống con trai, nói gì mà tất cả mọi người đều thích nó ăn mặc như vậy, là mĩ thiếu niên điển hình, cosplay rất hợp, mấy năm nay, ngữ khí nói chuyện cũng thay đổi, đến ba mẹ cũng không biết rốt cuộc là họ sinh một nam một nữ hay là nuôi hai thằng con trai nữa.

Mĩ thiếu niên?

Đối với La Vĩ Huyền, mĩ thiếu niên là mèo con của anh.

Cửa thang máy mở ra, một bóng người nghênh ngang đi tới, “thiếu niên” mặc quần da nhìn thấy La Vĩ Huyền, liền vứt ngay vali cười khoe hàm răng trắng sáng.

“Ê! Ông anh! Tuần này phải nhờ anh chiếu cố rồi!”. Nói xong liền ngã người xuống sofa, không thèm nhìn Thẩm Viên Trân lấy một lần.

“Em thật là!”. La Vĩ Huyền lười chú ý đến cô.

La Cảnh Linh rất xinh đẹp, từ sau khi biến thành thiếu niên còn khiến mọi người chú ý hơn, lại biết chiều lòng mọi người, tính tình phóng khoáng tự lập, trong trường, người ái mộ cô không chỉ có các em gái khóa dưới mà còn có cả đàn chị khóa trên, tóm lại, chính là một chị hai cởi mở hòa đồng.

“Anh nói là em gái cơ mà, đây rõ ràng là một thằng con trai!”.

Lúc này La Cảnh Linh mới phát hiện ra Thẩm Viên Trân, ngược mắt nhìn cô ta, nhìn từ đầu đến chân, khiến Thẩm Viên Trân không được thoải mái.

“Cô là gì của anh tôi? Bạn gái?”.

“A Linh, giúp anh một việc”.

“Hừm?”.

La Cảnh Linh luôn soi mói đối tượng qua lại với La Vĩ Huyền, hướng hồ trước đây người bị phụ nữ đá luôn là anh mình, khiến em gái anh – một La Cảnh Linh kiêu ngạo rất không phục, nhất định phải xem xét kĩ phụ nữ bên cạnh anh mình, La Vĩ Huyền không muốn phức tạp hóa mọi chuyện, vội bảo La Cảnh Linh đi chỗ khác, giải quyết việc của Thẩm Viên Trân trước.

Đợi La Cảnh Linh đi rồi, La Vĩ Huyền quay sang Thẩm Viên Trân.

“Nói đi, chuyện cô muốn nhờ tôi giúp là gì”.

La Cảnh Linh theo lời La Vĩ Huyền, vào phòng tìm một con mèo.

“Ông anh mình nuôi mèo từ bao giờ mà không bảo mình, không biết là giống mèo gì đây?”. La Cảnh Linh tìm từng phòng một, quỳ rạp dưới đất nhìn khắp khe kẽ, không nhìn thấy nửa cái bóng mèo.

(Đến tiếng kêu cũng không có, hay anh lừa mình).

Thử tìm lại lần nữa, cô vào phòng ngủ của La Vĩ Huyền.

“Mèo con ơi, mày trốn đâu rồi?”.

Mèo con nghe thấy có người gọi cậu, không phải La Vĩ Huyền.

(Là ai tìm mèo con?).

Mèo con ngọ nguậy ngoi ra khỏi tủ quần áo, muốn nghe rõ hơn.

La Cảnh Linh nghe thấy động tĩnh truyền từ trong tủ quần áo ra, giở trò đùa ác bất ngờ mở cửa tủ.

“Hù!”.

“Méo méo!! —— Méo!!!”. Mèo con bị dọa nhảy dựng.

“Làm sao vậy?!”. Nghe thấy tiếng mèo con thất thanh, La Vĩ Huyền chạy vào.

“Xin lỗi! Không ngờ dọa nó thành như vậy! Đáng yêu quá!”.

La Vĩ Huyền vừa vào phòng liền nhìn thấy mèo con trong lồng mèo bám La Cảnh Linh kinh hồn, vươn tay muốn ôm nó, mèo con vừa khóc vừa biến lại thành một bé trai nhào vào lòng La Vĩ Huyền.

Mèo con ôm chặt La Vĩ Huyền khóc, không chỉ vì bị dọa sợ, mà còn vì La Vĩ Huyền trở lại bên cậu.

“Ba bá!! Oa ~~~ “.

(Ba bá ~ Mèo con thật đáng thương, bị dọa chết khiếp rồi! Qua đây với mèo con đi mà! Đừng về phòng khách nữa!!).

La Cảnh Linh trợn mắt há miệng, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy, mèo của anh trai biến thành một bé trai xinh xắn.

Lúc này Thẩm Viên Trân xông vào, thấy đứa trẻ đáng ghét đang khóc trong lòng La Vĩ Huyền, cảm thấy không vui.

“Lại xảy ra chuyện gì?”.

“Mèo biến...”. Miệng La Cảnh Linh bị La Vĩ Huyền che lại, mèo con được ôm trong lòng thấy thể cũng hiểu ý gật gật đầu, che bàn tay nhỏ lên trên bàn tay lớn của La Vĩ Huyền, cùng che miệng La Cảnh Linh.

“Làm sao vậy?”.

“Không có gì”.

“Không có gì”. Mèo con học theo La Vĩ Huyền.

La Cảnh Linh nhìn La Vĩ Huyền, nhìn mèo con, lại nhìn Thẩm Viên Trân.

“...”. Lấy cái tay đang che miệng mình ra, “Không có gì”.

“Rất cuộc xảy ra chuyện gì?! Vừa rồi chẳng phải có tiếng mèo kêu sao?”.

“Không có gì”. La Vĩ Huyền lại nói, anh đặt mèo con xuống.

Mèo con nhìn La Cảnh Linh, La Cảnh Linh cười dắt tay cậu, đi vào phòng khách.

“Này! Nói cho em biết đi! Là chuyện gì vậy chứ!”. Thẩm Viên Trân đi theo sau bọn họ hỏi đến cùng.

“Không có gì, phải không?”. La Cảnh Linh cúi đầu nhìn mèo con, mèo con gật đầu.

“Đúng, không có gì!!”.

Phía sau truyền đến tiếng cười nhẹ của La Vĩ Huyền, tâm trạng mèo con lại tốt lên, ba bá của cậu ở ngay đằng sau.

Thế người bên cạnh là ai?

Mèo con ngẩng đầu.

“Anh là ai? Mèo con không quen!!!”.

“...”.

(Cổ họng mèo của anh mình to thật...)

9. Chương 9: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (4)

Edit: Kogi

Mèo con trốn trong tủ quần áo nên cả người dính đầy bụi, La Vĩ Huyền gọi cậu vào phòng tắm để lau sạch, mèo con ghét nước nhưng thích dùng vòi sen xịt lên tường, mèo bình thường tuyệt không làm được như vậy.

Mèo con ở một mình trong phòng tắm chơi đến là vui vẻ, tiếng cười khanh khách bên ngoài nghe thấy rõ ràng, La Cảnh Linh trong phòng khách cũng phải cười theo cậu.

Mèo con chơi đủ rồi chạy ra, nhưng không tìm thấy La Vĩ Huyền.

“Chạy ơi! Ba bá đâu?!”. (*)

(*) *Mèo con nói ngọng.*

“Phải gọi là eng, hoặc gọi là anh Cảnh cũng được, nào! Gọi một tiếng anh nghe!”. (*)

(*) *Cảnh Linh cố ý nói ngọng theo mèo con.*

“Anh Cảnh!!”. Hai tay mèo con vô thức đan vào nhau, dáng vẻ xấu hổ ngược lên nhìn La Cảnh Linh, gò má ửng hồng, đôi mắt xanh ngọc ướt át sáng lấp lánh, tựa như hai viên ngọc bích, trông giống một tiểu thiên sứ có tai mèo và đuôi mèo vậy.

“...”. La Cảnh Linh rung động, dường như nhìn thấy xung quanh mèo con nở đầy hoa, kêu lên một tiếng rồi kéo mèo con vào lòng mình, “Ông trời ơi! Sao trên đời lại có một tạo vật đáng yêu đến thế này!!”.

(Anh à!! Anh nhạt được bảo bối này ở đâu vậy!).

La Vĩ Huyền nhạt được mèo con ở đồng rác.

“Anh Cảnh ơi! Ba bá đi đâu rồi?”.

La Cảnh Linh không trả lời, lại ôm chặt mèo con vào lòng.

(Mình không chịu nổi nữa rồi!!! Đáng yêu quá!!).

La Vĩ Huyền xuống lầu tiến Thẩm Viên Trân, anh không có hứng mời cô ta ăn cơm trưa, trong đầu chỉ nghĩ đến mèo con.

La Cảnh Linh ôm mèo con ngồi trong phòng khách, thấy mèo con dùng bút máy của La Vĩ Huyền vẽ vẽ, vẽ một bức tranh có ba con mèo và rất nhiều pudding, trong đó có một con cực kì mập.

“Mèo con, sao em biến được thành người?”.

“Sao em không biến được thành người?”.

Mèo con ngoảnh lại nhìn La Cảnh Linh, La Cảnh Linh nhún vai, mèo con cũng học theo cô nhún vai.

Mái tóc xanh nhạt hơi vểnh của mèo con xem chừng rất hay ho, La Cảnh Linh cảm thấy thích thú cuốn vài lọn tóc, khiến nó trông như mì ống.

“Mèo con, em và anh trai anh có quan hệ gì?”.

“Là quan hệ mèo con và ba bá!!!”.

“Ồ ~ Em là gì của ba bá?”.

“Em là mèo con của ba bá!!!”.

“Ha!”.

“Mèo con là vợ của ba bá!!!”.

“Vợ?!”.

Mèo con không quay lại, cúi đầu vẽ pudding của cậu, còn La Cảnh Linh thì toát mồ hôi.

“Vợ có thể lấy ví của ba bá nè! Mèo con dùng ví để mua pudding”. Quay lại nói với La Cảnh Linh, “Pudding ngon cực”, rồi lại quay về vẽ pudding.

“À há!!”. La Cảnh Linh cười sắc súa, cười xong dừng một lát nghĩ.

(Ông anh mình độc thật, dùng pudding câu vợ).

Được, để mèo con làm vợ anh ấy, cô thích, tốt hơn người phụ nữ vừa nãy bao nhiêu.

Đúng lúc này La Vĩ Huyền vào nhà, khom lưng cởi giày, nghe thấy tiếng bước chân bịch bịch, vừa ngẩng đầu đã thấy mèo con nhao đến, hai người ôm nhau.

“Ba bá!!”.

“Mèo con”.

“Ba bá! Chúng ta đi ăn cơm thôi”.

La Cảnh Linh cười đi tới.

“Tốt lắm, ông xā về rồi”.

“Em nói gì cơ”.

La Vĩ Huyền khó hiểu.

Không có gì, La Cảnh Linh cười, La Vĩ Huyền cau mày ôm mèo con vào nhà.

“Ba bá, không ăn cơm à?”.

“Không phải con ăn một đồng pudding rồi sao?”.

“Lừa chú đó! Không đến một đồng đâu! Mới mười một cái thôi!”.

Nụ cười của La Cảnh Linh đông cứng, La Vĩ Huyền mở to mắt không nói nên lời, mười một cái bánh pudding làm bữa sáng!

Thấy mèo con cười sung sướng, hai người bên cạnh vẻ mặt khó tin, người bình thường sẽ nôn đó...

Vậy đã là gì, Đại Bảo ăn những mười ba cái!

Bàn cơm.

“Anh tốt số thật, có con mèo như vậy”.

Mắt La Cảnh Linh không rời mèo con.

“Sao, thèm muốn hả”.

“Không thèm”.

La Vĩ Huyền kể chuyện nhặt được mèo con cho La Cảnh Linh nghe, La Cảnh Linh hạ quyết

tâm lớn lao mỗi ngày đều phải đến bãi rác nhặt mèo.

La Vĩ Huyền trầm nghĩ, nhặt gì mà nhặt! Mèo con chỉ có một mà thôi.

Đảo mắt nhìn mèo con, mèo con vui đùa ăn, không để ý đến ai khác, nhưng đôi tai trên đầu thỉnh thoảng động đập hai cái, La Vĩ Huyền biết cậu đang nghe bọn họ nói chuyện.

“A Linh, em đến không đúng lúc”.

La Vĩ Huyền hiếm khi nói những lời như thế này, La Cảnh Linh nhìn anh.

“Là sao?”.

“Anh định cho mèo con sang nhà Duy Hân ở mấy ngày, em cũng theo cùng đi”.

“Tại sao!!!?”. Mèo con nhảy dựng lên như đập phải bom.

Uy lực của mèo con thật kinh người, La Cảnh Linh vốn định nổi giận, nhưng thấy dáng vẻ của mèo con liền nguôi bớt, sắc mặt khá hơn một chút.

“Mèo con, chúng ta nghe ba em giải thích đã”. Vỗ vỗ mèo con bảo cậu ngồi xuống.

La Vĩ Huyền nói cho La Cảnh Linh nghe việc Thẩm Viên Trân nhờ anh, Thẩm Viên Trân nói ba mẹ cô ta đang bức hôn, muốn La Vĩ Huyền tạm thời giả làm bạn trai cô ta để ngăn cản, hai ngày nữa ba mẹ cô ta lên Bắc Kinh thăm con gái, muốn gặp bạn trai con mới yên tâm, Thẩm Viên Trân nói, ba mẹ cô ta tưởng cô ta đang sống chung với bạn trai, đòi La Vĩ Huyền cho cô ta ở nhà anh mấy ngày, nếu là La Vĩ Huyền, ông bà Thẩm sẽ rất yên tâm, sau này sẽ không làm phiền anh nữa.

Thẩm Viên Trân thấy bên cạnh La Vĩ Huyền có một con trai, đoán ba mẹ mình sẽ không vui, xin La Vĩ Huyền gửi mèo con ở nhà khác, không lâu, chỉ vài ngày là được.

Không lâu, chỉ vài ngày là được, đối với mèo con là sấm sét giữa trời quang, La Cảnh Linh vừa thấy mèo con sắp rơi nước mắt, liền chìa mũi nhọn về phía anh trai ngốc.

“Anh bệnh à! Cô ta nói gì anh liền làm theo, anh lo gì ba mẹ cô ta bức hôn, một bó tuổi như vậy cũng đến lúc phải kết hôn rồi!”.

“A Linh, cũng không thể vì phải kết hôn mà kết hôn, anh giúp cô ta, sau này cô ta sẽ không quên riết anh nữa, chỉ mấy ngày thôi mà”.

“Em nói này, anh cũng không nghĩ xem cô ta có mưu đồ gì, một nam một nữ ở chung sẽ xảy ra chuyện gì?!”.

“Chẳng xảy ra chuyện gì cả!”.

La Vĩ Huyền không vui vì câu nói sau cùng của La Cảnh Linh, dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn La Cảnh Linh.

La Cảnh Linh im miệng, lòng không biết thâm rủa xả mấy trăm câu.

(Con mụ chết tiệt! Khuấy đảo gia đình nhà người ta!).

Thấy vẻ mặt bình thản của La Vĩ Huyền cô lại choáng váng, ông anh bình thường không phải rất sáng suốt ư, tại sai hôm nay ngu vậy, người ta chủ động sấn vào, thủ đoạn đó khác gì lừa cưới đâu. Đúng vậy! La Vĩ Huyền không thích Thẩm Viên Trân, nhưng Thẩm Viên Trân lòng dạ khó dò, khó bảo đảm sẽ không bị hãm hại, ba mẹ bức hôn đòi sống chung, thật quá gượng ép rồi.

“Mèo con, con nghe ba bá nói, chỉ hai ba ngày thôi, chờ chú giải quyết xong việc lại đón con về, được không?”.

Thấy mèo con cúi đầu không đáp, La Vĩ Huyền bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã đồng ý với Thẩm Viên Trân.

“Mèo con?”.

“Ba bá không cần mèo con nữa ư?”.

Không hổ là mèo con, nghĩ gì nói đó, La Cảnh Linh cười tủm tỉm, nhìn La Vĩ Huyền chờ anh trả lời.

(Đừng vứt bỏ mèo con!! Nếu ba bá muốn đem mèo con vứt đi, mèo con sẽ đánh lấy ba bá y như người phụ nữ xấu xa...Mèo con không muốn như vậy!! Ba bá phải thích mèo con cơ!! Vì mèo con thích ba bá nhất...).

Đôi mắt xanh thăm ngấn lệ nhìn La Vĩ Huyền, bên trong tràn ngập mong đợi và bất an.

La Vĩ Huyền trong lòng khó chịu, cũng mặc kệ La Cảnh Linh đang nhìn bên cạnh.

“Ba bá yêu mèo con nhất, còn sợ mèo con không cần ba bá nữa kìa”.

(Nói hay lắm! Anh trai!).

La Cảnh Linh thầm vui thay mèo con và thương thay Thẩm Viên Trân, thương hại kiểu cười nhạo.

Mèo con cười, gật gật đầu, tụt xuống khỏi bàn ăn đi về phòng lấy bảo vật của cậu, La Cảnh Linh đi theo sau.

La Vĩ Huyền cô đơn ở lại.

“Không cần dọn đồ sớm như vậy, còn mấy ngày nữa mà”.

“Lo lắng hả! Không sợ mèo của anh bị người ta cướp mất chứ?”. La Cảnh Linh cười anh.

“A Linh, chăm sóc nó giúp anh”.

“Tất nhiên rồi”.

Cứ như vậy, hai ngày sau, mèo con mang theo hành lý của cậu, bên trong ngoại trừ quần áo, còn có hai cái gối, một điện thoại bàn, cốc súc miệng và ví da của La Vĩ Huyền, cuối cùng là mười chiếc pudding La Vĩ Huyền mua cho cậu, dưới sự hộ tống của La Vĩ Huyền cùng La Cảnh Linh đến nhà Hứa Duy Hân.

Trên đường, La Vĩ Huyền bảo mèo con khi vừa đến nhà Hứa Duy Hân phải bỏ mười chiếc pudding vào tủ lạnh ngay, mèo con vừa đến nhà Hứa Duy Hân liền ăn sạch.

“Ông chủ, anh tự giải quyết ổn thỏa, đừng để phải hối hận là được rồi”.

Hứa Duy Hân nói với La Vĩ Huyền như vậy, rồi kéo mèo con vào nhà, La Vĩ Huyền biết hẳn sẽ chăm sóc mèo con chu đáo.

Chạy xe về nhà, La Vĩ Huyền nhìn chiếc bàn vốn để điện thoại nay trống không, nhớ đến mèo con của anh, từ lúc nào đã quen với việc mèo con ở bên cạnh mất rồi? Hồi xa nhà sống một mình cũng chưa từng buồn như vậy, cô đơn chất đầy trong lòng, dùng máy chủ trong phòng gọi cho Hứa Duy Hân, nhắc hẳn ngày mai nhớ đưa mèo con đến công ty, Hứa Duy Hân ở trong điện thoại cười rộ lên nói anh là đồ ngốc.

Đúng vậy! Sau khi nhặt được mèo con, ngày nào anh cũng giống một thằng ngốc.

10. Chương 10: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (5)

Edit: Kogi

Mặt trời lên cao, một đôi mèo Xiêm đen trắng ngồi trên bờ tường, dùng vẻ mặt u buồn nhìn bầu trời.

Cửa mở, một bà nội trợ xách giỏ thức ăn đi ra, dùng cánh tay mập mập của mình vẫy hai con mèo trên tường.

“Ái chà! Hai đứa bây thật rảnh rồi ghê nhỉ!”.

(Rảnh rồi cái đầu bà! Mau đi mua thức ăn cho ta!).

Na Na Quả giục một tiếng “Nhanh!” trong lòng, nhìn sang Mẽ Quả cũng là vẻ mặt buồn chán.

“Na Na Quả, em lo quá”.

“Ừ phải, nhóc con lần này thua con mụ chết tiệt kia, thật bực mình”.

Hôm qua mèo con đến chào tạm biệt Na Na Quả và Mẽ Quả, nói mấy ngày nữa lại về, kể rõ đầu đuôi ngọn nguồn một lượt, Na Na Quả tức đến nỗi muốn trút giận thay mèo con, mèo con bảo không cần, ba bá của cậu sẽ không chọn người phụ nữ xấu xa đó mà không cần cậu, Na Na Quả nghĩ cũng đúng, nhưng trong lòng vẫn hơi không yên tâm, nghĩ nếu nhóc con có khó khăn gì, ba con mèo bọn chúng nhất định sẽ giúp đỡ.

“Na Na Quả, ngoại trừ nhóc con, em cũng lo cho Đại Bảo nữa”.

Mẽ Quả duyên dáng nghiêng mặt buồn bã than thở, Na Na Quả thầm nghĩ nó quan trọng hóa vấn đề.

“Yên tâm! Không sao đâu! Đại Bảo sẽ không mập chết, chị từng thấy con mèo mập hơn nó rồi!”.

“Đại Bảo vì ăn uống quá độ nên hại dạ dày phải nhập viện, không phải vì béo”.

“Có khác gì không?”.

“Đương nhiên là có!!”.

Chẳng mấy khi Mễ Quả biết dùng dầu chấm than, Na Na Quả dừng lại động tác liếm mặt, trực giác phái nữ bùng lên, không phải chứ! Mễ Quả và Đại Bảo?

“Mễ Quả, không phải em...?!”.

“Ồ!...Em không để ý đến chị đâu Na Na Quả!”. Mễ Quả vội vàng nhảy xuống, Na Na Quả ở đằng sau nở nụ cười gian.

(Mễ Quả thích Đại Bảo? Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi!).

“Đại Bảo đâu xứng với em, nó mập như thế!”.

“Thực ra Đại Bảo rất đáng yêu mà!!!”.

“Ồ ~~~~~ Quả nhiên là vậy!”.

Mễ Quả vừa lỡ lời đã hối hận, Na Na Quả cố ý dụ nó mắc lừa, muốn nhìn nó lúng túng.

“...Không phải thế!...”.

Mễ Quả đỏ mặt chạy đi, bóng lưng cô đơn trông rất đáng thương.

“Mễ Quả! Nhìn này!”.

“Gì vậy?”.

“Là ba bá của nhóc con!”.

La Vĩ Huyền đến công ty sớm hơn bình thường, anh hiếm khi lái xe đi làm, hôm nay còn lái hơi nhanh, ước gì lập tức được gặp mèo con.

“Chị muốn làm gì?”.

Thật ra Mễ Quả cũng đoán được, bắt đầu lo lắng hành động tiếp theo của Na Na Quả sẽ rất điên rồ.

“Còn làm gì nữa! Tất nhiên là đi tìm nhóc con!”.

Mèo con từng nói với chúng, ngày nào nó cũng đến công ty tìm La Vĩ Huyền.

Na Na Quả men theo bờ tường chạy băng băng, Mẽ Quả hoàn hồn cũng chạy theo.

“Na Na Quả, chủ nhân sẽ lo lắng”.

“Yên tâm! Buổi tối chúng ta đi theo xe về là được”.

Xe La Vĩ Huyền đúng lúc gặp đèn đỏ, Na Na Quả vừa nói vừa nhảy lên cốp sau xe.

“Như vậy sẽ ngã đó, thật nguy hiểm”.

“Không đâu! Em nhảy xuống đi!!”.

Mẽ Quả không lay chuyển được Na Na Quả, đành phải nhảy lên xe theo.

La Vĩ Huyền phát hiện ra sau xe có hai con mèo, một đen một trắng, chính là những người bạn mà mèo con thường nhắc đến, còn cho anh xem tranh cậu tự vẽ, hình như tên là Na Na Quả và Mẽ Quả, hai con mèo nhảy lên xe anh không chịu đi, La Vĩ Huyền nghi hoặc, từ từ mở máy tấp xe vào lề.

Xuống xe nhìn mèo, hai con mèo cũng nhìn anh.

(Hai con mèo kiên quyết không đi rồi).

La Vĩ Huyền gãi đầu, không biết có nên nói chuyện với mèo giữa đường hay không.

“Ba bá của nhóc con đẹp trai quá đi! Thảo nào nhóc con thích như vậy!”.

“Na Na Quả, chúng ta đừng làm phiền như vậy, chị xem người ta đang khó xử kìa”.

La Vĩ Huyền gãi gãi đầu, không hiểu Na Na Quả với Mẽ Quả meo meo cái gì, nghĩ nghĩ, liền mở cửa sau xe.

“Chúng mày muốn vào không?”.

Na Na Quả và Mẽ Quả mở to mắt nhìn nhau.

“Mề Quả! Chị thích người này!”.

Mèo con ôm điện thoại của mình đứng cạnh xe chờ Hứa Duy Hân, người qua đường trông thấy một đứa bé đáng yêu với khuôn mặt háo hức, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp.

Mèo con rất vui, lát nữa thôi là có thể gặp La Vĩ Huyền, cậu muốn ôm La Vĩ Huyền, và nói với La Vĩ Huyền mèo con rất nhớ anh, lại hỏi La Vĩ Huyền có nhớ mèo con hay không.

Trong đầu đã nghĩ hết cả, cứ một mình cười khúc khích, Hứa Duy Hân từ trong nhà đi ra nhìn thấy dáng vẻ này của mèo con, thầm cười sự ngốc nghếch đáng yêu của ba con nhà này.

(Ông chủ! Anh cũng khá lắm, khiến mèo con của anh cũng thành đứa ngốc rồi).

Người qua đường không chỉ thích thú mà còn kinh ngạc, đầu tiên là một đứa bé đáng yêu, rồi lại đến một anh đẹp trai, đằng sau cánh cửa đó còn ai nữa đây, chốc lát đã có hai người đẹp như vậy, thật khiến người ta rung động.

“Nhóc quái thú, nghĩ gì mà cười tươi thế?”.

Mèo con mãi mới đợi được Hứa Duy Hân đi ra, trong lòng vốn đã thích anh trai xinh đẹp này, liền ôm điện thoại chui vào lòng Hứa Duy Hân, mặt đỏ như trái táo.

“Mèo con đang nhớ ba bá...”.

“Ha ha!...Em ôm anh thế này, chẳng phải khiến ba bá em chết ghen sao”, đẩy mèo con ra đằng trước, “Thật đây an toàn, chúng ta đi tìm ba bá của em nào”.

11. Chương 11: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Bá (6)

Edit: Kogi

Mọi người trong công ty đều nhận thấy, hôm nay Tổng giám đốc đến cực kì sớm, nhân viên đưa trà vào phòng làm việc đi ra, nói ngón tay Tổng giám đốc gõ bàn phím nhưng không ấn xuống, hình như có tâm sự gì, có lẽ là đang chờ ai đó, không lâu sau, thư kí Hứa đưa một đứa bé xinh xắn tóc xanh đến, chỉ tay vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, đứa bé liền chạy vụt về phía cửa.

Đứa bé nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hai má hồng hào xem chừng rất xấu hổ, lén lút thò đầu vào phòng làm việc nhìn, phía sau nó cũng có một đồng người đang nhìn trộm.

...Ba bá?...

Nó gọi Tổng giám đốc là ba ba! Nó là con trai của Tổng giám đốc.

Cửa mở ra, Tổng giám đốc bế đứa bé lên, hôn lên trán nó, đóng cửa, ngăn những kẻ nhìn trộm ở bên ngoài.

Thư kí Hứa đi tới nói: “Không xem nữa, đi làm việc mau”, mọi người mới đổ mắt tản ra.

Lần này gay rồi, chuyện La Vĩ Huyền có con bị mọi người lấy làm chủ đề bàn tán, không một ai không yêu thích sự đáng yêu của mèo con, nhất là những nhân viên nữ còn trẻ, nhân lúc La Vĩ Huyền gọi điện thoại dụ mèo con đi ra, tô son vẽ lông mày cho cậu, hỏi cậu có quan hệ gì với La Vĩ Huyền.

Mười lăm phút sau, cả công ty đều biết mèo con là vợ của La Vĩ Huyền, còn là bị mua chuộc bằng pudding.

Mèo con gặp được Na Na Quả và Mễ Quả, vui vẻ ôm chúng nó vào lòng, La Vĩ Huyền đứng đằng sau cổ không nổi máu ghen với hai con mèo.

“Na Na Quả! Mọi người đến thăm em sao!”.

“Nhóc con, chị đây lo cho em đó! Phải rồi, ba bá em đẹp trai ghê”.

“Tất nhiên! Ba bá em đẹp trai nhất thế giới!”.

“À, nhóc, người phụ nữ đó không tới đây à?”.

Mễ Quả vừa hỏi, ánh mắt giết người của Na Na Quả liền phóng tới.

Thẩm Viên Trân đến công ty của La Vĩ Huyền, bị lời đồn xung quanh mèo con làm tức xì khói, không hổ là nhân vật phản diện, quần riết lấy La Vĩ Huyền.

(Thằng ranh chết tiệt! Dám trâng tráo nói mình là vợ!!).

Thẩm Viên Trân tự cho mình max xinh đẹp trước gương, lòng thầm chửi rửa mèo con mười mấy lần, bước đi tự tin gọi người đưa mình đi tìm La Vĩ Huyền.

La Vĩ Huyền nhận điện thoại thông báo Thẩm Viên Trân sắp đến tìm, cúp máy quay đầu lại,

nhìn thấy mèo con ngưỡng mộ nhìn anh chăm chú.

“Sao vậy?”.

“Ba bá giỏi ghê! Có bao nhiêu người gọi điện thoại tới!”.

La Vĩ Huyền cười khỏ, biết mèo có hơi cô đơn, vì điện thoại của cậu ở đây không có đất dụng võ.

“Không có gì đáng ngưỡng mộ cả, so với những cuộc điện thoại đó, chú còn mong nhận được điện thoại mèo con gọi đến hơn”.

“Thật sao?!?”.

Mèo con lộ ra răng nanh, hai mắt sáng bừng, nghĩ tới vài chuyện thú vị.

Na Na Quả bị tiếng kêu của mèo con làm giật mình, bất mãn nhìn mèo con, Mẽ Quả đang ngủ cũng ngẩng đầu.

“Tất nhiên là thật...Mèo con à, cắt tai và đuôi của con đi”.

“Ba bá!! Đợi chút!”.

Mèo con từ trên ghế nhảy xuống, mở cửa chạy ra ngoài, Mẽ Quả và Na Na Quả cũng đi ra theo.

La Vĩ Huyền không rõ cậu muốn làm gì, buồn bực đứng dậy, có người gõ cửa.

“Tổng giám đốc, cô Thẩm tới”.

“Vào đi”.

La Vĩ Huyền ngồi xuống.

Thẩm Viên Trân bước vào không nhìn thấy mèo con liền thở phào nhẹ nhõm, trưng nụ cười lấy lòng với La Vĩ Huyền, không hề nhắc tới mèo con, nhưng thấy trên bàn làm việc của anh có ảnh mèo con, trong lòng lại không thoải mái.

Sau khi La Vĩ Huyền cho Thẩm Viên Trân vào, đột nhiên nhớ ra phải tìm một tập văn kiện quan trọng liền bỏ vào phòng tài liệu, bảo Thẩm Viên Trân ngồi chờ một lát, anh sẽ quay lại ngay, Thẩm Viên Trân ngồi lên bàn làm việc của La Vĩ Huyền đầy bụng tức giận, La Vĩ Huyền chẳng có tí tiến bộ nào, vẫn là một kẻ cuồng công việc.

La Vĩ Huyền đích thực là một kẻ cuồng công việc, nhưng đó là khi không có mèo con.

Mèo con vui vẻ mượn điện thoại của chị gái bên ngoài, đòi chị gái dạy cậu nhấn số điện thoại gọi vào phòng làm việc của La Vĩ Huyền.

Thật xui xẻo, điện thoại bị Thẩm Viên Trân tiếp.

“Alo!! Ba bá hả?!”.

Thẩm Viên Trân vừa nghe là mèo con liền nổi ác tâm, trả lời: “Ai là ba mày! Gọi tao là mẹ, sau này đừng có gọi đến nữa! Rách việc!”.

Rồi cúp điện thoại, vài giây sau, điện thoại lại vang lên, Thẩm Viên Trân nhấc máy, không ai đáp, cô ta biết lại là mèo con.

“Đã bảo đừng có gọi đến rồi cơ mà? Mày nghe rõ đây thẳng ranh, vợ La Vĩ Huyền chính là tao, anh ấy không hề cần đến mày! Không tin anh ấy giờ đang ở bên cạnh tao, cũng không ngăn tao nói với mày như vậy! Mày hiểu rồi thì đừng gọi tới nữa!”.

“Mèo...”.

Mèo con đang định nói thì bị ngắt, Thẩm Viên Trân đã cúp máy.

Cô gái nhìn mèo con gọi điện thoại, chỉ thấy mèo con vốn dĩ rất vui vẻ, tự nhiên gọi điện thoại xong còn chưa nói được nửa câu sắc mặt đã ủ rũ như vậy.

“Sao thế? Ba bá em nói gì?”.

Mèo con nước mắt tèm lem quay lại nhìn chị gái.

“Mèo con muốn nói chuyện với ba bá...”.

Cậu lặp lại câu còn chưa kịp nói hết trong điện thoại, khiến chị gái dậy lòng thương yêu, Na Na Quả và Mễ Quả bên cạnh không rõ tình hình, kêu meo meo.

“Nhóc, không gọi được à?”. Mẹ Quả hỏi.

“Điện thoại không dùng được rồi! Thôi quay về tìm ba bá nhóc đi”.

La Vĩ Huyền trở lại, nhìn thấy nụ cười đắc ý trên mặt Thẩm Viên Trân.

“Gì đó?”.

“Không có gì”.

La Vĩ Huyền nhìn điện thoại trên bàn, nhớ đến mèo con.

“Vừa rồi chuông điện thoại kêu phải không?”.

“Đâu có!”. Thẩm Viên Trân nói dối, trong lòng không hề có lấy một chút cảm giác tội lỗi.

“Vĩ Huyền, việc tối nay anh định thế nào?”.

“Việc tối nay?”.

La Vĩ Huyền nghi hoặc.

“Kìa! Sao anh vẫn thờ ơ thế, em nói với anh rồi mà, bữa tiệc tối nay anh phải tham gia cùng em, để em giới thiệu anh với ba mẹ”.

La Vĩ Huyền không trả lời, nhìn thấy có một bóng dáng nho nhỏ đằng sau cánh cửa.

“...Mèo con?”.

“Vĩ Huyền!”. Thẩm Viên Trân giữ chặt La Vĩ Huyền, lòng thầm sung sướng.

“Vĩ Huyền! Anh trả lời em trước đã!”.

Hứa Duy Hân vừa thảo luận một dự án, cúp điện thoại, thấy mèo con đi tới, phía sau có hai con mèo đi theo.

“Nhóc quá! Thú làm gì mà trông cô đơn thế?”.

“Anh Duy Hân...”. Mèo con nhẹ nhàng ôm cánh tay Hứa Duy Hân, cúi đầu, “Mèo con muốn về bây giờ”.

“Đi về? Em không tìm ba bá sao?”.

“Không muốn, mèo con muốn tìm anh Cảnh chơi cơ”.

“...”. Hứa Duy Hân nghĩ một lát, nhất định là chỗ La Vĩ Huyền có vấn đề, “Không muốn đợi ở đây sao?”.

“Không muốn”.

“Không cần ba bá nữa?”.

“...Không phải không cần ba bá, mèo con chỉ là muốn chơi với anh Cảnh thôi”.

(Rõ ràng là vẻ mặt bị tổn thương).

Hứa Duy Hân hiếm khi muốn chinh người, lần này người hấn chinh chính là La Vĩ Huyền.

“Được rồi, đợi chút nữa anh đưa em về”.

Giờ ăn trưa, Hứa Duy Hân đưa mèo con về nhà hấn, chỉ nói với La Vĩ Huyền là bọn họ đi ăn, La Vĩ Huyền bị Thẩm Viên Trân quần riết không tha, Hứa Duy Hân vừa trông thấy Thẩm Viên Trân liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra, hấn không thích lo chuyện bao đồng, cũng không muốn lo lắng thay mèo con, là Thẩm Viên Trân không tự lượng sức.

(Ông chủ, thỉnh thoảng anh cũng nên chịu đau khổ, anh xem, bây giờ thằng bé không để ý đến anh nữa rồi).

“Đừng lo, cô ta sẽ không cướp được ba bá của em đâu”. Hứa Duy Hân vỗ đầu mèo con, mèo con vẫn giữ vẻ mặt buồn bã, Na Na Quả tức giận kêu meo meo, Hứa Duy Hân cười.

“Xem kìa, đến bạn của em cũng đang động viên em đó”.

Trở về nhà Hứa Duy Hân, đúng lúc gặp La Cảnh Linh sắp ra ngoài, La Cảnh Linh ngạc nhiên vì mèo con trở về, tiến lên hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Mèo con ôm La Cảnh Linh không nói, Hứa Duy Hân đem suy đoán chủ quan của mình kể lại

đại khái cho La Cảnh Linh.

“Em cứ thế mà về sao!”. La Cảnh Linh không đồng ý với mèo con, “Đi! Mèo con! Anh đưa em đến đó! Cướp chồng em về!”.

Hứa Duy Hân cười, nhóc quái thú là vợ.

“Không cần cướp, từ trước đến nay ông chủ chưa từng là của Thẩm Viên Trân”. Hứa Duy Hân ngồi vào xe, chuẩn bị trở lại công ty, “Buồn bực ở nhà cũng không hay, đem thằng bé đi chơi đi, để ông ba ngốc ăn chút giấm là được thông nào ngay thôi”.

“Nói cũng đúng!”. La Cảnh Linh nhìn mèo con, “Nào! Anh Cảnh đưa em đi chơi, giúp em ăn diện”.

Nhìn Hứa Duy Hân rời đi, La Cảnh Linh liền gọi điện thoại di động cho bạn, dặn dò vài việc, muốn chuẩn bị quần áo cho mèo con.

“Anh Cảnh ơi, chúng ta đi đâu chơi?”.

“Anh dẫn em đi chơi trò cosplay”.

La Vĩ Huyền bắt đầu cảm thấy Thẩm Viên Trân thật phiền phức, trong lòng rất nhớ mèo con, thực ra anh cũng lơ mờ nhận ra mèo con không vui, sau khi biết Hứa Duy Hân giấu mình đưa mèo con về lại càng chắc chắn hơn, anh cũng không trách Hứa Duy Hân, ngược lại trách chính mình, quyết định hôm nay sau khi tan tiệc sẽ nói rõ ràng với Thẩm Viên Trân.

Từ lúc mèo con theo La Vĩ Huyền, chưa từng xa anh, hôm nay La Cảnh Linh đưa mèo con đi tham gia hoạt động, cho mèo con mở rộng tầm mắt.

La Cảnh Linh dạy mèo con ngồi tàu điện ngầm, mua vé xe bus, cô nói với mèo con như thế này:

“Hiện giờ chồng em đối xử tốt với em, em cũng không được tỏ ra vui vẻ, sau này cứ cãi nhau thì bỏ nhà đi chơi cho anh ấy xem, em không có nhà mẹ đẻ về thì đến nhà anh”. Nói xong liền vẽ tuyến đường đi đến nhà mình cho mèo con.

“Mèo con sẽ không bỏ nhà ra đi đâu”.

“Hãy! Thôi được! Em không bỏ nhà ra đi! Đuổi chồng em đi cũng được”.

Một người bên cạnh mèo con bật cười, mèo con cười theo, người qua đường nghe thấy cuộc trò chuyện của họ cũng cười thành tiếng.

Trên nóc nhà Hứa Duy Hân.

“Na Na Quả, đi thôi, không thể theo ba bá của nhóc con về nhà, chủ nhân sẽ lo lắng, chị nói xem phải làm sao đây?”.

“Em hỏi chị chị hỏi ai?”.

Hai con mèo này hôm nay hình như hoàn toàn không có tác dụng gì...

12. Chương 12: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (7)

Edit: Kogi

“Mèo con, không được quên lời anh dặn nghe chưa”.

“Vâng ạ!!”.

“Vâng cái gì?”.

“Không được biến thành mèo! Không được lộ tai và đuôi!”.

“Ngoan ~~~~”.

Khi La Cảnh Linh dẫn theo mèo con xuất hiện ở hội trường cosplay, tất cả mọi người đều ngừng tay, La Cảnh Linh bình thường đã giống như một mỹ thiếu niên, nay bên cạnh còn có thêm một chú mèo màu lam quá mức xinh xắn. Á! Không, là một bé trai có cảm giác giống chú mèo.

“A Thái! Tớ đến rồi!”.

La Cảnh Linh giơ hai ngón tay làm động tác chào, dắt mèo con đi về phía cô gái đang giúp người khác hóa trang.

“A Cảnh! Cậu đến đúng...”.

Nhiễm Thái Vân há miệng, cây chuối mi trong tay rơi xuống, cô gái đang chải đầu bên cạnh cũng đang định chào La Cảnh Linh, khi quay đầu miệng mới hé ra một nửa liền cứng đờ.

Mèo con nhìn đông nhìn tây, trong hội trường bày rất nhiều quây, bán rất nhiều sách, bookmark, và rất nhiều thứ đáng yêu nữa, đa dạng sắc sỡ thật thú vị, mãi cậu mới quay đầu lại, chú ý tới động tác khô hời của Nhiễm Thái Vân.

“Anh Cảnh, chị kia bị sao vậy?”.

“Cái này...”.

Mèo con còn chưa nghe câu trả lời của La Cảnh Linh, đã bị tiếng hét chói tai của các cô gái dọa giật mình liên tiếp lùi về sau.

“A a a a a đáng yêu quá á!!!”.

“Anh Cảnh!!!”.

La Cảnh Linh thấy mèo con sắp bị vùi dập, vội tiến lên khống chế tình hình.

“Lui ra! Lui ra! Định dọa mèo con nhà tôi chết khiếp hả!”.

“Ưm ~~ Bé mèo đáng yêu quá đi! Cho chị sờ cái nào! Ưm!! Quả là cực phẩm!!”. Ngón tay thon dài của Nhiễm Thái Vân vuốt ve mặt mèo con, ngữ khí y như Tang ma ma chào hàng trai bao, khi thì khen da mèo con mịn, khi thì nói mắt cậu đẹp.

“Nào! Để các chị hóa trang cho em, thay quần áo đẹp cho em nha!”.

“Dạ!”.

“Ưm ưm! Đáng yêu quá!”.

Mèo con rất tò mò với hộp hóa trang, bôi thật nhiều màu như vậy lên mặt mà vẫn trở nên xinh đẹp, hôm nào phải bảo La Vĩ Huyền mua cho cậu mới được.

(Ba bá...).

Nghĩ đến La Vĩ Huyền, nghĩ đến La Vĩ Huyền và Thẩm Viên Trân, mèo con liền buồn bã, suýt nữa thì lộ ra tai và đuôi.

“A Thái, tớ chính là muốn nhờ các cậu hóa trang cho mèo con, chỉ cần cos đẹp, hạng nhất là của chúng ta”.

“Đương nhiên, ôi trời ơi! Cậu tìm đâu ra bảo bối tuyệt thế này vậy”.

“Hê! Thăng bé!”, chỉ tay về phía mèo con, “Là vợ của anh trai tớ”.

“Oa!! Có quan hệ như vậy sao!! Với ông anh siêu đẹp trai của cậu á?”.

La Cảnh Linh gật gật đầu, Nhiễm Thái Vân lộ ra vẻ mặt say mê, sau khi trấn định, xung quanh dường như bốc lên ngọn lửa nhiệt huyết bùng bùng.

“Được!! Hãy chờ xem! Nhiễm Thái Vân ta đây hôm nay sẽ phát huy kỹ nghệ thần sầu! Biến mèo con trở thành một ngôi sao sáng lấp lánh!!”.

Nhiễm Thái Vân vừa dứt lời, sau lưng truyền đến tiếng cười hi hi ha ha không ngừng của mèo con, ngoảnh lại, La Cảnh Linh và Nhiễm Thái Vân tròn tròn mắt.

Tất cả mọi người đều dùng vẻ không tin nổi nhìn mèo con, mèo con đối diện với tấm gương nghịch hợp hóa trang, bôi linh tinh các thứ lên mặt, khuôn mặt đáng yêu không nhìn rõ diện mạo, trông như mặt diễn tuồng, miệng cứ cười khanh khách, La Cảnh Linh mặt đầy hắc tuyến, kéo mèo con vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Còn La Vĩ Huyền, anh sắp bị Thẩm Viên Trân làm phiền chết.

“Vĩ Huyền, anh không thể làm như thế! Anh phải nói với ba mẹ sẽ đính hôn với em”.

“Những lời như vậy không thể đem ra lừa gạt được”.

“Vậy thì đừng lừa! Nói thật là được rồi”.

“Tôi không có ý định đó, đã nói chỉ giúp cô ngăn hai bác tạm thời mà thôi”.

“Vâng vâng!”.

La Vĩ Huyền lái xe chở Thẩm Viên Trân đến nhà ga đón ba mẹ Thẩm, Thẩm Viên Trân ngồi trên xe La Vĩ Huyền, dọc đường đi liên tục ngả vào người La Vĩ Huyền, khiến anh không thoải mái lắm.

Tới nhà ga, Thẩm Viên Trân xuống xe, La Vĩ Huyền bực bội kéo cà vạt, không muốn chờ trong không gian nhỏ hẹp, cũng bước xuống, đi vào hiệu sách.

La Vĩ Huyền dạo quanh, rất tự nhiên đi tới trước giá sách thể loại thú cưng, mở vài quyển ra xem, những điều viết bên trong khiến anh phải mỉm cười.

Lưỡi mèo sợ nóng.

Có lần mèo con thấy La Vĩ Huyền pha cà phê, ồn ào nói cậu cũng muốn, La Vĩ Huyền pha cho cậu, vừa mới dọn cẩn thận bỗng, đã nghe thấy tiếng mèo con kêu oa oa, vội vàng chạy lại xem, mèo con chạy còn nhanh hơn anh, phi ngay ra chỗ tủ lạnh tự động, ấn nút ra một đồng đá lạnh bỏ vào cà phê, sau đó đá tan, cà phê không khác gì nước, La Vĩ Huyền lấy siro trái cây ra đổ vào cho mèo con, hôm đó mèo con uống

một cốc nước đường lớn, từ đó về sau, La Vĩ Huyền uống cà phê buổi sáng, mèo con sẽ uống siro trái cây bỏ đá.

La Vĩ Huyền đứng trước giá sách, nhớ đến mèo con của anh.

Tính tiền ra xe, Thẩm Viên Trân và ba mẹ cô ta đã chờ ở đó từ lâu.

“Anh đi đâu thế?”.

La Vĩ Huyền chẳng để ý đến Thẩm Viên Trân tức giận, quay sang chào hỏi ba mẹ Thẩm Viên Trân.

“Con à, bạn trai con đây hả? Không tệ không tệ”.

“Con gái tôi phiền cậu chăm lo cho”.

“Đâu có đâu mẹ”.

Thẩm Viên Trân kiêu ngạo, hài lòng ngồi lên xe, thấy La Vĩ Huyền kẹp một túi giấy dưới cánh tay.

“Anh mua sách à! Em xem nào!”.

Lấy sách ra, đọc một lúc, liền ném lên bệ xe trước ghế ngồi.

“Xì! Em ghét nhất là mèo!”.

La Vĩ Huyền nhú mày.

“Ê ê ê ~~~! Mọi người nhìn đây!!”.

“Oa!!!”.

Nhiễm Thái Vân tự hào dắt mèo con bước ra từ trong phòng chuẩn bị, tất cả mọi người đều kinh ngạc tán thưởng, trong khoảnh khắc, mèo con đã bị biển người nhấn chìm.

“Các cậu nhìn kìa!! Đằng kia có một bé trai siêu xinh!!”.

“Nhanh! Máy ảnh đâu! Mắt xanh!! Kính áp tròng sao?!”.

Mèo con bị vây xung quanh, tại hội trường cosplay, cosplayer nổi bật sẽ chịu sự chú ý đặc biệt như vậy, huống hồ là một chú mèo đáng yêu quá mức.

“Có thể cho bọn mình chụp ảnh không?? Năn nỉ đó!!”.

“Cosplayer là ai?! Nhân vật tự nghĩ ra sao?!”.

Mèo con sợ hãi, mở đôi mắt xanh to tròn ướt át, tiền về phía trước là người, lui về phía sau cũng là người, túm chặt quần áo trên người, ngược mắt nhìn những người cao lớn hơn cậu, không thấy La Cảnh Linh, bên cạnh không có La Vĩ Huyền, mèo con từ sợ hãi biến thành khó chịu, từ khó chịu biến thành giận dữ, vì bên cạnh không có La Vĩ Huyền.

“Mèo con không muốn!!!!!!”.

(Mèo con không muốn phụ nữ xấu quần riết ba bá!!! Ba bá! Là của mèo con!!!).

Bị giọng nói to không hợp với thể hình của mèo con quát, đám người hơi lui về sau, La Cảnh Linh nhân cơ hội chui vào, ôm lấy mèo con chạy ra khỏi đám người, cuối cùng cũng đột phá vòng vây cướp lại được mèo con.

“Mèo con, giọng em lớn thật đấy”. Nhiễm Thái Vân giấu mèo con ở một góc không ai thấy, phát hiện mèo con đang khóc.

“A? Đừng khóc mà! Chết! Lốp hóa trang rơi rồi”.

Mèo con dù rơi lớp hóa trang cũng vẫn đáng yêu, Nhiễm Thái Vân không hiểu sao mèo con lại khóc, cười khổ lau mặt cho cậu.

“Sao vậy? Mèo con, bị sợ hãi sao?”.

Mèo con lắc đầu, La Cảnh Linh bên cạnh đoán mèo con đang nhớ La Vĩ Huyền, đi qua ôm cậu, kể chuyện Thẩm Viên Trân với Nhiễm Thái Vân, Nhiễm Thái Vân nghe xong liền đổi sắc mặt.

“A Cảnh, anh cậu là đồ dở hơi! Có cô gái nào sánh bằng mèo con nhà chúng ta chứ!!”.

Ngồi xổm xuống ôm mèo con, nhìn cậu.

“Mèo con, em đáng yêu vừa lạnh lợi, phải tự tin, bên ngoài có ai không muốn em. Đi! Không cướp chồng về cũng được, dù sao cuối cùng cũng là của em, phải dạy dỗ cô ả họ Thẩm, cho cô ta sau này không dám bắt nạt mèo con nữa”.

Mèo con lau nước mắt, giả vờ tức giận gật gật đầu, hùng dũng kéo La Cảnh Linh định đi, lửa chiến đấu vừa bốc lên quanh người Nhiễm Thái Vân, hiện tại đã lan sang người cậu, đúng là một nhóc quái thú đơn thuần.

“Đợi chút”. Góc áo bị Nhiễm Thái Vân kéo, Nhiễm Thái Vân chỉ sà catwalk trong hội trường, “Đi giết giải nhất về cho chụy đã rồi đi cũng không muộn”.

Mèo con vốn đã rất xinh đẹp, sau khi hóa trang lại càng kinh diễm hơn, trên đầu đội một tầng sa màu xanh sắc tím, khuôn mặt hồng hào, mặc quần thụng màu bạc, khuyên tai cúc áo vòng cổ đều sáng lấp lánh, trán, cổ tay, cổ chân còn đeo lắc vàng khảm trân châu giả, đôi chân trần trắng nõn, vòng cổ càng tôn lên đường nét mảnh dẽ, tinh tế của cậu, mèo con giống như một cậu bé chiêm tinh đến từ Ả Rập.

Khán giả dưới khán đài đầu tiên là sững sốt, sau đó liên tục hét chói tai, đèn flash không ngừng chớp lóe, mèo con giật mình, bất thần lộ ra tai và đuôi...

Khán giả kinh ngạc dừng lại, tiếp theo càng la hét dữ dội hơn.

“Cái tai đáng eo quá đi!!!”.

May mà mọi người đều tưởng đó là đạo cụ thật.

Mèo con giành được giải nhất, phần thưởng là một tủ hóa trang quy thành tiền và một bộ trò chơi.

Mèo con không muốn quy thành tiền, cũng không muốn bộ trò chơi, mèo con muốn đi tìm ba bá.

La Cảnh Linh không gọi điện được cho La Vĩ Huyền, hỏi Hứa Duy Hân, Hứa Duy Hân nói La Vĩ Huyền đi tham gia tiệc tối, đi cùng Thẩm Viên Trân, La Cảnh Linh nhờ Hứa Duy Hân đến đón mèo con, Hứa Duy Hân liền đồng ý, nhóc quá thú sắp đi cướp ba bá, chuyện thú vị như vậy sao có thể không giúp.

Gần năm giờ, La Cảnh Linh ra ngoài chờ xe Hứa Duy Hân.

“Mèo con, hôm nay chơi vui không?”.

“Vui!! Mèo con thích mặc quần áo, đeo vòng lắm”.

La Cảnh Linh cười, dắt tay mèo con đi ra ngoài, sau lưng truyền đến tiếng gọi của Nhiễm Thái Vân.

“Mèo con!”. Nhiễm Thái Vân chạy tới, thở hổn hển đưa cho mèo con một cái túi, “Cho em này, hai bộ quần áo, cực kì hợp với em đó!! Có thể mặc đi dự tiệc”.

Hai bộ quần áo, một bộ lá áo ba lỗ màu xám, phối hợp với mái tóc màu xanh nhạt của mèo con trở nên rất nhu hòa, hai hàng cúc áo đằng trước, sau lưng in hình đôi cánh nhỏ màu trắng, quần trắng bên trái có dấu chân mèo màu xám, mặc bộ này đi dự tiệc vừa không mất lịch sự vừa thu hút sự chú ý, kiểu dáng không quá khoa trương càng tôn lên sự đáng yêu của mèo con.

Bộ kia là bộ khủng long màu xanh lá, từ mũ trùm đầu đến cái đuôi bự của khủng long, còn có một đôi giày đồng bộ, mèo con mặc lên trông cực kì tinh nghịch, mùa đông còn có thể lấy làm đồ ngủ.

“Thích không?”.

“Mèo con thích lắm!!”. Nhất là bộ khủng long kia.

“A Thái, có thể mặc bộ khủng long đi không?”.

“Mèo con thích thì ai dám ngăn”. Nhiễm Thái Vân đắm chìm trong cảm giác hưng phấn khi được ăn diện cho mèo con.

La Cảnh Linh tưởng tượng dáng vẻ mèo con bé nhỏ mặc đồ khủng long, kéo mũ trùm đầu ra phía sau, bưng đĩa ăn trong bữa tiệc, khác hẳn mọi người, vô cùng đáng yêu, La Cảnh Linh

buồn cười run cả vai.

Nhiễm Thái Vân vỗ vai mèo con.

“Mèo con! Đến cho cô ta biết thế nào là lễ độ đi!!”.

13. Chương 13: Cuộc Chiến Tranh Giành Ba Ba (8)

Edit: Kogi

Na Na Quả và Mẽ Quả từ trên nóc nhà thấy Hứa Duy Hân lái xe rời đi, nghe thấy hẳn khi nói chuyện điện thoại có nhắc đến mèo con, thế là kêu meo meo đòi Hứa Duy Hân đưa chúng nó đi cùng.

Hứa Duy Hân vừa đánh xe đến, La Cảnh Linh liền dẫn mèo con lên xe, Hứa Duy Hân nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của mèo con bật cười.

“Nhóc quái thú đang sôi sục ý chí chiến đấu đây”.

“Anh Hân, vẫn là anh lợi hại, dạy mèo con hai chiêu cho cô ta biết mặt đi!”.

La Cảnh Linh lo một mình mèo con đánh không lại, người có thể dự tiệc tối phải có thiệp mời, Hứa Duy Hân không đi nhưng có một tấm, định đưa cho mèo con, để mèo con tự đi tìm La Vi Huyền, La Cảnh Linh không yên tâm lắm.

Hứa Duy Hân lắc đầu.

“Nhóc quái thú, chỉ cần tìm được ba bá của em, còn sau đó thích làm gì thì làm”.

Sự đơn thuần thẳng thắn của mèo con chính là thứ vũ khí tốt nhất, Hứa Duy Hân nghĩ vậy.

“Nhóc con! Đừng lo gì cả! Bọn chị sẽ giúp em!”.

Na Na Quả kêu meo meo, Mẽ Quả gật đầu.

“Mèo con, chúng nói gì vậy?”.

“Na Na Quả và Mẽ Quả muốn giúp mèo con!”. Mèo con vui vẻ ôm Na Na Quả và Mẽ Quả vào lòng.

Hứa Duy Hân nhìn mèo con qua kính chiếu hậu, phát hiện bộ quần áo mèo con đang mặc vừa đáng yêu vừa cá tính, có cảm giác chín chắn hơn bình thường, Hứa Duy Hân có khiếu thẩm mỹ rất cao cũng phải khen ngợi.

“Bộ quần áo đẹp lắm”.

“Đẹp phải không! Tôi cũng thấy vậy, lần sau bảo A Thái làm thêm mấy bộ nữa”.

“Thủ công à?”.

“Đúng vậy! Chuẩn bị riêng cho mèo con đó”.

Với bàn tay khéo léo của Nhiễm Thái Vân, chỉ vài tiếng đồng hồ đã sửa bộ quần áo ban đầu nhỏ lại, tiện thể thêm thắt hoa văn phù hợp với mèo con.

“Đúng là rất đẹp”.

Trong đại sảnh bữa tiệc, nam nữ ăn mặc trang nhã, đây là bữa tiệc khánh thành tòa nhà khoa học công nghệ mới, La Vĩ Huyền và Thẩm Viên Trân đều được mời, nhân dịp này Thẩm Viên Trân muốn bàn việc nhà với cha mẹ.

“La Vĩ Huyền, trông anh có thờ ơ quá”. Thẩm Viên Trân không vui, từ lúc xuống xe, La Vĩ Huyền liền không chú ý đến cô ta, Thẩm Viên Trân không biết vấn đề nằm ở đâu.

La Vĩ Huyền biết mình tính trẻ con, chỉ vì câu “ghét nhất là mèo” của Thẩm Viên Trân mà khó chịu.

Hơn nữa La Vĩ Huyền lại đang nhớ đến mèo con, không có tâm trạng để ý đến Thẩm Viên Trân, nghĩ lúc trước anh bỏ mèo con ở nhà chạy đến công ty, cũng phải tám, chín tiếng mới gặp nhau, hôm nay mới không thấy bảy tiếng rưỡi, anh đã lo lắng như kiến bò chảo nóng, trước đây mèo con ở nhà chờ anh, hiện tại không biết cậu đang ở đâu với La Cảnh Linh, La Vĩ Huyền buồn bực, chỉ muốn nhanh chóng thoát thân đi tìm mèo con của anh.

Ba mẹ Thẩm Viên Trân thấy không khí giữa hai người không ổn lắm liền không nói nhiều, cảm giác như con gái gặt mình điều gì.

Thẩm Viên Trân tức giận ngoảnh mặt sang chỗ khác, khóe mắt hình như trông thấy một bóng dáng quen thuộc, dự cảm không tốt nổi lên.

(Không thể nào! Thằng ranh đó đâu có thiếp mời! Không thể!).

Thẩm Viên Trân tưởng mình nhìn nhầm nhưng không phải, mèo con đã đến, cậu trốn phía sau cây cột ở gần cửa vào đại sảnh, do dự không dám tiến lên phía trước, người đông, cậu không tìm được La Vĩ Huyền.

“Nhóc, ở đó!!”.

Được Na Na Quả chỉ, mèo con đã nhìn thấy La Vĩ Huyền, anh đang ngồi cạnh Thẩm Viên Trân, mặt không biểu cảm, tâm trạng anh không vui mèo con vừa nhìn đã biết.

(Ba bá sao vậy?! Bị bắt nạt chẳng?...).

Lo lắng quan sát một lúc, mèo con rất sốt ruột.

(Mèo con muốn đi an ủi ba bá!!).

Không còn rụt rè nữa, mèo con đặt La Vĩ Huyền lên hàng đầu, nghĩ đến La Vĩ Huyền thì không còn quan tâm đến vấn đề nào khác.

Thẩm Viên Trân vừa ngẩng đầu, rượu trong miệng suýt nữa thì nuốt không trôi, đứa trẻ đang đi đến chính là mèo con.

Khách mời và bồi bàn cả đứng lẫn ngồi đều chăm chú dõi theo cậu bé tóc xanh đang đi về phía người đàn ông anh tuấn, hai bên cậu bé mỗi bên có một chú mèo, một đen một trắng, sắc mặt nghiêm túc, tựa như hoàng tử nhỏ sắp đoạt lại báu vật thuộc về mình, hai chú mèo là hộ vệ của cậu.

“Ba bá!”.

“Mèo con?!!”.

La Vĩ Huyền kinh ngạc không nói nên lời, vừa mới nghĩ tại sao mèo con đột nhiên lại xuất hiện, đã thất thần vì cách ăn mặc của cậu.

Mèo con bình thường vẫn tính trẻ con, vừa hoạt bát vừa đáng yêu, hiện tại mặc quần bó và áo ba lỗ, hiện rõ vẻ đẹp tinh tế của thiếu niên, kết hợp với đôi cánh nhỏ in sau lưng, mèo con khiến mọi người cảm thấy thật âm áp.

La Vĩ Huyền nhớ mèo con từng nói mình là mèo Somali, mang huyết thống cao quý, quả

đúng vậy, sau này lớn lên mèo con nhất định sẽ càng hấp dẫn, mình ngu quá thể, vậy mà lại bỏ bảo bối độc nhất vô nhị trên thế giới sang một bên.

Xung quanh xôn xao bàn tán, nói Tổng giám đốc La là cha đứa trẻ.

Thẩm Viên Trân mặt tái nhợt, cảm thấy bị sỉ nhục, ba mẹ Thẩm thì tràn đầy hoài nghi.

“Ba bá! Ba bá không vui sao? Mèo con lo lắm!”.

Mèo con vẫn là mèo con, mặc dù được quần áo khiến cậu có vẻ chín chắn hơn, nhưng thật ra vẫn chỉ là một chú mèo con đơn thuần đáng yêu.

Vươn tay lo lắng sờ mặt La Vĩ Huyền, động tác của mèo con khiến Thẩm Viên Trân tức điên.

La Vĩ Huyền xoa xoa đầu mèo con, kìm chế ham muốn ôm chặt cậu vào lòng, dịu dàng hỏi mèo con: “Mèo con, sao con biết mà đến đây?”.

“Vì con nhớ ba bá”. Mèo con chấp tay sau lưng, rụt rè đứng bên cạnh La Vĩ Huyền.

“Nó thật sự là con cậu?”.

Thẩm Viên Trân lập tức thay La Vĩ Huyền trả lời ba mẹ mình: “À! Đứa bé này là con của một người họ hàng La Vĩ Huyền, anh ấy chỉ nhận nuôi thôi ạ!”.

“Thật sao?”.

“Tất nhiên là thật...Vĩ Huyền?!”. Thẩm Viên Trân thấy La Vĩ Huyền đứng lên.

“Xin lỗi”. La Vĩ Huyền khom người tỏ ý xin lỗi cha mẹ Thẩm, kéo mèo con đến gần mình hơn.

Hành động này đủ để mọi người hiểu ẩn ý bên trong, mèo con thực sự là con trai của La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền đúng là ba cậu.

“Đây là con trai tôi, mèo con, đây là cô Thẩm và ba mẹ”.

Mèo con đỏ mặt gật đầu, lại nấp sau lưng La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền thật cao lớn, có thể là lá chắn phòng hộ của cậu, những người đằng sau La Vĩ Huyền thấy động tác của mèo con đều cười khê một tiếng.

Thẩm Viên Trân hận không thể lập tức xông tới đập mèo con một nhát, cô ta nghĩ mèo con chính là một con yêu tinh mèo biến thành, nếu không tại sao chưa đầy một ngày, nó đã trở nên xinh đẹp như vậy.

Nói mèo con là yêu tinh không đúng lắm, nói cậu là chú mèo đi hia có phép biến hình thì đúng hơn, trông đôi ủng màu trà cậu đi mới đáng yêu làm sao.

La Vĩ Huyền vốn đã không muốn tiếp tục giúp Thẩm Viên Trân, càng ở bên cạnh cô ta lâu càng nhận rõ ý đồ của cô ta, sớm làm rõ quan hệ giữa hai người mới là thượng sách, ban nãy vừa nhìn thấy mèo con anh càng kiên định hơn, trong lòng La Vĩ Huyền không muốn tốn thời gian làm người tình giả của Thẩm Viên Trân mà xem nhẹ bé yêu nhà mình.

“Chuyện gì đây?”.

“Mẹ! Con...”.

“Mẹ không hỏi con, mẹ hỏi cậu La”.

Ba mẹ Thẩm e rằng La Vĩ Huyền lừa gạt con gái mình, đột nhiên lò ra một đứa con trai lớn thế này, họ phải hỏi cho ra nhẽ.

“Bác trai, bác nên hỏi con gái bác thì hơn”.

Đây vốn là chuyện hôn nhân trong gia đình họ Thẩm phải không? La Vĩ Huyền chẳng qua chỉ là một trong những người đứng ngoài quan sát, là công cụ bị Thẩm Viên Trân lợi dụng mà thôi.

Mèo con vừa thấy kỳ lạ vừa buồn bực, đã định là đến giành lại La Vĩ Huyền, thế mà cậu chưa làm gì La Vĩ Huyền đã về bên cạnh cậu, nhưng mèo con vẫn rất vui, La Vĩ Huyền không nói dối, không phải anh không cần cậu.

(Ba bá!!! Mèo con yêu ba bá!!).

Ngẩng đầu nhìn Thẩm Viên Trân đang trừng cậu, mèo con không thêm để ý.

Mèo con không để ý, nhưng Na Na Quả thì có, nó ghét nhất là những người tự cho mình là đúng, bắt nạt mèo con, còn đá Đại Bảo, không phải Đại Bảo ăn đồ linh tinh phải nằm viện, mà là bị đá xuất huyết trong, Na Na Quả đi đến bên chân Thẩm Viên Trân dưới gầm bàn, đang nghĩ xem phải báo thù thế nào, lông trên người không cẩn thận quệt vào Thẩm Viên Trân, thực sự là không cẩn thận, không ngờ Thẩm Viên Trân như bị quỷ ám giật nảy người la âm lên.

“Á á á!!!”. Mọi người quay sang nhìn Thẩm Viên Trân, thấy cô ta giận dữ ném ví da vào chú mèo đen, chú mèo tránh được, nhưng người xung quanh đều kinh hô.

“Sao lại thế này...thật quá đáng”.

Cô gái đứng gần đó khẽ bắt bình thay chú mèo.

Thẩm Viên Trân nhận ra mình đã quá bất lịch sự, đỏ mặt bực tức trốn vào phòng vệ sinh, bỏ lại ba mẹ không biết làm sao và La Vĩ Huyền đang ngây người.

Con gái không có gia giáo, làm ba mẹ thấy mất mặt, thấy mèo con vội vàng chạy đi xem Na Na Quả, tự biết con gái nhà mình sai, thái độ của ba mẹ Thẩm với La Vĩ Huyền cũng dịu hơn, La Vĩ Huyền thở dài, ngồi xuống nói rõ ràng mọi chuyện, nói xong ba mẹ Thẩm liên tục xin lỗi.

Mèo con thấy người lớn nói chuyện, tránh sang một bên không quấy tối, cùng Mễ Quả và Na Na Quả ăn uống vui vẻ.

“Mễ Quả, cái này ngon!”.

“Na Na Quả!! Ăn cái này nè!”. Mọi người thấy mèo con ngồi xõm nói chuyện với mèo, đều cảm thấy cậu thật đáng yêu, thường xuyên tìm cậu bắt chuyện.

Chưa đến năm phút, người trong đại sảnh đều biết mèo con là vợ của La Vĩ Huyền, đáng tiếc chỉ có La Vĩ Huyền không biết, chẳng hiểu sao cứ bị người đến mời rượu chúc mừng.

Mèo con vừa ăn vừa cùng Na Na Quả và Mễ Quả chơi nỉ từ chủ đề đồ ăn.

“Mễ Quả”. Mèo con nói.

“Quả tương (mứt)”. Mễ Quả nói.

“Tương hồ (hồ dán)”. Na Na Quả nói.

“Phạm quy! Tương hồ không ăn được!!”. Mèo con lắc đầu.

“Ai bảo thế! Chị ăn rồi!”.

“Được rồi...Hồ...hồ...tiêu”. Mèo con nói.

“Tiêu thủy (nhựa cao su)”. Mẽ Quả nói.

“Mẽ Quả phạm quy!”.

Mẽ Quả lắc đầu phủ nhận.

“Tiêu thủy cũng ăn được, anh ăn rồi”.

“Thủy chữ dẫn (trứng luộc)”. Na Na Quả nói.

“Đản tửu (sữa trứng)”. Mèo con nói.

“Cửu khổng (một loài động vật gần giống bào ngư)”. Mẽ Quả nói. (*)

“Khổng...khổng...”. Na Na Quả nghĩ không ra, mèo con cũng cố gắng giúp, nghiêng đầu nghĩ, ra sức nghĩ.

“A!!”. Mèo con kêu lên.

“Sao!?”. Mẽ Quả và Na Na Quả hỏi.

Mèo con không đáp, một mình chạy ra ngoài.

Cửu khổng, khổng long (**), mèo con phải mặc bộ khổng long cho ba bá xem.

() (**): Trò nối từ chỉ cần phát âm giống nhau, không cần đúng y hệt từ cuối cùng, tửu và cửu đều phát âm là jiũ; khổng và khổng đều phát âm là kổng.*

(Tức chết mất! Mất mặt quá! Tất cả là tại thằng ranh con đó!!).

Từ phòng vệ sinh nữ bước ra, đột nhiên nghe thấy tiếng mèo con truyền ra từ trong phòng vệ sinh nam.

“Ha ~~~ Phù!!”. Mèo con chui đầu qua cổ áo bộ khổng long, thành ra tóc rối bù, xoắn xoắn trông đáng yêu hơn bình thường.

Mèo con đi ra từ phòng vệ sinh, vẫn chưa đội mũ trùm đầu khổng long lên, vừa đi đến cầu thang, sau lưng đột nhiên bị túm giật lại.

“Á!”.

“Thằng ranh! Tao bắt được mày rồi!!!”.

Mèo con không hổ là mèo, giãy khỏi Thẩm Viên Trân, quay lại trừng mắt nhìn cô ta, ánh mắt rất tức giận, Thẩm Viên Trân bị bộ đồ của cậu làm giật mình.

“Đồ xấu xa!!”.

“Ai xấu xa! Thằng ranh này! Đều tại mày! Chính mày phá hỏng việc của tao!!”.

“Không phải! Ba bá vốn dĩ là của tôi!!!!!!”.

Câu nói sau cùng vang vọng chín tầng mây.

“Mày thử nói lại lần nữa!!”.

Thẩm Viên Trân giơ tay, chuẩn bị tát cậu.

Mèo con híp mắt, nghĩ Thẩm Viên Trân mà đánh cậu thì cậu sẽ cắn cô ta, đúng lúc này, một giọng nói trầm ấm truyền tới.

“Dừng tay”. Tay Thẩm Viên Trân bị giữ chặt, La Vĩ Huyền trừng mắt nhìn cô ta.

“Vĩ Huyền!?”.

La Vĩ Huyền khom lưng bế mèo con lên, mèo con ôm đầu La Vĩ Huyền, không thèm nhìn Thẩm Viên Trân.

Hai chú mèo luẩn quanh bên cạnh La Vĩ Huyền, là Na Na Quả và Mẽ Quả đi mật báo, chúng nó cố gắng lắm mới đưa La Vĩ Huyền đến đây được.

Na Na Quả ném một ánh mắt thẳng lợi về phía Thẩm Viên Trân.

“Tôi không ngờ cô lại định đánh cả một đứa trẻ con”.

Thẩm Viên Trân siết chặt nắm tay.

“Tại sao?! Anh chỉ vì thằng bé này...”.

“Tôi nghĩ cô tìm nhầm đối tượng rồi!”. Giọng nói của La Vĩ Huyền mang theo một chút tức giận, Thẩm Viên Trân ngậm miệng, mèo con kinh hãi nhìn La Vĩ Huyền.

“Chúng ta không thể nối lại tình xưa đâu, cùng lắm chỉ có thể làm bạn bè mà thôi”.

Thẩm Viên Trân chẳng qua chỉ là một trong số rất nhiều bạn gái La Vĩ Huyền từng qua lại trước kia, huống hồ ban đầu là Thẩm Viên Trân đá La Vĩ Huyền.

La Vĩ Huyền thả mèo con xuống, dắt tay mèo con.

“Hành động vừa rồi của cô, khiến chúng ta không thể nào trở thành bạn bè được nữa”.

“Vĩ Huyền...”.

Thẩm Viên Trân kích động lắc đầu.

“Không được! Chúng ta chắc chắn có thể! Chúng ta có thể...”.

“A Trân! Đừng như vậy nữa”. Một giọng nói đanh thép ngăn Thẩm Viên Trân đang gây sự vô lý.

“Ba? Mẹ?”.

Ba mẹ Thẩm đã chứng kiến tất cả, nhìn con gái, nét mặt tràn ngập thất vọng và hổ thẹn.

“A Trân, cậu La đã kể hết với cha mẹ rồi, là con làm phiền người ta”.

“A Trân, cha mẹ sẽ không ép con kết hôn nữa”.

Ba mẹ Thẩm đi về phía con gái, an ủi cô để xoa dịu đôi bên.

La Vĩ Huyền xoay người, việc riêng nhà họ Thẩm anh không cần can dự, dẫn mèo con đi ra bãi đỗ xe, đằng sau là Na Na Quả và Mễ Quả, mèo con liên tục ngoảnh lại nhìn, bắt đầu cảm thấy Thẩm Viên Trân có chút đáng thương.

(Ba bá là của mèo con...Xin lỗi.).

“Phù...Cuối cùng cũng giải quyết xong”.

La Vĩ Huyền thở phào, nhìn mèo con bên cạnh, cậu mặc bộ khùng long quả thực trông hơi béo, khó khăn lắm mới thắt được dây an toàn, quay lại tặng cho La Vĩ Huyền một nụ cười

đáng yêu.

La Vĩ Huyền nhéo nhéo mặt mèo con.

“Vừa rồi con hư lắm”.

“Dạ?”.

“Vậy mà lại mắng “Đồ xấu xa” “. La Vĩ Huyền không tức giận, ngược lại còn thấy vui vì câu nói cuối cùng của mèo con: Ba bá vốn dĩ là của tôi.

Mèo con nhíu mày, nhìn về phía trước, nói với La Vĩ Huyền: “Nếu ba bá còn như vậy, mèo con sẽ càng hư hơn!”.

(Ba bá không được phép bỏ mèo con lại một mình!!).

“Rõ! Lần sau không dám nữa, mèo con thật đáng sợ”.

Mèo con cười sung sướng.

La Vĩ Huyền đánh giá mèo con, nụ cười mê hoặc dừng lại bên môi.

“Bộ quần áo này rất hợp với con, nhóc quá thú”.

“Rất đẹp sao?! Ba bá cũng mua một bộ đi!”.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Nhiễm Thái Vân đưa cho cậu bộ khủng long này, cậu đã muốn mặc cùng với La Vĩ Huyền, như vậy chẳng phải rất tuyệt sao? Hai chú khủng long mập một lớn một nhỏ cùng nhau ngủ trên giường, mùa đông cũng không còn lạnh lẽo.

La Vĩ Huyền lái xe về khu nhà, mở cửa xe cho Na Na Quả và Mẽ Quả xuống.

Đèn nhà Na Na Quả và Mẽ Quả vẫn sáng trưng, tiểu chủ nhân vừa nghe thấy tiếng mèo kêu liền xông ra ngoài, nhìn thấy hai đứa lại kêu to chạy vào nhà.

“Ba!! Mẹ!! Na Na Quả và Mẽ Quả về rồi!!! Mẹ ơi!! Ba ơi!!”.

Na Na Quả và Mẽ Quả về đến nhà, chủ nhân ôm lấy chúng nó, vừa dịu dàng vừa tức giận,

vừa kích động vừa lo lắng dằn dò: “Sau này không được như thế biết chưa! Na Na Quả! Mẽ Quả!”.

Mèo con nghe thấy tiếng nói từ trong nhà vọng ra.

Mèo con ngồi trên xe cười, bên cạnh có La Vĩ Huyền.

La Vĩ Huyền ngồi trên xe cười, bên cạnh có mèo con.

Mèo con nhào qua ôm La Vĩ Huyền, dây an toàn phát ra một tiếng rít, La Vĩ Huyền cũng ôm lại cậu.

“Ba bá rất vui, mèo con lại trở về bên cạnh ba bá rồi”.

“Mèo con cũng vậy!!”.

14. Chương 14: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (1)

Edit: Kogi

Tiếng dao nĩa va chạm lách cách, tiếng nói chuyện thì thầm, tiếng đàn piano du dương trầm bổng, bồi bần đi lại trong đại sảnh phục vụ trà nước, dưới ánh đèn lãng mạn, những cô gái trẻ trung mặc lễ phục duyên dáng nhận lời mời khiêu vũ lịch thiệp của các chàng trai, lại là một buổi tiệc xã giao của giới thượng lưu.

Trong sàn nhảy có một bóng dáng màu xanh thấp thoáng, cậu bé tóc xanh đáng yêu nghịch ngợm chạy qua chạy lại, mở to đôi mắt xanh lơ nhìn khắp xung quanh, tìm kiếm người của cậu, rất nhiều người chú ý đến, tất cả đều bị cậu bé trông như một chú mèo này chọc cười.

(Ba bá lại ~ không thấy đâu nữa rồi!!!).

La Vĩ Huyền là ông chủ của Công ty khoa học công nghệ, rất nhiều doanh nhân ở đủ mọi ngành nghề đều muốn áp dụng kĩ thuật điện tử của công ty La Vĩ Huyền, thiệp mời đến những bữa tiệc kiểu này nhiều không đếm xuể, La Vĩ Huyền không thích, ra về thân thiết rượu chè qua lại không phải kiểu cách của La Vĩ Huyền.

Mèo con lại thích dự tiệc, cậu không cần xã giao, cậu chỉ phụ trách ăn.

Hôm nay mèo con làm âm ỉ đòi La Vĩ Huyền đưa đi dự tiệc cùng, bởi vì bữa tiệc này liên kết với Công ty thực phẩm thú cưng tổ chức.

Cuối cùng mèo con cũng tìm được La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền đứng cạnh sàn nhảy, bị một đám các cô gái mặc lễ phục vây quanh, khuôn mặt anh tuần toát lên khí chất trầm ổn khó tả, không hổ là người trưởng thành, đứng trong đám người, La Vĩ Huyền tựa như bức tranh do một họa sĩ nổi tiếng mất rất nhiều năm mới hoàn thành, không bị người ngoài quấy rầy mà có một chút biến động nào.

Mèo con cảm thấy La Vĩ Huyền bị các cô gái vây quanh cách cậu thật là xa

(...Không sao! Rồi một ngày mèo con cũng sẽ trưởng thành!!...).

Mèo con biết La Vĩ Huyền cũng không thích những cô gái này, biết La Vĩ Huyền thích mình nhất, nhưng mèo con vẫn tức giận.

(Ba bá bỏ rơi mèo con hửm?! Nếu ba bá không để ý đến mèo con, mèo con sẽ...).

Tuyên bố phần nộ trong đầu mèo con bị cắt đoạn, tiếng đàn piano dừng lại, một người đàn ông đi qua trước mặt mèo con, mèo con ngẩng đầu nhìn, người đàn ông mặc âu phục áo đuôi tôm mỉm cười với mèo con nhưng vẫn không dừng bước chân, mèo con khẽ nhếch miệng ngửa đầu nhìn theo người đàn ông rời đi, lại quay đầu nhìn sân khấu mới rồi người đàn ông biểu diễn, đàn piano vắng vẻ, không có ai chơi đàn, người đàn ông vừa nãy chính là nghệ sĩ piano.

Mèo con lộ ra nụ cười hưng phấn.

Thiếu tiếng đàn piano, bữa tiệc vẫn không hề bị ảnh hưởng tiếp tục diễn ra, mọi người bàn về sự nghiệp, tiền tài, hôn nhân và những trò tiêu khiển.

Đột nhiên, phím đàn chói tai vang lên phá vỡ không gian yên tĩnh, mọi người kinh ngạc ngẩng đầu, còn chưa hiểu rõ tình hình, ngay sau đó lại là một phím đàn trầm.

Mèo con lần đầu tiên đánh đàn piano, cậu rất vui vẻ, đuôi và tai sắp lòi ra rồi, cứ ấn một phím là lại cười không dứt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, đôi mắt sáng lấp lánh, xung quanh dường như có rặng mây và sao trời đang bay vòng.

Mọi người đứng đó ồn ào bàn tán nhưng không ai lên ngăn lại, sự đáng yêu của mèo con khiến mọi người chỉ cảm thấy cậu tinh nghịch chứ không hư hỏng.

“Xin lỗi, nhường đường một chút”.

La Vĩ Huyền đẩy đám người sang hai bên, đi bước dài về phía sân khấu, trên mặt là nụ cười khổ, mèo con của anh sao lại thích nghịch phá như vậy chứ?

Về mặt La Vĩ Huyền chỉ lộ ra trước mặt mèo con kiến các cô gái vừa nãy vây quanh anh giật mình đỏ mặt.

Mèo con nhảy bèn phát hiện ra hơi thở quen thuộc phía sau, đôi bàn tay to đặt lên vai cậu, ba bá của mèo con về rồi, mèo con ngửa mặt ra phía sau nhìn La Vĩ Huyền, cười sung sướng.

“A a a!! Ba bá!!”.

“Mèo con, nghịch quá”.

La Vĩ Huyền bế mèo con lên giữa ánh nhìn chăm chú của mọi người, ôm cậu xuống sân khấu, mèo con cười ranh mãnh, những người bên dưới cũng cười theo.

La Vĩ Huyền xin lỗi nghệ sĩ piano đang chờ họ đi xuống ở dưới sân khấu, nghệ sĩ piano nói đùa mèo con rất có thiên phú, rồi xoa xoa đầu mèo con.

La Vĩ Huyền thả mèo con xuống.

“Mèo con, sau này không được như vậy biết chưa”.

“Ba bá, mèo con muốn đi vệ sinh”.

“...”.

Hít sâu vào, thở ra, La Vĩ Huyền nói cho mèo con biết nhà vệ sinh ở đâu, dặn dò mèo con đi xong không được chạy lung tung nhớ phải về tìm anh, nhìn bóng dáng chạy đi của mèo con, La Vĩ Huyền cảm thấy sức chịu đựng của mình càng ngày càng mạnh, đều là được mèo con tôi luyện mà thành.

Người nuôi mèo chính là kẻ cuồng bị ngược, một người đánh một người chịu rất hạnh phúc.

Mèo con vào nhà vệ sinh, mở cửa, đóng cửa, đứng trước bồn cầu, trong nhà vệ sinh nam luôn có một hàng vật thể hình chữ nhật cao cao dính lên tường, thoạt nhìn giống như bồn rửa tay nhưng không thể rửa tay, mèo con không biết đó là gì, vẫn buồn bực là tại sao một phòng vệ sinh to như vậy lại chỉ có một cái bồn cầu. (*)

(*) Chỗ này không hiểu lắm ý của mèo con. Nhưng tớ đoán là bé không biết bồn cầu đứng

của đàn ông trông thế nào, mà bé thì lại thấp nên không tiểu vào đó được, mà trong phòng vệ sinh chỉ có một cái bồn cầu để đi đại tiện và vừa tắm bé nên bé nghĩ đó cái bồn cầu duy nhất.

Xả nước, mở cửa, không đóng cửa, kiễng chân mở vòi nước, không ấn được nước rửa tay gắn trên tấm gương, trèo lên bồn rửa tay, cảm thấy không khóa vòi nước sẽ rất lãng phí, liền khóa lại, bóp một chút nước rửa tay vào lòng bàn tay, nhảy xuống, kiễng chân định mở vòi nước, không với tới, phía sau có một người giúp cậu mở vòi.

“Cảm ơn!!”. Mèo con không ngoảnh lại, nói cảm ơn, rửa tay.

Rửa tay xong, người đó lại khóa vòi nước thay mèo con.

“Cậu bé, cháu cũng nghịch gồm nhỉ”.

Mèo con quay lại nhìn, một người đàn ông cao lớn đứng sau cười với cậu.

Mèo con nhìn hấn, hấn cũng nhìn mèo con.

“Cháu thật đáng yêu”.

“Chú là ai?! Mèo con không quen chú!!”.

“Chú họ Lâm, Lâm Triết Trình, còn cháu?”.

“Cháu là mèo con!”.

“Cháu không chịu nói tên của mình sao?”.

Vì câu nói này, mèo con lộ ra ánh mắt khó hiểu.

“...”. Lâm Triết Trình từ bỏ, “Cậu bé, cháu đi cùng ai?”.

“Cùng ba bá!”.

Lâm Triết Trình cảm thấy rất hứng thú với mèo con, bắt đầu từ lúc cậu đánh đàn cho đến khi đi vào phòng vệ sinh, tất cả hành động của mèo con hấn đều thấy hết, cậu bé có một loại khí chất riêng biệt, là ông chủ của Công ty thực phẩm dành cho mèo Hỉ Thụy Tư mới thành lập, hấn có một cảm giác, mặc dù còn rất mơ hồ, nhưng hấn phát hiện mèo con là hình tượng đại diện mà anh đang tìm kiếm.

Mèo con không thích người này lắm, Lâm Triết Trình cứ tiếp cận cậu, mèo con không thích, gật gật đầu rồi ra khỏi phòng vệ sinh, Lâm Triết Trình định giữ tay cậu nhưng không kịp, mèo con đã đẩy cửa chạy vào sà nhay.

Mèo con nhìn thấy La Vĩ Huyền, chạy tới nhào vào lòng anh, La Vĩ Huyền hơi ngả ra phía sau một chút, quỳn rũ mà dịu dàng xoa đầu mèo con.

“Mèo con sao vậy? Bị ai bắt nạt à?”.

Mèo con lắc đầu, ra sức cọ cọ lên quần áo La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền nở nụ cười ấm áp.

Các cô gái bên cạnh xuýt xoa vì sự đáng yêu của mèo con và sự che chở của La Vĩ Huyền dành cho cậu.

“Đứa bé đáng yêu quá à!!!”.

“La tiên sinh! Bé là em trai anh ạ?”.

“Tóc đẹp quá đi!!”.

La Vĩ Huyền mỉm cười lắc đầu.

“Bé là con trai tôi”.

“...”. Tĩnh lặng.

“Không phải chứ!!”.

“Không thể nào!!”.

“Không giống nhau!!”.

Mèo con dính chặt lấy La Vĩ Huyền rồi nấp sau lưng anh, sau đó kéo La Vĩ Huyền lùi lại, bám La Vĩ Huyền như bám tường, không muốn người đàn ông trong nhà vệ sinh và người khác nhìn thấy anh.

(Mèo con là của ba bá đó!!!!!!).

Người đàn ông mèo con gặp rắc rối cuộc là ai đây?

Đây chính là điểm báo trước mọi chuyện...

15. Chương 15: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (2)

Edit: Kogi

Sáng nay, mèo trên bờ tường hơi khác mọi hôm.

Những buổi sáng bình thường, trên bờ tường sẽ có hai chú mèo xiêm một đen một trắng và một chú mèo mập, hôm nay lại có thêm một chú mèo con màu lam.

Bên ngoài bờ tường, chỉ thấy hai cái đuôi đen trắng mềm mại buông thong uyển chuyển phất qua phất lại, ở giữa còn có một cái đuôi xanh xám xù xù đập đập lên tường.

Các bà cô và các em học sinh tiểu học đi đến trường đều dừng bước nhìn chú mèo màu lam, vì còn nhỏ tuổi, nên đầu hơi to, nằm giữa hai chú mèo lớn, mèo con trông thực sự nhỏ hơn rất nhiều, mèo con không giống Na Na Quả và Mẽ Quả có thân hình thuôn dài và lớp lông ngắn bên trong, bộ lông không dài không ngắn màu lam xù xù khiến cậu trông tròn vo, mèo con là giống Somali đó! Mèo Somali sau khi lớn thân hình siêu chuẩn.

“Nhóc gần đây hăng hái ghê nhỉ! Sớm như vậy đã đi tìm bọn chị!”.

Mèo con híp mắt, sau khi biến thành mèo, cậu thấp hơn Na Na Quả và Mẽ Quả hai cái đầu mèo, muốn nhìn mặt Na Na Quả, mèo con buộc phải ngẩng đầu, đôi mắt xanh bị ánh mặt trời chiếu rọi không thoải mái.

“Hôm nay mèo con lại dậy sớm hơn ba bá à!!”.

“Đó là vì ba bá của nhóc ngày nào cũng làm việc đến tối khuya!”.

“Đúng vậy! Nhưng mèo con sẽ giúp ba bá sạc điện!”.

Na Na Quả khó hiểu liếc nhìn mèo con, thầm nghĩ vậy nghĩa là sao.

Mẽ Quả từ đầu đến giờ chưa mở miệng lúc này phát ra một tiếng thở dài, Na Na Quả nhú mào...

“Mẽ Quả sao vậy?!”. Mèo con hỏi.

“Mẽ Quả, em lại nữa rồi! Đại Bảo xuất viện về nhà em cũng không vui”.

Mẽ Quả quay sang nhìn mèo con, rồi nhìn Na Na Quả, lại hướng về Đại Bảo ở nơi xa xăm, ánh mắt dừng lại một lát, cúi đầu than thở.

“Haizzz ~~~”.

“Thở dài cái gì? Thế này không phải rất tốt sao? Cảnh đẹp ý vui”.

Mẽ Quả lắc lắc đầu, nhảy xuống bờ tường, một mình đi vào nhà.

“Còn nói Đại Bảo trước đây dễ thương hơn”.

“Thế á?”.

Na Na Quả quan sát Đại Bảo.

Mèo con cúi đầu nhìn bóng lưng Mẽ Quả, người qua đường nhìn thẳng vào đỉnh đầu mèo con, rất sợ chú mèo lam này đột nhiên bịch một cái nhảy xuống đất, mèo con vung vẩy đuôi quay người đi về phía Đại Bảo, cẩn thận bước những bước lảo đảo đến bên cạnh Đại Bảo, ngồi xuống cạnh nó, mèo con ngẩng đầu nhìn Đại Bảo, không biết chú mèo trước mắt mình là ai, cứ tưởng là bạn mới.

Đại Bảo ăn linh tinh phải nhập viện, sau khi về nhà đã gây đi mấy cân, cuối cùng cũng có đường cong mà một chú mèo nên có, nhưng hình như Mẽ Quả không thích hình tượng mới của Đại Bảo lắm,

Đại Bảo vẫn ù lì như trước, không biết người bên cạnh cảm thấy kinh ngạc vì ngoại hình thay đổi của mình, không khéo còn chưa nhận ra bản thân đã gây rồi cũng nên, nhìn nó hiện giờ trông như đồ ngốc tham ăn, chảy nước miếng nhìn chằm chằm bánh quẩy và bánh nướng trong nhà người ta, Na Na Quả lắc đầu.

“Thật ra Mẽ Quả không cần phải lo lắng, nó nhất định sẽ béo trở lại thôi”.

“Anh là ai vậy? Mèo con không quen anh!”. Đôi mắt xanh của mèo con mở to, “Mà trông anh hơi giống Đại Bảo đây!”.

Na Na Quả ở đằng xa nghe thấy lời mèo con nói với Đại Bảo, phun khí, suýt nữa thì ngã từ

trên bờ tường xuống.

“Anh chính là Đại Bảo mà!”.

“Điều!!”.

Mèo con hoàn toàn không nhận ra.

“Nhóc à! Tin nó đi! Nó chính là Đại Bảo!”.

Na Na Quả liếm liếm móng vuốt, kêu to về bên này, cảm thấy Đại Bảo có chút đáng thương.

“Đại Bảo!! Anh đang nhìn gì vậy? Bánh quấy à?”. Mèo con hỏi.

Đại Bảo lắc đầu, hai mắt say sưa chăm chú nhìn về một phía, mèo con nhìn theo.

“Oa ~~~~”.

Dưới sự chỉ dẫn của Đại Bảo, hai mắt mèo con bị quảng cáo trong TV hấp hồn, hai chú mèo ngồi trên bờ tường chăm chú xem TV nhà người khác.

Mèo con và Đại Bảo rốt cuộc đang xem quảng cáo gì đây??

Đây chính là khởi điểm của mọi chuyện...

16. Chương 16: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (3)

Edit: Kogi

Mèo con lại đi tìm bọn Na Na Quả.

“Na Na Quả, chị đã xem quảng cáo pudding đó chưa?”.

Na Na Quả vẫn chưa trả lời, Đại Bảo kích động xông tới, xem mèo con như là đồng minh cùng sùng bái một thần tượng.

“Anh chết yêu cái quảng quảng pudding Hỉ Thụy Tư đó rồi!!!”.

“Ồ! Cái đó hả. Đó là quảng cáo hay nhất mà chị từng xem!”. Na Na Quả khen ngợi.

“Mèo con muốn ăn quá đi ~”.

Mẽ Quả đi tới tham gia thảo luận, một người ba mèo ngồi trên bờ tường tưởng tượng về pudding ngon lành, trước mặt dường như xuất hiện cầu vồng bảy sắc, bảo vệ và các bà cô tò mò nhìn chúng.

Mấy ngày sau, quảng cáo lan rộng trong cả thành phố, sản phẩm còn chưa ra thị trường đã gây sóng gió trong cộng đồng loài mèo, pudding Hỉ Thụy Tư là thực phẩm cho mèo có triển vọng nhất trong mùa hè năm nay, công ty đối địch với Hỉ Thụy Tư, Công ty thực phẩm dành cho mèo Kadic bắt đầu hoảng loạn.

“La tiên sinh, đây là thiết kế lần này”.

Ông chủ của Kadic Ngụy Y Khang đích thân đến thăm công ty của La Vĩ Huyền, sau khi La Vĩ Huyền có mèo con đã ký hợp đồng với Kadic, đồng ý đảm nhiệm việc quản lý chương trình máy tính, nguyên nhân đương nhiên là vì mèo con đặt thức ăn mèo của Kadic ở vị trí thứ ba trong cuộc sống, chỉ xếp sau La Vĩ Huyền và pudding.

“La tiên sinh, ngoại trừ chương trình kĩ thuật ở công xưởng, tôi còn muốn mời quý công ty thiết kế hoạt hình cho chúng tôi, theo như tôi biết, các anh cũng có bộ phận thiết kế quảng cáo mà phải không?”.

“Đúng vậy, tôi rất vui khi nhận công việc này, thế nhưng, không phải Kadic vừa mới cho ra quảng cáo khuyến mãi sao?”.

“Không sai”.

La Vĩ Huyền nhìn Ngụy Y Khang khó mở lời, trong lòng cũng đoán ra đại khái.

“Là vì quảng cáo của Hỉ Thụy Tư?”.

Ngụy Y Khang gật gật đầu.

“Nói ra chẳng hay ho gì, Hỉ Thụy Tư vừa mới thành lập, sản phẩm vẫn chưa ra thị trường, vậy mà đã tạo ra uy hiếp cho công ty chúng tôi rồi”.

La Vĩ Huyền nhớ tới vẻ mặt mèo con lúc xem quảng cáo pudding của Hỉ Thụy Tư, cảm thấy có gì đó hơi kì lạ, không ngờ chỉ là một quảng cáo tầm thường, vậy mà lại gây ra sức ảnh hưởng lớn như vậy đối với mèo.

“Ngụy tiên sinh, về việc quảng cáo chúng ta hẹn dịp khác bàn bạc đi, bộ phận lập trình của chúng tôi sẽ phụ trách, nhưng bất kể kĩ thuật phần mềm hay đồ thể nào, kết quả cuối cùng vẫn phải dựa vào chất lượng và mùi vị của thực phẩm, tôi rất tin tưởng vào chuyên môn của các ông, xin hãy tiếp tục cố gắng”.

Ngụy Y Khang liên tục gật đầu vì câu nói của La Vĩ Huyền, sau khi hai người bàn bạc thêm về một số tiểu tiết, hai bên cúi chào nhau kết thúc buổi đàm phán, La Vĩ Huyền tiễn Ngụy Y Khang đến cổng công ty.

Trở về phòng làm việc, mèo con ở trong phòng tài liệu ngay bên cạnh vẽ tranh trên bàn hội nghị, bên cạnh bày bừa sách vở, nào là toán học, tiếng anh, quốc ngữ, khoa học..., tất cả đều là sách mà La Vĩ Huyền dùng để dạy mèo con, mèo con lấy sáp màu tô vẽ, từ buổi sáng sau khi cậu nói với La Vĩ Huyền rằng phải vẽ một tấm bản đồ khu nhà của riêng mèo con, liền liên tục cố gắng đến hiện tại, La Vĩ Huyền nhìn mèo con bò rạp trên bàn hội nghị, hai chân vung vẩy, dáng vẽ vô cùng chuyên tâm.

Mèo con dùng chiếc bút máy đắt đỏ của La Vĩ Huyền viết chữ lên bức tranh sáp màu, nhưng tất nhiên có lớp sáp màu bên trên thì viết chữ không dễ chút nào, mèo con nhú mào, ấn mạnh một cái, rắc! Ngòi bút gãy rời, mực đen phun ra.

(Hổng rồi...).

Bây giờ màu không chỉ tô bên trong bức tranh mà còn lem ra ngoài, mèo con vứt bút máy đi.

La Vĩ Huyền không biết chút gì ngồi vào ghế của mình, nhìn mèo con một lát, khuôn mặt lộ nụ cười nhẹ, sau đó quay máy bàn gọi Hứa Duy Hân.

“Duy Hân, về việc chế tác quảng cáo của Hỉ Thụy Tư...”.

“Tôi đã đi điều tra rồi”.

La Vĩ Huyền cười, không hổ là Hứa Duy Hân, anh chưa nói gì mà hần đã xử lý xong cả rồi, trước đây có nhân viên cảm thấy kì lạ, vì sao thư ký Hứa không giống như thư ký của các công ty khác theo sát ông chủ quản lý hành trình, La Vĩ Huyền trả lời, Hứa Duy Hân không chỉ là một thư ký bình thường mà còn là cố vấn, Hứa Duy Hân đứng nghe ở một bên cười nói hần là bác sĩ khoa tâm thần của La Vĩ Huyền.

Sau đó giữa các nhân viên nữ bắt đầu lưu truyền rằng thư ký Hứa và Tổng giám đốc La là một đôi, tình cảm của hai người rất tốt, lại làm việc cùng nhau rất ăn ý, tương lai sẽ kết hôn,

nhưng sự thực chứng minh bọn họ nghĩ sai rồi, vợ của La Vĩ Huyền là con trai anh – mèo con, hiện đã nhập vào hộ khẩu của anh...Ừm...Câu này có vẻ hơi sai sai.

La Vĩ Huyền xem xong tài liệu Hứa Duy Hân trình lên không khỏi nhú mào.

“Điều chỉnh hình ảnh, âm thanh quảng cáo thành tần sóng phù hợp với mèo, kĩ thuật này cần phải mở một nhóm chuyên nghiên cứu phát triển”.

Chỉ cần khiến lũ mèo hiểu hình ảnh trong TV là được sao? Quảng cáo có lẽ không chỉ như vậy, La Vĩ Huyền vẫn cảm thấy kì lạ.

La Vĩ Huyền dùng máy tính xem đi xem lại quảng cáo pudding của Hỉ Thụy Tư, Hứa Duy Hân ở một bên kiểm duyệt tài liệu.

La Vĩ Huyền đột nhiên mỉm cười, Hứa Duy Hân nhìn mà thấy quái dị.

La Vĩ Huyền gọi điện thoại.

17. Chương 17: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (4)

Edit: Kogi

Phòng tài liệu ở ngay trước mặt La Vĩ Huyền, cửa vẫn mở, chỉ cần gọi một tiếng, mèo con sẽ chạy ra, nhưng La Vĩ Huyền không làm như vậy, anh gọi điện thoại cho mèo con.

Mèo con bò trên bàn hội nghị nghe thấy tiếng chuông điện thoại tai liền dựng đứng, hai chân ngừng vung vẩy, La Vĩ Huyền phải mỉm cười vì hành động đáng yêu này của cậu, Hứa Duy Hân lắc đầu xem quảng cáo, lòng thầm nghĩ La Vĩ Huyền bày đặt, mèo con làm gãy ngòi bút máy của La Vĩ Huyền, bây giờ cả người đen sì màu mực, quay lưng về phía La Vĩ Huyền không cho anh phát hiện, mèo con nhìn điện thoại của mình hồi lâu, không dám tin là có người gọi đến, hưng phấn bò qua nhấc máy.

“Alo! Em là mèo con!!”.

“Alo, ba bá đây”.

“Ba bá!!...Ba bá đang bận sao?”.

“Mèo con đang bận sao?”.

“À...không”.

Mèo con rụt vai cười, nói với La Vĩ Huyền rằng trên bản đồ cậu vẽ có nhà của La Vĩ Huyền và mèo con, La Vĩ Huyền kể cho mèo con nghe công việc tẻ nhạt buồn chán thế nào, mèo con nói sẽ lập tức sang an ủi La Vĩ Huyền và chơi với anh, khoảng cách giữa hai người chưa đến năm mét, lời nói ra như thể vợ chồng son bị phân tách hai bờ, Hứa Duy Hân đột nhiên cảm thấy mình cũng nên yêu đương thôi.

Năm phút sau...

“Ông chủ!! Anh chơi không biết chán sao!!”.

Hứa Duy Hân khụ khụ trợn mắt nhìn La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền trừng lại sau đó kết thúc cuộc điện thoại.

Mèo con chạy ào vào lòng La Vĩ Huyền.

La Vĩ Huyền kinh ngạc, mèo con biến thành màu đen rồi.

“Mèo con?!!”.

“A...Mèo con màu đen! Ba bá cũng màu đen!!”.

La Vĩ Huyền bế mèo con vào phòng vệ sinh tẩy rửa, thay quần áo cho mèo con, mèo con cứ cười mãi, Hứa Duy Hân ở một bên cũng cười, chỉ có La Vĩ Huyền sắc mặt đen sì.

Lại năm phút sau...

Mèo con xem quảng cáo trong máy tính dịch cho La Vĩ Huyền đoạn hội thoại giữa hai chú mèo đang đánh nhau.

(Pudding kia là của tao!!).

(Cái rằm! Nó là của tao!!).

(Xin lỗi! Mày đi chết đi!! Tao thực sự muốn ăn nó lắm rồi!!).

(Pudding ngon như vậy nhất định không nhường cho mày!!).

Nghe xong lời dịch của mèo con, La Vĩ Huyền đã hiểu, những con mèo xem quảng cáo không những có thể xem hiểu hình ảnh mà còn nghe hiểu âm thanh, còn có thể hiểu được sự ngon lành của pudding qua lời của lũ mèo trong quảng cáo, có nghĩa là, cho dù là ăn may hay cố ý, sau khi Hỉ Thụy Tư sản xuất ra thực phẩm khiến lũ mèo yêu thích thậm chí điên cuồng, còn cho chúng xem quảng cáo thúc đẩy tiêu thụ hoàn hảo trên TV, còn đối với con người, quảng cáo đó chẳng qua chỉ là đoạn phim nhà quay phim chụp được một lũ mèo đánh nhau mà thôi.

(Món ngon thế nào mà có thể khiến lũ mèo động tay động chân nhỉ?).

Vài ngày sau đó, Kadic và công ty của La Vĩ Huyền bắt đầu hợp tác nghiên cứu và phát triển, hy vọng có thể đạt được bước đột phá mới, quản lý của hai công ty hẹn nhau cuối tuần tiếp tục chiến đấu.

Một đêm trước ngày làm việc cuối tuần ấy của La Vĩ Huyền, mèo con nhận được điện thoại của La Cảnh Linh.

“Mèo con, còn nhớ con đường bỏ nhà trốn đi lần trước nói cho em không?”.

“Nhớ ạ!!!”.

“Tốt lắm! Cuối tuần đến tìm anh Cảnh chơi, cả chị Nhiễm nữa”.

Buổi tối, mèo con hưng phấn đến nỗi không ngủ được, bởi vì Nhiễm Thái Vân ở trong điện thoại nói với mèo con rằng sẽ tặng mèo con một bộ quần áo cơm nắm, La Vĩ Huyền cũng có một bộ.

Buổi tối hôm đó, La Vĩ Huyền nhận một cuộc điện thoại từ ông chủ của Hỉ Thụy Tư.

“La tiên sinh, xin chào, tôi là Lâm Triết Trình, ông chủ của Hỉ Thụy Tư”.

“Chào, có chuyện gì vậy?”.

“Tôi biết quý công ty đã ký hợp đồng với Kadic, tôi có thể trả anh gấp đôi để giải quyết hợp đồng đó, mong anh ký hợp đồng với công ty chúng tôi”.

Lời nói của Lâm Triết Trình không quá khách sáo, công ty của La Vĩ Huyền có danh tiếng, bộ phận lập trình phần mềm rất phát triển, Kadic có La Vĩ Huyền giúp đỡ sẽ vững vàng hơn nhiều, Lâm Triết Trình muốn dùng tiền để mua chuộc La Vĩ Huyền.

Trên thương trường quả thực phải nhìn vào lợi ích, nghĩa khí đôi khi có thể xếp thứ hai, nhưng phải kể đến nhân tình nữa! Nhất định không thể đắc tội với thương hiệu lâu đời, La Vĩ Huyền nói với Lâm Triết Trình, đây là vấn đề nguyên tắc, hy vọng hãn chờ hợp đồng giữa công ty La Vĩ Huyền và Kadic hết hạn lại cân nhắc tiếp.

“Các anh nhất định sẽ thua lỗ! Pudding tôi sản xuất hiện nay có thể kiếm bộn tiền, anh và Kadic hợp tác không có chút triển vọng nào cả”.

“Lâm tiên sinh, năng lực của quý công ty tôi xin phép không đưa ra bình luận, công ty chúng tôi chỉ chịu trách nhiệm thiết kế, tôi sẽ nhận số tiền thuộc về mình, còn lỗ hay không là chuyện của Kadic, các anh muốn cạnh tranh cũng được thôi, tôi cũng có chuyên môn của mình, chỉ cần anh khiến Kadic lỗ đến nỗi không trả nổi cho tôi, tôi sẽ suy xét đến việc nhận sự ủy thác của anh, nhưng bây giờ trong tay tôi là case của Kadic, tôi cũng phải làm sao cho ổn thỏa tốt đẹp để phô bày thương hiệu của mình, rất tiếc vì không thể đáp ứng yêu cầu của anh”.

Lâm Triết Trình không phục, lại dụ dỗ La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền để hãn nói, không đồng ý nhất quyết là không đồng ý.

Cúp điện thoại, La Vĩ Huyền thở ra, phía sau là một ánh mắt nóng rực.

La Vĩ Huyền ngoảnh lại nhìn mèo con, mèo con ở trên giường dùng ánh mắt sùng bái chăm chú nhìn La Vĩ Huyền.

“Ba bá!! Đẹp trai quá!!”.

18. Chương 18: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (5)

Edit: Kogi

Sáng sớm hôm sau, La Vĩ Huyền giúp mèo con đeo balo, dẫn mèo con xuống lầu, rồi đưa cho mèo con một chiếc điện thoại di động, nói với mèo con rằng điện thoại di động và điện thoại bàn có chức năng giống nhau, mèo con cầm động nắm chặt di động trong tay, La Vĩ Huyền lại dặn dò mèo con phải đi đường cẩn thận không được la cà.

“Mèo con, để ba bá đưa con đi nhé?”.

“Không cần mà!! Mèo con phải tự đi, mèo con lớn rồi!!”.

La Vĩ Huyền nghĩ rằng cũng nên để mèo con trải nghiệm, liền dành thêm một chút thời gian

nói đi nói lại đường đi chính xác, sau đó dẫn mèo con ra đầu đường.

Hôm nay mèo con đi một đôi giày màu cà phê trung tính, mái tóc màu xanh ánh xám hơi loăn xoăn trông rất nghịch ngợm, đôi mắt xanh lơ và ngũ quan tinh tế tựa như một chú mèo, trên cổ chiếc áo trắng tinh thắt một cái nơ bướm dài, cảm giác trẻ con biến thành một khí chất cao quý, áo tay lửng không che được làn da trắng nõn nổi bật dưới ánh mặt trời, lông mi dài, hai má hồng hào, chiếc đồng hồ chim cánh cụt nhân viên nữ trong công ty La Vĩ Huyền tặng cho cậu đang đeo trên tay trái, quần dài thuần trắng khiến mèo con trông vô cùng sáng sủa tươi mát.

La Vĩ Huyền nhìn theo bóng dáng đáng yêu của mèo con nhỏ dần, lòng vừa lo lắng vừa cô đơn, nhìn đồng hồ, giờ hẹn Kadric sắp đến, vì vậy đành phải quay đầu lái xe đến công ty, mèo con nhà anh đi xa, cảm giác nguy hiểm giống như cô bé quàng khăn đỏ gặp phải sói lớn hung ác vậy.

La Vĩ Huyền không ngờ dự vọng chiếm hữu của mình lại mạnh như vậy, mặc dù trong lòng biết là không đúng, nhưng vẫn không tìm được muốn buộc chặt mèo con bên người, nhất là sau khi trải qua chuyện của Thẩm Viên Trân lại càng để ý đến mèo con hơn, trong đầu lấp đầy bởi dáng vẻ đáng yêu của mèo con, dù rất nghịch ngợm nhưng rất ít khi giận lẫy với anh, mèo con của anh vốn dĩ chính là mèo, nếu buổi chiều tối hôm đó, La Vĩ Huyền không đi ra bãi rác, không nhặt mèo con về nhà, hoặc lại nhặt rồi lại vứt cho Trạm thu lưu mèo lang thang...Trời ơi! La Vĩ Huyền không dám nghĩ tiếp nữa.

La Vĩ Huyền đã không thể sống thiếu mèo con, giống như mèo con không thể sống thiếu La Vĩ Huyền, có thể gặp được một người quan tâm đến mình như mình quan tâm người ấy, chẳng phải khiến người ta vô cùng sung sướng sao? Trong vui vẻ xen lẫn đắng cay, đây chính là tình yêu, bất kể trải qua bao lâu vẫn sẽ quan tâm, chỉ cần vừa tách ra, liền lo lắng cho an nguy của đối phương, ai lại muốn sau khi có được tình yêu lại phải ném trái cô đơn lạnh lẽo, mèo con và La Vĩ Huyền từ nay trở đi chính là người một nhà.

La Vĩ Huyền chạy xe không lâu, điện thoại liền rung chuông, màn hình hiển thị “Mèo con”, mở khóa, nhận điện thoại.

“Alo!! Ba bá!!”.

“Mèo con à! Đang ở đâu vậy?”.

“Ồ trên xe! Bye bye ba bá!”.

Tút — Tút — Tút — Điện thoại ngắt, La Vĩ Huyền ở trên xe cười.

Mèo con chỉ là đứa trẻ, là một chú mèo con, vô cùng tò mò với thế giới mới mẻ bên ngoài, sự đáng yêu hoạt bát của cậu thu hút ánh mắt vui vẻ của người qua đường, một câu “Chào buổi sáng chú lái xe” dành cho tài xế xe bus đã khiến hành khách bật cười, tất cả đều mong mèo

con sẽ ngồi cạnh mình, cuối cùng, mèo con chọn ngồi bên cạnh “chú lái xe”.

Xung quanh mèo con dường như bay đầy hoa nhỏ, đỏ mặt nhìn cửa kính đầu xe, xe bus vừa khởi hành, mắt cậu liền sáng lên, như thể bí mật của cả thế giới đang ở ngay trước mắt, tài xế xe bus và hành khách vẫn lén liếc nhìn về mặt của mèo con.

Nụ cười của mèo con khiến bác tài cảm thấy công việc của mình thật thiêng liêng, hành khách phía sau thì nghĩ rằng mình đang ngồi chỗ hạng sang trên xe bus.

“Ha ha ha!!”.

Chuyện gì vậy, mọi người đều rất vui vẻ.

“Oa!!”.

Mèo con kêu lên một tiếng khiến những người đang đắm chìm trong bầu không khí ảo tưởng tỉnh lại, cùng nhìn về phía mèo con đôi mắt theo.

“Pudding!!”.

Xe bus tiến vào khu trung tâm thương mại, trên đường xuất hiện một đoàn người, mèo con bị đoàn người này thu hút sự chú ý, mọi người dắt theo mèo của mình đứng trong biển người, đó là ngày hội ăn thử pudding của Hỉ Thụy Tư.

Xe dừng lại, mèo con nhảy xuống, còn cách nhà La Cảnh Linh ba trạm nữa, mèo con quên mất mục đích khi ra khỏi nhà, trong mắt chỉ còn pudding Hỉ Thụy Tư.

“Ừm ~~~~”.

Lâm Triết Trình kiêu ngạo nhìn đám người, Hỉ Thụy Tư mà hấn sáng lập, pudding cho mèo được nghiên cứu và phát triển, quảng cáo thức ăn cho mèo, cách làm giống như các công ty khác, nhưng lại đem đến nguồn lợi khổng lồ hơn hẳn.

Nghĩ đến La Vĩ Huyền, Lâm Triết Trình vừa phẫn nộ vừa không cam lòng, nhưng vẫn không thể không thừa nhận rằng mình hơi khâm phục phong cách làm việc của anh, thế nhưng cạnh tranh vẫn là cạnh tranh, mặc dù công ty của La Vĩ Huyền chuyên về mảng khoa học kỹ thuật, không trực tiếp xung đột với Hỉ Thụy Tư, nhưng lòng tự trọng của Lâm Triết Trình chỉ ước gì La Vĩ Huyền mất mặt, pudding hấn tung ra lần này không đời nào dễ dàng bị đánh bại, kĩ thuật và quảng cáo của công ty của La Vĩ Huyền dù tốt đến đâu cũng không thể khiến sản phẩm của Kadac vượt qua hẳn.

Không ai biết, bí mật doanh nghiệp của hắn...

Lâm Triết Trình đúng là thích mèo thật, thích không có nghĩa là yêu, cũng không có nghĩa là không làm đau lũ mèo, hắn thích mèo nghịch ngợm làm nũng, thân thể tuyệt đẹp của loài mèo, sự kiêu ngạo tôn cao quý của loài mèo, sự đáng yêu bướng bỉnh của mèo, nhưng thứ hắn cần không chỉ có vậy, hắn đang tìm một hình tượng, một thứ hình tượng mơ mộng, một chú mèo khác biệt hoàn toàn, để dụ chú mèo như vậy xuất hiện, hắn không tiếc hy sinh những chú mèo khác, chọn ra loại thức phẩm hấp dẫn nhất từng nghiên cứu ra để tìm con vật cứng cáp phù hợp với hình tượng trong cảm nhận của hắn, tất nhiên, cùng với việc đạt được mục đích còn có thể kiếm được đầy túi tiền nữa.

Lâm Triết Trình nhìn thấy mèo con trong đám đông,

(Là thằng bé đó! Thằng bé lần trước mình nhìn thấy ở bữa tiệc!).

Từ lúc đó, Lâm Triết Trình không sao quên được mèo con, âm thầm nghe ngóng tin tức cậu từ các đồng nghiệp xung quanh, nhưng không ai hay biết. Không ngờ lại gặp được cậu trong tình huống này, mèo con đến ngày hội ăn thử pudding của Lâm Triết Trình, ánh mắt Lâm Triết Trình không rời khỏi cậu, mèo con dưới ánh mặt trời trông thật mê người.

Mài tóc xanh ánh xám sáng lấp lánh, một bộ quần áo trắng tinh vô cùng nhẹ nhàng thoải mái, nơ bướm màu đen trên cổ thật cao quý, balo hình chú mèo trắng sau lưng càng làm nổi bật sự đáng yêu của mèo con, đôi giày mũi tròn màu cà phê lại thể hiện nét trưởng thành trung tính, mèo con thực sự là một cậu bé xinh xắn.

Lâm Triết Trình nhất thời không nhìn thấy ai khác ngoài cậu bé giống y như mèo đó, ấn tượng sâu sắc hơn cả lần đầu tiên nhìn thấy, mơ mộng, đặc biệt, nơi mèo con đi qua còn vương màu xanh lam, Lâm Triết Trình thở dốc, đem đáng yêu và xinh đẹp, cao quý và bướng bỉnh hòa trộn vào nhau tạo ra một cậu bé tuyệt đẹp, đây chính là hình tượng tuyệt đích trong cảm nhận của Lâm Triết Trình.

Có lẽ mèo con đem đến cho Lâm Triết Trình cảm giác kinh diễm như vậy, còn bản chất thì mèo con hiện là một chú mèo tham ăn đang nhỏ dãi vì pudding, quên mất xuống xe hẹn với La Cảnh Linh, cùng đoàn người chen vào hội ăn thử pudding.

Cảm giác bất an trong lòng La Vĩ Huyền lại tới nữa.

19. Chương 19: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (6)

Edit: Kogi

Lâm Triết Trình nhìn chiếc balo mèo trắng lông xù sau lưng mèo con, linh hoạt xuyên qua đám người đi đến phía trước, hơn nữa còn đứng trước mặt cậu, cậu bé nhìn pudding trước mặt mình, Lâm Triết Trình thấy cậu lộ vẻ nghi hoặc, sau đó, cậu ngẩng đầu.

“Mèo con có được ăn không?”.

Tim Lâm Triết Trình tan chảy, giọng nói dễ nghe biết bao, nếu cậu bé này là một chú mèo, Lâm Triết Trình nhất định sẽ mang về làm thú cưng.

“Nhóc con, còn nhớ chú không?”.

Mèo con nghiêng đầu ngẫm nghĩ, cảm giác không thoải mái dậy lên trong lòng.

“...Mèo con còn nhớ!”.

Lâm Triết Trình cười nhẹ, vui vì mèo con vẫn nhớ mình.

“Nhóc, mèo của cháu đâu?”.

Mèo con nhú mào, nhớ tới lời La Vĩ Huyền, mèo con, không được để người khác biết con là một chú mèo, nếu không sẽ bị đưa vào đoàn xiếc thú.

“Ở nhà! Là mèo ba bá cháu nuôi!!”.

Tốt lắm, mèo con đã học được cách bảo vệ bản thân.

Lâm Triết Trình đưa cho mèo con một cái pudding.

“Cháu có thể mang một chút về cho mèo nhà cháu ăn, đây là đồ ăn thử”.

“Nhưng mà không phải chỉ có mèo con muốn ăn, các mèo khác cũng muốn ăn cơ!!”.

Mèo con nhận lấy pudding, cho vào balo, nghĩ đến bọn Na Na Quả.

Mèo con vừa dứt lời, có người chen lên, suýt nữa thì bị đẩy sang một bên, Lâm Triết Trình vươn tay ra đỡ mèo con, mở cửa hông kéo mèo con vào phòng làm việc.

“Oa!! Nhiều pudding quá đi!!”.

“Nhóc, có thể cho chú biết tên cháu không?”.

Lâm Triết Trình khóa cửa.

“Cháu là mèo con!”.

“...Ây...Cháu cố ý đấy hả?”.

Lâm Triết Trình tưởng mèo con vẫn không nói cho mình biết tên cậu.

“...?...”. Mèo con không vui, cảm thấy người trước mặt rất kì quái, “Ba bá của mèo con còn chưa nghĩ cho mèo con một cái tên hay”.

Mèo con, nói vậy không phải lộ tẩy rồi sao?!

Lâm Triết Trình khó khăn gật gật đầu, lẩm bẩm: “Nuôi mèo không đặt tên, đúng là vô trách nhiệm”.

Hai người rõ là ông nói gà bà nói vịt, mèo con nói chính mình, Lâm Triết Trình lại tưởng mèo con nói về chú mèo nhà cậu.

Mèo con dừng động tác kiễng chân với pudding trên giá, quay lại nhìn Lâm Triết Trình, ánh mắt khó chịu.

“Sao vậy?”.

“Chú nói xấu ba bá cháu!”.

“Sao? À! Chú chỉ nói ra điều chú nghĩ thôi mà”.

“Mèo con không thèm ăn pudding nữa!!”. Mèo con vượt qua Lâm Triết Trình, đằng sau mái đầu xanh là balo mèo trắng, đi thẳng về phía cửa phòng làm việc.

Lâm Triết Trình cả kinh, sao có thể để cậu bỏ đi dễ dàng như vậy, Lâm Triết Trình xông tới vươn tay, giữ balo của mèo con.

“Khoan đã!”.

“Làm gì vậy! Thả mèo con ra!!!”.

“Cháu không muốn mang pudding về nhà cho mèo của cháu ăn à?”.

“Mèo con không thèm”.

“Đồ ngốc! Miễn phí cũng không thèm sao?”.

Mèo con vùng vẫy khỏi Lâm Triết Trình, trừng mắt nhìn vì hấn giữ cậu.

“Mèo con không thèm!!!”.

Nói xong lại định đi.

“Đứng lại! Cháu đừng đi!”.

“Thả mèo con ra!!”.

“Này nhóc! Cháu...á!!!”.

Răng nanh mèo con cắn phập vào tay Lâm Triết Trình, Lâm Triết Trình bị đau phải vung mèo con ra, nhưng vừa ngẩng đầu liền sững sờ tại chỗ, đến cảm giác đau cũng quên mất.

Mèo con vẫn đang cắn Lâm Triết Trình, phát hiện người bị cắn không giãy dụa, ngẩng đầu nhìn thấy Lâm Triết Trình ngạc nhiên nhìn mình, mèo con nghiêng đầu nhìn hấn, trên đầu mọc ra một dấu chấm hỏi.

Lâm Triết Trình vươn tay tóm lấy cái tai trên đầu mèo con, mèo con giật mình lùi về phía sau, từ trong chiếc gương rơi trên mặt đất cậu thấy trên đầu mình đã mọc ra hai cái tai, trong đầu vang vọng lời nói của La Vĩ Huyền.

Mèo con, không được để người khác phát hiện ra con là một chú mèo, nếu không sẽ bị đưa vào đoàn xiếc thú.

...Sẽ bị đưa vào đoàn xiếc thú.

...Đoàn xiếc thú.

...Đoàn xiếc thú...Đoàn xiếc thú...Đoàn xiếc thú...Đoàn xiếc thú đoàn xiếc thú.

Tay của Lâm Triết Trình che khuất ánh sáng trên đầu mèo con, mèo con kêu to một tiếng rồi dùng điện thoại di động trong túi ném vào đầu Lâm Triết Trình.

“Đau quá!!”.

“Không muốn!! Mèo con không muốn vào đoàn xiếc thú đâu!!”.

“Nhóc con!!”.

Mèo con mở bật cửa chen vào trong đám người, Lâm Triết Trình bùm đầu đứng dậy nhìn mèo con chạy trốn, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Đó là mèo sao?!”.

Im lặng một lát, Lâm Triết Trình nhặt chiếc điện thoại di động mèo con làm rơi.

“...Quả là kì tích...”.

Lâm Triết Trình nắm chặt điện thoại, lộ ra nụ cười hưng phấn.

Mèo con đeo balo bước đi trên đường, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đuôi và tai đã thu vào, nhưng đôi mắt vẫn đong đầy nước mắt.

(Mèo con không muốn vào đoàn xiếc thú! Không muốn! Mèo con không muốn!!).

Lau nước mắt, định gọi điện thoại cho La Vĩ Huyền nói chuyện với anh, thò tay vào túi tìm điện thoại thì không thấy đâu, nghĩ chắc là rơi mất rồi, nước mắt trào ra càng nhiều.

“Đáng ghét!! Mèo con không thèm ăn cái loại pudding đó nữa!!”.

Nhìn quanh bốn phía, đường xá xa lạ, đến bất điện thoại, thấp quá không ấn được phím, nức nở đem cái thùng đựng ô dù ở cửa tiệm nhà người ta ra kê, quẹt thẻ IC xuôi ngược đủ kiểu mà không đọc được, mèo con tưởng bị hỏng, thế là vứt thẻ đi lau nước mắt, chuyển thùng đựng ô trở về cửa hàng cũ, chạy tới chạy lui mà không tìm thấy bất điện thoại dùng tiền xu để thanh toán, một bác gái làm trong tiệm quần áo đi ra, hỏi cậu xảy ra chuyện gì, mèo con chảy nước mắt nói muốn mượn điện thoại, bác gái cười dắt mèo con vào gọi, ba giây sau, mèo con im lặng đi ra, cậu quên mất ba số trong dãy tám số.

Chữ trên bảng chỉ đường thì đọc không hiểu, mèo con dù sao cũng chỉ là một chú mèo, một mình lạc đường giữa thành phố rộng lớn của loài người, mèo con thiếu hiểu biết không có La Vĩ Huyền liền trở nên thật nhỏ bé.

Cái tai không chịu được lại lộ ra, mèo con sợ hãi vô cùng, hai tay che hai tai ngồi xổm bên đường cái, chú mèo màu trắng trên balo đang cười, mèo con thì đang khóc, tay không thể lau nước mắt, phải dùng để che tai.

“Ba bá!! Hu hu...Bá bá tới cứu mèo con với!!...Mèo con lạc đường rồi!!...”.

“Nhóc quá thú, ngồi đây làm gì vậy?”.

Một chiếc xe dừng lại, Hứa Duy Hân mở cửa sổ xe ra nhìn, kéo kính râm xuống hỏi mèo con.

“Oa oa ——!! Anh Duy Hân!!”.

20. Chương 20: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (7)

Edit: Kogi

Hứa Duy Hân vươn người mở cửa xe bên phải, mèo con liền xông vào ôm chặt Hứa Duy Hân.

“Hu hu ~! Anh Duy Hân!!”.

Mèo con dụi mắt nói với Hứa Duy Hân rằng cậu lạc đường, Hứa Duy Hân nghe xong rất hoảng sợ.

“Nhóc quá thú, em cũng thật quá thảm rồi”.

“Anh Duy Hân...Mèo con liệu có bị đưa vào đoàn xiếc thú không?”.

“Không đâu, có đi cũng được đi cùng ba bá nhóc”. Thầm mắng La Vĩ Huyền.

Hứa Duy Hân thở dài một hơi, gay thật, tai của nhóc quá thú bị nhìn thấy.

Hứa Duy Hân không hề lo lắng bí mật của mèo con sẽ bị công khai, trong hộp tích của mèo con viết rõ ràng là con nuôi của La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền là cha đơn thân của mèo con,

trong xã hội loài người mèo con cũng có thứ gọi là “nhân quyền”, chỉ cần không có chứng cứ chứng minh mèo con là mèo, vậy thì “nhân chứng” nhìn thấy cũng không có khả năng quấy rối, nói rằng mèo biến thành cậu bé, nói cậu bé biến thành mèo, ha! Người ta còn tưởng hẳn bị điên.

Hứa Duy Hân nhìn mèo con ngồi ở ghế phó lái, mèo con nhỏ bé mang đôi mắt xanh đỏ hồng u buồn thật khiến người ta đau lòng, đôi chân không chạm mặt đất không dung đưa vui vẻ như mọi ngày nữa, mèo con bĩu môi cúi đầu dụi mắt, Hứa Duy Hân mỉm cười, một tay đeo kính râm lên mặt mèo con.

“Nào! Nhóc quái thú, giờ thì sao? Muốn đi tìm anh Cảnh của nhóc, hay là muốn ba bá đây?”.

“Điện thoại di động của mèo con rơi rồi, không thể gọi cho anh Cảnh được...”.

Hứa Duy Hân hiểu ý mèo con, mèo con muốn tìm La Vĩ Huyền, nên muốn gọi điện thoại cho La Cảnh Linh báo hôm nay không đến được.

“Lát nữa anh gọi cho, anh Duy Hân đưa nhóc đi tìm ba bá, cho ba bá em sợ giật mình luôn”.

“Dạ!”.

(Tốt lắm, hăng hái hơn rồi).

Hứa Duy Hân suy nghĩ mông lung, rốt cuộc là ai nhìn thấy tai của nhóc quái thú? Dù sao cũng không thể xông vào Hỉ Thụy Tư túm một người lại hỏi, “Nói mau!! Có phải nhà người nhìn thấy tai của nhóc quái thú nhà ta không?”.

Hứa Duy Hân lo lắng, vì dáng vẻ mèo con khiến già trẻ ai ai cũng yêu thích, nhưng nếu bị ai phát hiện ra bí mật, khó có thể đảm bảo rằng kẻ đó không có dã tâm.

“La tiên sinh, chúng tôi rất tự tin về sản phẩm lần này, tất cả đều là thực phẩm hảo hạng, nhất định không thua Hỉ Thụy Tư”. Nhân viên nghiệp vụ của Kadic tên Lưu Mạn Dung đứng trong phòng hội nghị, hai tay cô đặt lên mặt bàn, đối diện với La Vĩ Huyền thành khẩn nói, ông chủ của Kadic, Ngụy Y Khang và các nhân viên có liên quan ngồi bên cạnh.

“Cô Lưu, tất nhiên là chúng tôi hiểu rõ thực lực của Kadic, nhưng theo nội dung kế hoạch quảng cáo, tôi cho rằng muốn đánh bại Hỉ Thụy Tư không dễ dàng”.

La Vĩ Huyền không đáp lại Lưu Mạn Dung, nhưng cấp dưới ngồi bên cạnh, Trang Khải Minh của bộ phận thiết kế trả lời thay La Vĩ Huyền.

La Vĩ Huyền dựa lưng vào ghế, nụ cười anh tuấn hơi gượng gạo, tham gia hội nghị quảng cáo lần này của Kadic có các công ty chụp hình chân dung và thiết kế trang bìa, vẽ mặt của mọi người đều ra điều khó thỏa hiệp, bất mãn vì nội dung quảng cáo công ty Kadic đưa ra, Trang Khải Minh nhìn sắc mặt La Vĩ Huyền, định nhắc Ngụy Y Khang ngoan cố thay đổi sách lược.

“Ông chủ Ngụy, chúng tôi đương nhiên có thể 3D hóa quảng cáo, nhưng mà đặc biệt đối với dự án này, tôi cho rằng không cần thiết, ông thấy sao?”.

Về mặt Ngụy Y Khang khổ não, ông ta dốc hết sức lực đầu tư vào việc nghiên cứu phát triển thành phần thực phẩm, còn quảng cáo, ông ta cho rằng chỉ cần giao cho La Vĩ Huyền là được, nhưng vậy mà lại tự vạch ra một cái kế hoạch cổ lỗ sĩ nghèo nàn tàn tạ.

“La tiên sinh cho rằng kế hoạch này không tốt?”.

Ngụy Y Khang nôn nóng, đây là nội dung quảng cáo sáng tạo nhất mà ông ta có thể nghĩ ra.

“...Có thể nói như vậy”.

La Vĩ Huyền tự nói với chính mình, mỗi người đều có lĩnh vực chuyên môn của họ, Ngụy Y Khang chỉ là trùng hợp không phải thiên về thiết kế quảng cáo.

Ánh mắt Lưu Mạn Dung nhìn La Vĩ Huyền với ánh mắt tràn đầy bất đắc dĩ, cô có lẽ cũng hiểu rằng quảng cáo ông chủ mình đưa ra không đủ mới mẻ độc đáo, nên rất hiểu vì sao La Vĩ Huyền muốn từ chối.

“Theo tôi thì thế này! Ông chủ Ngụy...”.

Khi La Vĩ Huyền đứng thẳng dậy, quyết định không tiếp tục im lặng nữa mà nắm giữ tình thế.

Ngay khi mọi người dừng việc thở dài, dùng ánh mắt chờ đợi nhìn La Vĩ Huyền, hy vọng anh có thể dùng năng lực nhìn xa trông rộng và sức sáng tạo tuyệt vời của mình kết thúc cuộc họp dài lê thê này, cửa phòng họp bị mở bật ra.

“Ba bá!!!”.

“Mèo con?!”.

Một cậu bé chạy vào, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhào vào lòng của Tổng giám đốc La.

“Mèo con nhớ ba bá lắm!!”.

“Mèo con?...Sao con lại ở đây?...”.

La Vĩ Huyền nghi hoặc, mèo con trong lòng rất không ổn.

Mèo con ôm chặt La Vĩ Huyền không chịu buông tay, vừa làm nũng vừa khóc rầm rút, La Vĩ Huyền nhúm mày, ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Hứa Duy Hân vừa bước vào.

Sắc mặt Hứa Duy Hân không chút thay đổi, ý là có chuyện cần nói với La Vĩ Huyền.

“La...La tiên sinh, đây là con trai anh à?”.

“Đúng vậy”.

Mèo con ngược đôi mắt đỏ hồng, phát hiện mọi người đều đang nhìn mình, liền áp vào La Vĩ Huyền trốn sau lưng anh.

“Ba ~~ bá...”.

Mèo con dùng đầu cọ cọ tây trang của La Vĩ Huyền.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, con trai của Tổng giám đốc La giống như một chú mèo con bị ai bắt nạt quay về tìm người an ủi vậy, Tổng giám đốc La rất tự nhiên ôm con trai lên, mỉm cười lịch sự với mọi người rồi quay đầu đi.

“Có chuyện gì?”.

La Vĩ Huyền khẽ hỏi Hứa Duy Hân.

“Không hay ho lắm”. Ngón cái chỉ về phía bàn hội nghị, “Cần tôi thay anh giải quyết không?”.

“...Giao cho cậu vậy”. La Vĩ Huyền dặt tay mèo con, gật gật đầu với mọi người rồi đi ra ngoài.

“Xin đợi một chút!”.

Một giọng nói hơi kích động ngăn lại bước chân của La Vĩ Huyền.

21. Chương 21: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (8)

Edit: Kogi

“Chờ một chút!”.

Thợ chụp ảnh không hề lên tiếng trong suốt cuộc họp, Vương Quý Kiệt đột ngột đẩy lùi ghế đứng lên, gọi La Vĩ Huyền và mèo con.

La Vĩ Huyền quay lại nhìn Vương Quý Kiệt, mèo con cũng quay lại nhìn Vương Quý Kiệt, lại ngẩng đầu nhìn La Vĩ Huyền, rồi lại nhìn Vương Quý Kiệt.

“Khụ khụ!”.

Hứa Duy Hân đứng trước mặt mọi người thu hút sự chú ý.

“Vương tiên sinh, ngồi xuống đi, rồi chúng ta hoàn thành nốt cuộc họp này”.

Mọi người tỉnh táo lại đều kinh ngạc trước vẻ đẹp của Hứa Duy Hân, Vương Quý Kiệt không để ý tới Hứa Duy Hân, khuôn mặt cương nghị hơi ửng đỏ.

Trên đầu Hứa Duy Hân mọc ra một đồng gạch chéo, mặt thì vẫn giữ nguyên nụ cười.

“Này này! Vương tiên sinh, nể mặt tôi, cho tôi ba phút...”.

“Xin...”.

“Xin hãy để con trai ngài tham gia quảng cáo này!!”.

Hứa Duy Hân ngậy người, tay Ngụy Y Khang chậm rãi buông thông, ngồi thẳng người, đưa ánh mắt đánh giá nhìn Vương Quý Kiệt, cuối cùng nhìn mèo con, Vương Quý Kiệt bước nhanh về phía trước, khom người góc 90 độ với La Vĩ Huyền.

“Xin anh!”.

“...”. La Vĩ Huyền nhú mày.

“Ba bá...đang nói mèo con à...”.

Mèo con nhìn La Vĩ Huyền.

“Này! Vương tiên sinh, vậy còn kế hoạch cũ của công ty chúng ta...”.

“Mặc kệ cái kế hoạch đó đi! Hình tượng tuyệt nhất chẳng phải đang ở đây sao?!”.

Ngụy Y Khang trắng bệch cả mặt, quảng cáo ông ta tự cho là hoàn mỹ bị xua đuổi, tự trọng của ông chủ công ty ở đâu, đang định làm khó dễ, miệng lại không nói ra lời khi đối diện với ánh mắt của mèo con.

(...Thực sự là...rất tuyệt...).

“...Duy Hân...giao cho cậu đấy”.

La Vĩ Huyền không để ý tới Vương Quý Kiệt, sắc mặt không thoải mái dắt mèo con mở cửa đi ra.

Vương Quý Kiệt định chạy theo, sau lưng bị một bàn tay trắng nõn mảnh mai giữ lấy, quay đầu lại, khuôn mặt vừa xinh đẹp vừa đáng sợ của Hứa Duy Hân phóng đại trước mắt, Vương Quý Kiệt giật mình nhảy lùi về phía sau.

“Vương tiên sinh, đừng ngó lơ sự tồn tại của tôi được không? Anh đã làm chậm trễ thời gian của người khác rồi đấy”, nhất là thời gian hàn gắn tình cảm của mèo con và La Vĩ Huyền, “Giờ thì, mời anh quay lại vị trí, cảm ơn”.

Giọng nói lạnh lùng, Vương Quý Kiệt cười gượng nuốt nước miếng.

La Vĩ Huyền nghe xong chuyện kinh hồn của mèo con, ôm mèo con ngồi trên đùi mình ấn máy tính, mở bảng dữ liệu công nhân viên có mặt tại ngày hội thử pudding của Hỉ Thụy Tư, cho mèo con xem từng tấm ảnh một, mèo con vừa nhìn tấm thứ nhất, ngón tay bé nhỏ liền chỉ thẳng Lâm Triết Trình, mắt ngấn nước quay đầu nhìn La Vĩ Huyền.

“Mèo con không thèm ăn pudding của chú ta nữa! Chú ta túm quần áo mèo con!! Cướp điện thoại di động của mèo con!!! Còn nói xấu ba bá nữa!!!”.

La Vĩ Huyền trầm mặc sờ sờ đầu mèo con, ngồi trước máy tính suy nghĩ đến khi cơn phấn nộ lắng xuống.

Mèo con nhìn La Vĩ Huyền, lòng rất yên tâm, La Vĩ Huyền đang suy nghĩ, mèo con dựa vào người anh, lát sau, mèo con mở máy tính chơi game bắt chuột, đó là game mà La Vĩ Huyền làm cho mèo con nhân lúc anh rảnh rỗi, có thể dùng các loại thức ăn ngon dụ những con vật thuộc họ chuột đáng yêu như cây thảo nguyên Mexico, sóc chuột, sóc đỏ Á-Âu, chuột hamster...ra, sau đó tóm gọn cả lưới, trở thành thuộc hạ của mèo con lông xanh, nếu mèo con lông xanh đối xử tốt với lũ chuột, tập thể dục, trò chuyện, chơi đùa với chúng nó, cuối cùng sẽ có một đồng pudding ngon lành để ăn, nếu không đối xử tốt với lũ chuột bắt được mà bắt nạt cười nhạo chúng nó, mèo con lông xanh sẽ trở thành một cục pudding không thể động đây.

Mèo con khá là thích biến mình thành pudding.

La Vĩ Huyền nghiêng đầu ngắm khuôn mặt mèo con, mèo con ngồi trên đùi La Vĩ Huyền, cứ hưng phấn lên là rướn về phía trước, sau đó lại ngã ra sau người La Vĩ Huyền cười không ngớt.

“Ha ha!! Ba bá! Mặt con chuột kia buồn cười quá đi!!”.

Mèo con điều khiển mèo con lông xanh dùng hạt lương thực to gấp đôi con chuột ném vào nó, con chuột dẹp lép, sau đó phục hồi như cũ nhảy lên đánh mèo con lông xanh.

“Mèo con, thật hư quá”.

“Đâu có!! Mèo con lấy hạt lương thực cho chuột ăn mà!! Tự nó dẹp chứ!!...A!! Ha ha! Lại dẹp lép rồi!!”.

La Vĩ Huyền siết chặt vòng tay, ôm mèo con, vùi mặt vào gáy mèo con, hôn cổ mèo con, mèo con rụt vai cười phá lên, La Vĩ Huyền trầm nghĩ nhất định sẽ không để ai mang mèo con đi, cho dù đó là pudding hay là ông chủ làm ra pudding.

Mèo con đột nhiên ngửa ra sau, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Ba bá...Ba bá sẽ cùng mèo con đến đoàn xiếc thú chứ?”.

“...Đồ ngốc!! Con sẽ không đi đâu hết, ở bên cạnh ba bá là được rồi”.

22. Chương 22: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (9)

Edit: Kogi

La Vĩ Huyền không để mèo con ra ngoài một mình nữa, tất nhiên cũng không để mèo con ra tường vây tìm bọn Na Na Quả, mèo con biết La Vĩ Huyền lo cho cậu, ban đầu cũng rất nghe lời, nhưng về sau trở nên không kiên nhẫn, có mỗi một mình nên sinh ra hờn dỗi, không để ý tới La Vĩ Huyền.

La Vĩ Huyền không thể hiện sự buồn phiền của mình ra ngoài, càng không dỗ mèo con, cũng không có ý thỏa hiệp với cậu, mèo con không để ý tới anh không quan trọng, ngộ nhỡ ra ngoài gặp được “đại ma vương” bị trói đi mới là vấn đề.

Mèo con ngồi ở huyền quan, mặt đỏ phụng phịu quay lưng về phía La Vĩ Huyền, bĩu môi, tai cụp xuống, thỉnh thoảng ngoảnh lại ngó La Vĩ Huyền, rồi lại nhanh quay quay đi tức giận, La Vĩ Huyền thầm cười trộm.

Ngay khi mèo con sắp không chịu được chạy đến chỗ La Vĩ Huyền làm nũng, điện thoại vang lên, lỗ tai mèo con lập tức dựng thẳng, nhảy lên nhấc máy.

Mặc dù bảo vệ đã quen với giọng nói cao vút của mèo con, chẳng hạn như...”Hey!!! Chú à!!”, “Chào buổi sáng!! Bác bảo vệ!!!” này nọ, nhưng mỗi lần gọi điện cho La tiên sinh tăng 20 nhất định sẽ lùi ra sau hai bước bịt tai trước.

Bảo vệ nói với mèo con rằng có một anh bạn đẹp trai đến tìm, thì ra là La Cảnh Linh đến thăm mèo con lạ đường.

“Ba bá!!! Anh Cảnh đến!!!”.

“Cho con bé lên”. La Vĩ Huyền nói.

Mèo con gạt đầu, vẻ mặt nghiêm túc, quay đầu lại thận trọng nắm chặt điện thoại.

“Cho con bé lên”.

“Rõ!”.

Game chiến thuật kiểu mới, mèo con số 1 chấp hành nhiệm vụ ba bá giao cho, chú bảo vệ là tổ đặc công hành động chuyên nghiệp.

Mèo con mở cửa chờ La Cảnh Linh.

“Anh Cảnh!!!”.

“Miu con! Anh lo cho em gần chết!!”.

La Cảnh Linh vừa bước ra khỏi thang máy liền ôm mèo con kêu lên, dọc theo đường đi “Miu con!”, “Anh Cảnh!!” dính lấy nhau bước vào nhà, khoa trương như thể mười năm rồi chưa gặp nhau, La Vĩ Huyền khoanh tay trước ngực nhìn La Cảnh Linh, sắc mặt không thay đổi.

“Anh Cảnh ơi! Chị đâu?!”.
.

Người mèo con hỏi là Nhiễm Thái Vân.

“Chị có việc không tới được, nhờ anh mang quà đến cho miu nè!”.

“Oa!! Cơm nắm!! Ba bá!!”.

La Cảnh Linh đem cái túi vải thô rất to khoác sau lưng cho mèo con, trang phục cơm nắm, một lớn một nhỏ, loại hình tam giác, La Vĩ Huyền cũng có một cái, rong biển màu đen bao quanh phần đỉnh và phần đáy, còn có lớp bóng như vỏ hạt gạo, phần bụng cơm nắm có một lỗ nhỏ, khi mặc lên có thể lộ mặt ra thành người cơm nắm.

La Cảnh Linh cười nhìn mèo con biến mất trong bộ cơm nắm size bự của La Vĩ Huyền, sau đó quay lại nhìn La Vĩ Huyền.

Lúc này vẻ mặt La Vĩ Huyền không chút biểu cảm tỏ rõ là anh đang tức giận, La Cảnh Linh thấy vậy liền rụt vai le lưỡi với anh trai, La Vĩ Huyền nhú mày.

“Anh à, giận rồi sao?”.

“Nhảm nhí, sau này em muốn đưa mèo con ra ngoài chơi thì tự đến đón thằng bé đi”.

“Dạ dạ, miu miu lần này đúng là dọa em chết khiếp rồi”.

La Cảnh Linh nghĩ nếu mèo con mất tích, không tìm lại được nữa, bị ai đó bắt được nhất định sẽ đánh chết, mèo con đáng yêu như vậy, ai mà không yêu cơ chứ?

La Vĩ Huyền nghe được lời hứa của La Cảnh Linh, vẻ mặt vẫn không thoải mái lắm,

La Cảnh Linh nghi hoặc.

“...Anh, nghiêm trọng lắm à?”.

“Không phải việc của em”.

“Há?! Sao lại không phải chuyện của em”, sắp tới, “Nói đi xem nào! Cái ông này! Xảy ra chuyện gì rồi?”.

Mèo con bò ra từ côm nắm nhìn thấy La Cảnh Linh dựa vào vai La Vĩ Huyền, liền xông tới ôm anh.

“Nói gì đó?!! Mèo con cũng muốn nghe!!”.

La Vĩ Huyền xoa xoa đầu mèo con không đáp, lòng đầy ưu tư,

La Vĩ Huyền không cho mèo con ra khỏi cửa, sợ mèo con lại bị thương, cũng không muốn để mèo con quay quảng cáo, sau khi cuộc họp hôm qua kết thúc Ngụy Y Khang liên tục gọi điện thoại cho La Vĩ Huyền, hy vọng mượn mèo con quay quảng cáo, Vương Quý Kiệt cũng cực lực yêu cầu, nói rằng dù không quay quảng cáo, cũng hy vọng mèo con trở thành chủ đề của triển lãm cá nhân mùa sau của anh ta.

La Vĩ Huyền từ chối hết.

Mèo con chơi mệt rồi, mặc đồ côm nắm ngủ cạnh cửa, La Cảnh Linh nhìn mà lắc đầu.

“Đến ngủ cũng ngủ cạnh cửa, ông anh à, mèo con rất muốn ra ngoài đó!”.

“Tạm thời không thể để thằng bé chạy loạn, nguy hiểm”.

La Vĩ Huyền ngồi trước máy tính, La Cảnh Linh mở tủ lạnh.

La Cảnh Linh nhìn thấy trong tủ lạnh, giữa phần lớn đều là pudding Thống Nhất, có một cái dài dài không cùng loại”.

“Ồ! Đây chính là pudding Hỉ Thụy Tư trong truyền thuyết sao? Trông bao bì đẹp đấy chứ”.

La Cảnh Linh lấy thìa, “Không biết có ngon không nhỉ?”

La Vĩ Huyền ngoảnh lại giật mình.

“Em ăn rồi?! Đó là thức ăn cho mèo!!”.

“Thì làm sao, thức ăn của thú cưng chẳng qua là lấy thức ăn cho người bớt muối thêm gia vị thôi mà, có lúc ăn vào còn khỏe ra ấy, em có đưa bạn chuyên dùng thức ăn thú cưng để bảo dưỡng đây”.

Hiệu quả không tệ, La Cảnh Linh ăn từng miếng lớn pudding mèo con mang về, chính là một cái mà Lâm Triết Trình bỏ vào balo mèo trắng của mèo con.

La Vĩ Huyền thấy La Cảnh Linh ăn pudding, khoe miệng giật giật, buồn nôn quay đầu sang chỗ khác...

...Thật ra mà nói, thức ăn thú cưng đúng là có thể ăn được, nhưng là loại nhập khẩu...

Ví dụ như chả chuột cuốn...bánh quy thỏ...Nghe nói còn tốt hơn đồ ăn của người, lượng calo lại thấp...

“Ế?!”.

La Cảnh Linh ăn được nửa cái pudding, đột nhiên phát ra tiếng kêu kì quái, La Vĩ Huyền theo phản xạ quay lại.

La Cảnh Linh nghiêng đầu nhú mày, vẻ mặt quái gở.

“Sao vậy?”.

“Pudding này có gì đó là lạ!”.

La Vĩ Huyền đứng dậy đi tới, cầm pudding ngửi ngửi.

“Thơm mà, lạ chỗ nào?”.

“Anh ăn thử xem”.

“...”.

La Vĩ Huyền chần chừ nhận lấy thìa La Cảnh Linh đưa cho, xúc một miếng pudding cho vào miệng.

“...”.

“Sao? Có phải rất lạ không?”.

“Đâu có, hơi ngọt thôi”.

“Không phải! Rõ ràng là rất kì lạ, nó tuy không khó ăn, nhưng cũng không con mầy, nhưng em vẫn cứ muốn ăn tiếp, anh không có cảm giác này sao?”.

La Vĩ Huyền dừng động tác xúc miếng pudding thứ ba, nhìn mặt La Cảnh Linh, phát hiện mình rong vô thức đã ăn hai miếng bánh pudding.

Đúng là có điều kì quái!!!

La Cảnh Linh đi rồi, mèo con tỉnh lại, bên ngoài trời vẫn sáng, mèo con nghĩ đi tìm bọn Na Na Quả chơi.

La Vĩ Huyền ngồi bên bàn ăn, trên bàn bày đầy sách vở và một tá pudding Hỉ Thụy Tư, hình như đang nghiên cứu gì đó. Mèo con mặc bộ đồ cơm năm lắc lư đi tới, vẫn còn buồn ngủ nằm bò lên đùi La Vĩ Huyền.

“Ba bá...Mèo con muốn đi tìm Na Na Na Quả...”.

“Không được”.

“...Vậy mèo con đi tìm Mẽ Quả nhé...”.

“Không được”.

“Đại Bảo...”.

“Mèo con, đợi ba bá xong việc sẽ đưa con đi”.

“Mèo con muốn đi ngay cơ!!”.

Mèo con vỗ đùi La Vĩ Huyền, giận dữ.

“Giờ ba bá đang bận, con chơi một mình trước đã”.

La Vĩ Huyền tiếp tục vui đầu làm việc không để ý đến mèo con, mèo con lùì lại, quay lưng

về phía La Vĩ Huyền, mắt híp lại, vẫn hơi buồn ngủ, ngáp, dụi mắt, nghĩ đến La Vĩ Huyền liền tức giận, đuôi ra sức quật lên mặt đấy, bóng dáng tựa như một miếng cơm nắm cô đơn.

La Vĩ Huyền nhìn cơm nắm quay lưng lại với mình, mỉm cười, điện thoại đột nhiên reo lên, anh cầm lấy.

Điện thoại khẩn cấp, Hứa Duy Hân gọi tới, anh không để mèo con nghe.

“Ông chủ, những thành phần ăn nói, tôi đã giúp anh tra ra, có chỗ kì lạ, đợi lát nữa tôi sẽ gửi tài liệu sang”. Trên bao bì của thực phẩm đóng gói bình thường không có đủ hết toàn bộ thành phần, mà chỉ tóm lược mà thôi, Hứa Duy Hân tra ra bảng biểu thành phần của pudding Hỉ Thụy Tư, phát hiện ra trong đó không hề có bản tiếng Anh.

“Có lẽ là chất phụ gia mới”.

“Ông chủ, anh cho rằng Hỉ Thụy Tư bỏ thêm chất gây nghiện vào?”.

“Tôi nghĩ rằng, chất đó đối với người thì không sao, còn đối với loài mèo...”.

“Ừm! Tôi bảo, không phải anh ăn thử một cái rồi đấy chứ?”.

“...”.

Mèo con nghe thấy tiếng La Vĩ Huyền nói chuyện, phát hiện La Vĩ Huyền vậy mà lại đang gọi điện thoại, mèo con càng giận hơn.

(Ba bá không quan tâm đến mèo con, không cho mèo con tiếp điện thoại!!!!...).

Mèo con mặc đồ cơm nắm dịch đến trước bàn ăn, trên bàn ăn bày sách và pudding.

(Ba bá cứ xem sách ăn pudding...không yêu mèo con nữa sao?...)

Đôi mắt xanh to tròn lấp lánh của mèo con nhìn gương mặt La Vĩ Huyền chăm chú nghe điện thoại, lén đứng dậy.

La Vĩ Huyền cúp máy, nhìn pudding Hỉ Thụy Tư đóng gói, trầm tư một lát, cúi đầu viết, ngẩng đầu, đã không thấy cơm nắm đâu.

“Mèo con?!”.

23. Chương 23: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (10)

Edit: Kogi

La Cảnh Linh rời khỏi nhà La Vĩ Huyền nhưng không về ngay, cô đi vào một quán trà gần đó, dự định trải qua khoảng thời gian nhàn nhã thuộc về mình, mở tập vẽ ra, La Cảnh Linh tiện tay lấy bút chì vẽ phác bộ trang phục tự thiết kế cho cosplay festival lần sau, bình thường đều như vậy, cô đưa ra tạo hình tổng thể, rồi Nhiệm Thái Vân sẽ cụ thể hóa, quá trình mọi người cùng nhau thảo luận và thành quả cuối cùng khiến La Cảnh Linh chết mê chết mệt hoạt động này, đương nhiên, đó cũng là vì cô có tài hóa trang nữa, giống như lúc này, người xung quanh đổ dồn ánh mắt vào La Cảnh Linh, phỏng đoán tuổi và chiều cao của anh bạn đẹp trai trung tính này, thỉnh thoảng có tiếng khen nhỏ nhỏ, nhất trí cho rằng anh bạn ngồi chỗ của sổ có ngoại hình rất đáng thưởng thức.

La Cảnh Linh nhếch miệng cười, cô thích cảm giác này, được mọi người nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ, cô cảm thấy tự hào, cũng rất thẳng thắn nhận lời khen mà mọi người dành cho mình.

La Cảnh Linh không quan tâm là được nam hay nữ tỏ tình, nói cách khác, cô không đảm bảo sau này mình sẽ không yêu con gái, cô có thể coi tất cả những ai dùng cảm tỏ tình với cô thành đối tượng yêu đương, tuy nhiên, có một loại người mà cô không thể nào chấp nhận được.

La Cảnh Linh ghét nhất là loại yêu đến cố chấp điên cuồng theo dõi người khác.

La Cảnh Linh nhíu mày, ánh mắt bị bóng người lén lén lút lút ngoài cửa sổ thu hút, có một người đang rình mò trước tòa nhà cao cấp của La Vĩ Huyền, cầm máy ảnh nấp sau gốc cây, vừa đứng góc tối mà La Cảnh Linh nhìn thấy được.

Người đó thoát nhìn không giống như kẻ giả, vốn dĩ dù trong lòng khó chịu đến mấy, La Cảnh Linh cũng không muốn quản, dù sao bất kể người đó muốn làm gì, theo dõi ai, La Cảnh Linh cũng không muốn tự chuốc lấy phiền phức, nhưng hai mươi phút sau, trong ánh mắt của tất cả mọi người, cô mang về mặt khó chịu trả tiền rồi đi ra ngoài.

La Cảnh Linh mím môi, cô nhận ra hắn, đó chính là người gây phiền phức cho mèo con, ông chủ của Hí Thụy Tư, Lâm Triết Trình.

Hai mươi phút trước...

Một nắm cơm nhỏ bước ra từ tòa nhà cao cấp.

Cơm nắm nhỏ dọa những người đi sượt qua người nhóc giật mình, sợ hãi ngoảnh lại, phát hiện thì ra là một cậu bé đáng yêu cải trang mà thôi, mọi người liền thở phào, sau đó lại lập tức kinh ngạc vì vẻ ngoài của cậu nhóc, bên trong bộ đồ cơm nắm, có thể nhìn thấy một khuôn mặt trắng nõn đáng yêu.

Khuôn mặt đáng yêu nhăn thành một nắm, mèo con đang tức giận.

(Ba bá thật đáng ghét!! Không cho mèo con tìm Na Na Quả! Chính ba bá cũng không để ý đến mèo con!!).

Nếu ai có thể nhìn thấy linh quang, về mặt thị giác mà nói, mèo con lúc này nhất định giống như nắm cơm bốc cháy nổ tung.

Người qua đường biết cơm nắm là một cậu bé hóa trang, nhưng không biết cậu từ mèo biến thành.

Mèo con quá tức giận rồi, bởi vì cậu rất giận La Vĩ Huyền, vì vậy còn đang mặc đồ cơm nắm mà vẫn chạy ra ngoài, nhưng cũng vì vậy mà Lâm Triết Trình không phát hiện ra cậu, chỉ hơi buồn cười vì sự xuất hiện của nắm cơm kì quá rồi lại tiếp tục quan sát cổng tòa nhà.

Na Na Quả ngồi trên bờ tường nhìn thấy đỉnh đầu cơm nắm, liền dừng động tác đuổi người, mở to mắt, quay lại nhìn Mễ Quả đang ở trên hiên nhà đang dỗi về phía xa xăm, rồi lại quay đầu nuốt nước miếng, cơm nắm dừng ngay phía dưới nó, Na Na Quả nhẹ nhàng dịch sang một bên.

“Ê...ê! Mễ Quả...xuống đây...”.

“Làm gì?”.

“Cứ xuống đi...có thứ hay”.

Mễ Quả nhảy xuống, về mặt chán chường đi đến bên cạnh Na Na Quả.

“Có cái gì...”, Mễ Quả nhìn xuống, ánh mắt lơ đãng thay đổi rõ ràng, “Đó là thứ gì vậy?!!”.

Cơm nắm nghe thấy tiếng kinh hô của Mễ Quả liền bắt đầu run rẩy, Na Na Quả và Mễ Quả sợ hãi lui về sau, cơm nắm càng run dữ hơn.

Cơm nắm từ từ quay người lại đối diện với bờ tường.

Bộ đồ cơm nắm này có một khuyết điểm, đó là bộ liền thân nên không thể cử động cổ, mèo con muốn ngẩng lên cũng không ngẩng được, cười ha ha.

“Mèo con nè!!!”.

“Nhóc con?!!”.

Na Na Quả và Mẽ Quả nhày xuống, quả nhiên thấy mặt mèo con bị “nạ” ở trong côm nậm.

“Oái! Ghê thật! Kì diệu quá đi! Nhóc con! Lấy ở đâu ra bộ đồ ngẫu thế này”.

“Nhóc, em mặc như vậy làm gì?”.

Mèo con không trả lời, ngồi xổm dưới đất, cười đến nổi ngã chúi về phía trước, không đứng dậy nổi, phải giãy dụa bò ra từ trong bộ côm nậm.

Mèo con vui vẻ vì trêu được Na Na Quả và Mẽ Quả.

Mèo con phiên bản thực không có đồ côm nậm, liền bị Lâm Triết Trình nhận ra, hấn tiến về phía trước đủ gần để chụp cận cảnh,

“Mẽ Quả, Đại Bảo đâu?”.

Mèo con vô tư hỏi, nhận được một tiếng thở dài của Mẽ Quả, Na Na Quả cũng lắc đầu.

“Nhóc à, đây chính là bài học dành cho chúng ta”.

“Bài học gì?!”.

“Ai...”.

Khuôn mặt cô đơn buồn bã của Mẽ Quả nhìn về phương xa, Na Na Quả nói cho mèo con, có liên quan đến bí kịch với Đại Bảo.

“Đại Bảo, thật không biết nên nói thế nào, chuyện nó ham ăn chúng ta đều biết cả rồi, nhưng...”.

“Nhưng sao?”.

Mèo con nghiêng đầu.

“Nó ăn pudding đến nghiện, không dừng lại được nên phải đưa vào bệnh viện!”.

Vẻ mặt đau buồn của Na Na Quả thoát cái biến thành mỉm cười, sau đó cười run cả vai, cuối cùng cười phá lên.

“Na Na Quả?”.

“Á ha ha ha ha!!! Thật mất thể diện! Vậy mà lại ăn đến nỗi không dừng lại được! Á ha ha ha!!”.

“...Chẳng buồn cười gì”.

Mẽ Quả không ngoảnh lại, buồn bực rời khỏi bờ tường, đi về bãi cỏ, Mẽ Quả ngồi xuống, cúi đầu nhìn đàn kiến bò qua, nhưng nó cũng không tiến lên vờn lũ kiến như mọi ngày, chậm rãi, giọt nước mắt trong suốt rơi xuống.

“Đại Bảo! Đồ ngốc này! Quỷ ham ăn...”.

Thực ra cũng không hoàn toàn là lỗi của Đại Bảo, nguyên liệu chưa rõ trong pudding có sức hút mãnh liệt đối với mèo bình thường, đối với Đại Bảo thì càng có sức hấp dẫn trí mạng, theo đuổi đồ ăn, là bản năng trong bản năng của Đại Bảo.

“Mẽ Quả...” . Mèo con đến chỗ Mẽ Quả, Lâm Triết Trình cũng đi theo sau.

Na Na Quả thở dài.

(Mẽ Quả thật đúng là không biết đùa...).

Tầm nhìn của Na Na Quả bỗng gặp cản trở, một người lạ đang lén lút đi theo sau mèo con.

(Ai thế nhỉ?).

Na Na Quả híп mắt.

Mèo con khoanh chân ngồi, nhìn mặt Mẽ Quả.

“Mẽ Quả...Chúng ta đi thăm Đại Bảo nhé! Mẽ Quả cùng mèo con và Na Na Quả đi tìm Đại Bảo...”.

Mẽ Quả biết mèo con lo lắng cho mình, liền quay sang mỉm cười, mèo con cũng mở to mắt đối diện với Mẽ Quả cười, hai má đỏ hồng.

Mẽ Quả khẽ cười, đi về.

(Nhóc thật đáng yêu...).

Mèo con nhìn Mễ Quả, rồi lại nhìn mặt đất, phát hiện chỗ Mễ Quả vừa ngồi có một đàn kiến, mèo con lộ vẻ mặt tinh nghịch, cười ha ha ngồi dịch về phía trước, đàn kiến xôn xao tản ra, mèo con hưng phấn lộ ra đôi tai.

“Oa!! Ha ha ha!!”.

“Nhóc con?!”.

“Oa oa oa! Con kiến nhỏ con kiến nhỏ!”.

Mễ Quả bất ngờ quay đầu, mèo con vui sướng nhảy ra từ bụi cỏ, biến thành một chú mèo ngay trên không trung, tia chớp máy ảnh liên tục chụp được toàn bộ quá trình, mèo con đáp đất, đứng nguyên tại chỗ, một chân còn hơi nhấc lên, nghi ngờ nhìn về phía Lâm Triết Trình.

“Mễ Quả, đó là cái gì?”.

Mễ Quả nhú mày.

Na Na Quả ở trên bờ tường cũng nhìn thấy tất cả.

“Mễ Quả!! Bắt lấy hần! Đừng để hần chạy thoát!”. Na Na Quả từ trên bờ tường nhảy xuống, xác định mục tiêu, vọt về phía bụi cỏ nhào lên người Lâm Triết Trình, Mễ Quả hiểu ra tình hình cũng nhập cuộc.

“Á á!! Buông ra!! Máy ảnh của tao!”.

“Meo meo!! Meo meo!!!”.

Lâm Triết Trình bị Na Na Quả cản tay, Mễ Quả cướp được máy ảnh, Lâm Triết Trình hoảng hốt, hất hai cón mèo đăm bám riết không tha, kéo đai da của máy ảnh, lặn một vòng chạy ra khỏi bụi cỏ.

Mễ Quả và Na Na Quả bỏ lại mèo con chạy theo, mèo con sợ hãi, không hiểu tình hình, mèo con nhấc móng vuốt nho nhỏ tiến về phía trước, bụi cỏ bắt đầu lay động dữ dội.

“Mễ Quả...?”.

“Nhóc!! Mau tránh ra!!”.

Nhưng mèo con không tránh kịp, một cái bóng lớn đổ xuống, mèo con sợ hãi nằm rạp xuống đất, Lâm Triết Trình nhìn thấy mèo con, liền nhấc lên kẹp dưới nách bỏ chạy.

“Meo meo!! Méo!! Mao mao!!”. (Buông mèo con ra!! Đồ đáng ghét!!).

“Câm miệng!!”.

Mèo con kêu to, Na Na Quả và Mẽ Quả đuổi theo, Lâm Triết Trình mở cửa xe, mèo con giãy dụa.

“Meo meo!!”.

“Yên nào”.

Lâm Triết Trình muốn nhét mèo con vào xe, Na Na Quả và Mẽ Quả thấy sắp không kịp rồi.

Đột nhiên, một giọng nói trung tính không nhanh không chậm truyền đến, đồng thời một đôi chân dài mạnh mẽ gạt ngang chân Lâm Triết Trình.

“Đó không phải là mèo của anh”.

“Oái!!”.

Lâm Triết Trình ngã về phía sau, mèo con rơi vào vòng tay La Cảnh Linh.

La Cảnh Linh nhặt máy ảnh từ dưới đất lên, lạnh lùng nhìn Lâm Triết Trình.

“Anh đúng là đồ dê tiện!”.

“Máy ảnh của tôi!”.

Không để ý đến tiếng kêu thảm thiết của Lâm Triết Trình, La Cảnh Linh rút thẻ nhớ, vứt máy ảnh trả lại hắn.

“Cô! Cô có biết không? Con mèo trong tay cô là một đứa bé trai biến thành!”.

La Cảnh Linh nhú nhú mày, cúi đầu nhìn mèo con, mèo con trừng mắt nhìn Lâm Triết Trình.

La Cảnh Linh giả vờ không tin, ánh mắt khinh bỉ.

“Anh bị điên à? Điên hết thuốc chữa!”.

Lắc lắc đầu, La Cảnh Linh mang mèo con rời đi, đi về nhà La Vĩ Huyền, lúc đi qua Na Na Quả và Mễ Quả còn gật gật đầu, Na Na Quả ngáp một cái, Mễ Quả nhìn mèo con trong lòng La Cảnh Linh.

Lâm Triết Trình lấy tay che ngang trán, ngồi dựa bên cạnh xe của mình, người qua đường đều nhìn hẩn bằng ánh mắt nghi ngại, Lâm Triết Trình phần hận nhìn theo bóng lưng La Cảnh Linh và mèo con.

“Tôi sẽ không bỏ qua đâu!”.

24. Chương 24: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (11)

Edit: Kogi

Ngụy Y Khang coi Hỉ Thụy Tư là đối thủ mạnh trên thương trường, công ty mới nổi đột nhiên vọt lên giành giải thưởng thực phẩm xuất sắc, chính là một mối uy hiếp khổng lồ đối với thể diện và lợi ích của Ngụy Y Khang, muốn dùng quảng cáo để đánh bại pudding Hỉ Thụy Tư, cũng vì thiết kế chưa thể thực hiện đã bị từ chối, Ngụy Y Khang lòng rối như tơ vò.

Ngụy Y Khang dù sao đi nữa cũng là lập nghiệp từ ngành thực phẩm thú cưng, ba cái thứ nguyên tắc này nọ đối với ông – một nhà kinh doanh – chẳng đáng mấy đồng, đối với Ngụy Y Khang lúc này, chỉ cần có thể đánh đổ Hỉ Thụy Tư, dù muốn ông làm chuyện trái lương tâm ông cũng chấp nhận.

Ngụy Y Khang ngồi một mình trong phòng khách ở nhà, nửa đêm, vợ con đều đã ngủ say, ông chán chường kẹp điều thuốc lá, tay vịn chặt ghế sofa, dựa lưng vào ghế thở ra làn khói dày đặc, trong lòng xuất hiện một hình bóng.

Con trai của La Vĩ Huyền, cậu bé tóc xanh đáng yêu không hề giống La Vĩ Huyền một chút nào, nếu để thằng bé làm người đại diện cho quảng cáo, nhất định hiệu quả hơn kế hoạch ông đề ra trăm ngàn lần, thà đưa thằng bé giống mèo đó vào ống kính còn hơn là túm mấy ngôi sao chảnh chọe lại cao giá.

Ngụy Y Khang cần mèo con, dù thế nào đi nữa cũng muốn mèo con của La Vĩ Huyền đóng quảng cáo.

Đúng lúc trong đầu Ngụy Y Khang hiện lên viễn cảnh tương lai, tạm thời quên đi mọi trở ngại trong hiện thực, chuông điện thoại vang lên.

Dụi đầu thuốc, Ngụy Y Khang nhắc máy.

“Alo?”.

“Ông chủ Ngụy phải không?”.

“Phải, anh là?”.

“Tôi họ Lâm, Lâm Triết Trình, ông chủ công ty Hỉ Thụy Tư”.

Ngụy Y Khang bật dậy, tay cầm điện thoại siết mạnh hơn, sắc mặt uể oải biến mất.

“Có chuyện gì sao?”.

“Đúng là có chuyện, muốn nhờ ông giúp một tay”.

Một người nếu sống lâu trong hoàn cảnh tươi sáng, những nguyên tắc lý lẽ của anh ta sẽ dễ dàng mất đi, Lâm Triết Trình nắm bắt được nhược điểm này, dời mục tiêu từ La Vĩ Huyền sang Ngụy Y Khang.

Lâm Triết Trình đã không còn quan tâm đến việc sự nghiệp có thành công hay không, vốn dĩ mục đích hấn lợi dụng tập đoàn tài chính theo đuổi ngành sản xuất thức ăn cho mèo là để tìm kiếm hình tượng con mèo hoàn mỹ trong lòng, thứ Lâm Triết Trình muốn chỉ có một, một con mèo rất ít người biết rằng nó sở hữu bí mật tuyệt đối không thể công khai, đó là nó có thể biến thành người, con mèo cao quý của La Vĩ Huyền.

Lâm Triết Trình gọi cuộc điện thoại này, lấy sức cạnh tranh ngành thực phẩm làm thù lao, mời Ngụy Y Khang giúp hấn một tay, đặt Ngụy Y Khang làm một mắt xích trong âm mưu của hấn.

Ngụy Y Khang không thể cự tuyệt việc Lâm Triết Trình nhờ vả, chỉ là một việc nhỏ nhất, lại có thể đổi lấy đỉnh cao trong sự nghiệp, tội gì không làm?

Chuyển biến trong một đêm, La Vĩ Huyền không hề hay biết.

Nửa đêm, mèo con vẫn chưa ngủ.

Không phải mèo con không mệt, chỉ là đang cáu kỉnh, sáng sớm lên ra ngoài, đụng phải kẻ xấu lần trước lấy mất điện thoại di động của cậu, suýt nữa thì bị bắt cóc, được La Cảnh Linh mang về nhà, La Vĩ Huyền đã không an ủi cậu thì thôi, lại còn mắng cậu.

Từ chiều đến giờ, mèo con vẫn nằm trên ghế sofa hai người, mặt quay vào lưng ghế, không

thèm nhìn La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền gọi cũng không đáp lại, thực ra có nửa thời gian là cậu đang ngủ, tỉnh dậy lại giận tiếp.

“Mèo con ơi!”.

“...”.

“Mèo con, tắm rồi đi ngủ nào, con như vậy sẽ ốm đó”.

La Vĩ Huyền đem phơi bộ cơm nầm đã giặt sạch sáng nay lại bị mèo con làm bẩn, đi vào phòng, mèo con vẫn giữ nguyên hiện trạng, La Vĩ Huyền chống nạnh gọi mèo con, mèo con không để ý, La Vĩ Huyền cười khổ, vờ bó tay với cậu.

Mèo con rất tức giận, La Vĩ Huyền còn không đến an ủi cậu.

(Mèo con tức giận ba bá cũng kệ sao?...Cũng không đến an ủi mèo con...).

Mèo con mở to mắt trừng ghế sofa, tai dựng đứng, lắng nghe nhất cử nhất động của La Vĩ Huyền.

(Mèo con mệt lắm rồi...không muốn tức giận nữa đâu).

La Vĩ Huyền đi tới trước tủ lạnh, lấy ra một cái pudding Thống Nhất, đến bên cạnh mèo con, lấy chăn mỏng đắp lên người cậu.

“Mèo con, có muốn ăn pudding không?”.

Mèo con không nói gì, La Vĩ Huyền ngồi nghiêng ở mép sofa, sờ sờ đầu mèo con.

“Con cứ giận mãi như vậy sao?”.

“...”.

“Đừng giận nữa, ăn pudding đi nhé?”.

“...”.

Nước mắt mèo con sắp rơi rồi, muốn làm hòa với La Vĩ Huyền.

“...Chuyện hôm nay, ba bá sẽ không xin lỗi đâu, mèo con quá bướng bỉnh rồi”.

La Vĩ Huyền quan sát phản ứng của mèo con.

Thấy mèo con vẫn không nói gì, La Vĩ Huyền thở dài, nhẹ nhàng đặt pudding lên bàn trà.

“Pudding để ở đây, ngủ sớm đi...”.

Nói xong, vỗ vỗ vai mèo con, sau đó đi vào phòng ngủ.

Nghe tiếng cửa phòng đóng lại, mèo con chậm chậm quay người, ngồi dậy, đỏ mắt, nhìn cửa phòng La Vĩ Huyền hồi lâu, cầm chăn mỏng đắp trên người, tụt xuống khỏi ghế sofa, kéo theo chăn đi về phía căn phòng, đi được nửa đường, lại quay lại lấy pudding.

La Vĩ Huyền thay đồ ngủ nằm lên giường, nghĩ về chuyện Lâm Triết Trình, làm sao có thể giáng đòn phủ đầu đối phương, tránh không chuyện bé xé ra to mà vẫn bảo vệ được mèo con, bí mật về thành phần trong pudding Hỉ Thụy Tư cũng khiến người ta không tưởng tượng nổi.

Cửa phòng La Vĩ Huyền bị đẩy ra, mèo con kéo theo tấm chăn dài lê thê đứng ở cửa, La Vĩ Huyền tựa vào đầu giường nhìn cậu.

“...Ba bá...con muốn ngủ cùng ba...”.

Mèo con hơi cúi đầu nhìn La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền mỉm cười, mèo con liền chạy qua.

“Ba bá!!”.

“Ăn hết pudding rồi à?”.

“Vâng!”. Mèo con chui vào chăn, chỉ lộ đầu, “Ba bá...”.

“Hửm?”.

“Xin lỗi...Từ sau trở đi mèo con sẽ không ngang bướng nữa...”.

“...”. La Vĩ Huyền nắn nắn mặt mèo con, “Vậy từ sau trở đi ba ba cũng không bao giờ mắng mèo con nữa”.

Mèo con ôm La Vĩ Huyền, rất là yên tâm.

“Ba bá...”.

“Ơi?”.

“Ngủ ngon...”.

“Ngủ ngon”.

“Ba bá...”.

“Ơi?”.

“Ngày mai chúng ta đi thăm Đại Bảo đi...”.

Công ty của La Vĩ Huyền và Kadic dù sao cũng đã ký hợp đồng, đương nhiên phải giúp bên kia nâng cao doanh thu, muốn chương trình của anh xử lý hình ảnh, được thôi, muốn quảng cáo của anh ở dạng 3D, được thôi, muốn mèo con của anh làm gương mặt đại diện, đừng hòng.

Lưu Man Dung theo lệnh ông chủ, nói muốn dứt lưỡi xin La Vĩ Huyền bán mèo con, Vương Quý Kiệt thì trăm phương nghìn kế muốn mèo con làm model của hắn, không sợ quảng cáo vô vị, Vương Quý Kiệt muốn mèo con làm nhân vật chính trong album của hắn.

Buổi sáng, phòng họp của La Vĩ Huyền tranh cãi kịch liệt, người này nói một đằng người kia nói một nẻo, Hứa Duy Hân và Trang Khải Minh như hai bức tường lửa, trả hết những yêu cầu vô lý về.

“Lạc đề rồi! Nếu đến nội dung cũng không đề ra được, thì diễn viên tốt đến mấy cũng vô ích!”.

“Không, nếu con trai ngài La có thể tham gia, nhất định có thể nâng cao doanh thu”.

“Cô Lưu, lời này của cô có vấn đề, con trai ông chủ tôi đâu phải minh tinh, muốn doanh thu thì tự đi mà mời một vị!”.

“Tiền không phải vấn đề”. Ngụy Y Khang vội vàng mở miệng ngắt lời Hứa Duy Hân, “Ngài La, mất bao nhiêu tiền cũng được, trừ cậu bé ra không ai có thể đảm đương được!”.

La Vĩ Huyền nhường mày, Hứa Duy Hân nhận ra anh đang nổi giận, La Vĩ Huyền ngồi ghế Chủ tịch, nhưng đang lui dần về phía sau, tất cả im lặng không nói, La Vĩ Huyền nhìn chăm chăm Ngụy Y Khang, thực sự cảm thấy không vui vì ý đồ dùng tiền mua mèo con, duỗi các ngón tay đang nắm chặt, La Vĩ Huyền nở nụ cười lịch thiệp, nhưng lại khiến người ta cảm thấy uy nghiêm đáng sợ.

“Ông chủ Ngụy, sao có thể nói lời nặng nề như thế, tôi tin là với sự giúp đỡ toàn lực, sự nghiệp của ông có thể lên như điều gặp gió”. Ngữ điệu chậm rãi của La Vĩ Huyền khiến thần kinh người khác căng thẳng, mắt anh không chút nề tình nhìn thẳng vào Ngụy Y Khang, nhắc nhở ông ta bỏ ý định trong đầu, đừng nhiều lời vô ích.

Ngụy Y Khang định nói thêm vài câu cứu vãn, La Vĩ Huyền khoát tay ngắt lời, Trang Khải Minh hiểu ý lập tức phát tài liệu dự phòng, La Vĩ Huyền gật đầu với hắn.

“Đề tài vừa rồi dừng lại ở đây, chúng ta có nhiều nhân tài ưu tú mà cứ bỏ không chẳng phải rất đáng tiếc sao? Tài liệu trên tay mọi người lúc này là thiết kế của công ty chúng tôi”. Sau khi mọi người bác bỏ thiết kế của Ngụy Y Khang, La Vĩ Huyền lại làm lại lần nữa, cũng là để tiện dời đi lực chú ý của mọi người đối với mèo con.

“Tiểu Trang, thuyết minh cho mọi người”.

Trang Khải Minh hiểu ý, đón lấy ánh mắt của mọi người, bắt đầu trình bày.

Từ lúc bắt đầu cuộc họp đến giờ, nhân vật chính của cuộc tranh cãi là mèo con, nhưng cậu vẫn vô cùng thích ý thoải mái, hoàn toàn không biết La Vĩ Huyền ở trong phòng họp bàn chuyện liên quan đến cậu, sung sướng chơi game ăn kem pudding trong phòng nghỉ.

Mèo con chơi rất chăm chú, hai chân nửa quỳ trên ghế, một tay cầm kem pudding bỏ vào miệng, một tay gõ bàn phím, quanh miệng dính đầy kem, mắt dán vào màn hình, ghế xoay trượt tới trượt lui, toàn thân mèo con là mùi thơm ngọt ngào, cậu nhấn một phím, chuột nhỏ trong màn hình bị ném vào thùng tài nguyên, đổi một con to hơn, chuột to có bộ tóc dựng ngược bốc lửa, trông cực kì hung dữ, màn hình đưa chỉ lệnh, “Xin hãy nhập tên chuột của bạn”, mèo con ngẫm nghĩ, liền gõ, “ ” (*). Anh à, ăn miếng kem pudding, sau đó nhìn mặt con chuột.

(Đúng là con chuột hung dữ!).

Mèo con nhớ tới khuôn mặt giận dữ của La Vĩ Huyền hôm qua khi mắng cậu.

Mèo con xóa chữ đã nhập, gõ lại thành “ ” (**). , lại ăn miếng pudding nào, nhìn mặt con chuột.

(*) (**) Hai chữ tiếng Nhật này phiên âm lần lượt là Jing3 (Cảnh), Ba1 (Ba ba), tức là chỉ

La Cảnh Linh và La Vĩ Huyền.

“Giống quá đi!!”. Mèo con run vai cười khanh khách, La Vĩ Huyền mà biết nhất định sẽ khóc không ra nước mắt.

Ngoài cửa, Lưu Man Dung rời phòng hội nghị cho thoáng khí tình cờ đi ngang qua phòng nghỉ, nghe thấy tiếng cười của mèo con liền lên hé cửa ra xem.

Đáng vẻ đáng yêu của mèo con khiến cô không khỏi ngây người.

Mái tóc xanh xám gọn sóng, đuôi tóc hơi quăn tạo cảm giác vô cùng tự nhiên, toàn thân tỏa ra hương vị ngọt ngào.

Kem pudding của mèo con chảy xuống, cảm giác lành lạnh khiến cậu dừng cười, liếm liếm tay, trông y như một chú mèo.

Lưu Man Dung thầm khen ngợi, dù là động tác liếm tay, hay là đáng vẻ ăn kem, mèo con giống hệt một thần tượng quảng cáo thực phẩm trời sinh, thật sự vô cùng đáng yêu, lông mi dài chớp chớp ánh tia sáng xanh lam, gò má ửng hồng nghiêng nghiêng làm người khác rung động, dù Lưu Man Dung từng nếm thử vị kem pudding, nhưng cô vẫn muốn ăn thử chiếc trong tay mèo con, nhất định là một cây kem ngon nhất trên đời.

Mèo con phát hiện có ánh mắt nhìn mình, ngẩng đầu, thấy Lưu Man Dung nghiêng đầu vào nhìn, cậu cũng nghiêng theo, mắt đối mắt, đôi mắt xanh lam chớp động, Lưu Man Dung tỉnh táo lại.

“...À! Chào em”. Lưu Man Dung đi vào, do dự tiến về phía mèo con, trong lòng nghĩ làm sao thuyết phục mèo con đóng quảng cáo, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi kem trong tay mèo con, “Chào em, chị là đồng nghiệp của ba em...tiểu thiếu gia...em thích ăn kem ốc quế à?”.

Nếu có thể dùng kem dụ dỗ mèo con cũng là một cách hay, Lưu Man Dung nghĩ vậy.

“Mèo con gật đầu, “Thích ạ!”. Mèo con phát hiện Lưu Man Dung nhìn chăm chú vào que kem trong tay mình, “Chị muốn ăn không? Mèo con còn nhiều lắm”.

Mèo con nhảy xuống ghế, chạy đi mở tủ lạnh phòng nghỉ, Lưu Man Dung đi theo, cửa tủ lạnh mở ra, cô há hốc miệng ngay tại chỗ.

Đáng lẽ phải nghĩ tới rồi mới phải. Với tài sản của La Vĩ Huyền con sợ con anh ta đói sao? Chỉ thấy trong tủ lạnh nhét đầy pudding Thống Nhất, tầng lạnh còn có cả đồng hộp kem pudding, có lẽ từ khi mèo con mỗi ngày đều chạy tới công ty La Vĩ Huyền, pudding liền trở thành món điểm tâm “chuẩn” của công nhân viên công ty La Vĩ Huyền.

Mèo con quả nhiên phù hợp với quảng cáo thực phẩm!

“Chị không ăn à?”.

“...Hả...không cần đâu! Ha...ha ha!”.

Lưu Man Dung chán nản ngồi trên ghế nghĩ mãi không ra mỗi câu mèo con.

Hỏi mèo con có muốn quần áo đẹp không, mèo con trả lời có một chị gái tặng cậu đồ cơ mà năm và đồ khủng long khá thú vị, lần sau mặc cho cô xem.

Hỏi mèo con có muốn đi chơi đâu không, cậu đáp ba bá nói đi đâu phải được anh đưa đi mới được.

Hỏi mèo con có muốn PS2 không, mèo con nói không biết đó là gì, Lưu Man Dung giới thiệu cho cậu, mèo con hiểu rồi liền nói cậu có trò chơi con chuột ba bá tự thiết kế cho rồi.

Hỏi mèo con có thích điện thoại di động hay gà quay không, mèo con nói cậu có điện thoại di động nhưng bị kẻ xấu lấy đi, mèo con không thích gà quay, thích pudding thôi.

Mèo con không có thứ gì đặc biệt mong muốn, La Vĩ Huyền đều chuẩn bị đầy đủ cho cậu rồi.

Lưu Man Dung thở dài, vốn dĩ đã từ bỏ ý định đi ra ngoài, ánh mắt liếc qua màn hình máy tính thấy con chuột hung dữ le lưỡi với mình.

“A!”. Lưu Man Dung chợt nảy ra ý tưởng, hỏi mèo con: “Tiểu thiếu gia! Em thích chuột con đáng yêu không?”.

“Chuột con?!”, mắt mèo sáng lên, “Chuột con!! Mèo con thích!!”.

“Thích không?”.

“Thích!!!”.

“Chị có thể tặng em chuột con đáng yêu nè! Còn sống hăng hái! Dễ thương cực! Chuột con béo mập”.

Mèo con nhảy lên, gật mạnh đầu: “Được! Mèo con muốn!”.

“Ừm”.

Mèo con bắt đầu tưởng tượng chú chuột nhỏ trong màn hình hoạt bát nhảy ra xuất hiện trước mặt cậu, phải bảo chị Nhiễm làm một bộ cơm nắm tí hon cho nó mặc, mèo con sung sướng.

“Nhưng mà, chị có một điều kiện”.

“Điều kiện gì! Chị nói đi! Mèo con nghe!”.

“Em đồng ý đi đóng quảng cáo được không?”.

“Quảng cáo”.

Lưu Man Dung ngoắc gọi mèo con tới gần chút nữa, nói cho cậu biết đóng quảng cáo có thể được ăn rất nhiều thứ, còn có thể lên TV, kiếm tiền, có rất nhiều rất nhiều chỗ tốt.

Mèo con hỏi Lưu Man Dung có thể tìm Na Na Quả và Mẽ Quả hay không, Lưu Man Dung nói chỉ cần là chú mèo xinh xắn đều được.

“Na Na Quả và Mẽ Quả rất xinh đó!!”.

“Vậy thì được rồi”.

Hai người vỗ tay hoan hô, giao dịch thành công.

“Ba bá! Mèo con muốn quay quảng cáo”.

Mèo con kêu to chạy vào phòng làm việc của La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền suýt nữa ngã ngửa, nhúu mày.

“...Con biết con đang nói gì không?”.

“Biết mà! Ba bá! Cho mèo con quay quảng cáo nha!”.

Mèo con chui vào giữa La Vĩ Huyền và bàn làm việc, ngửa đầu ra sau nhìn La Vĩ Huyền, lắc đầu La Vĩ Huyền năn nỉ anh.

La Vĩ Huyền day day trán.

“Không được”.

“Nhưng mèo con muốn!”. Mèo con giữ đuôi La Vĩ Huyền, tức giận giậm chân, lại dùng ánh mắt cầu xin nhìn La Vĩ Huyền.

Nếu bạn có một chú chó siêu đáng yêu, một chú heo siêu đáng yêu, một chú chuột hamster siêu đáng yêu nói chung là các loại thú cưng siêu đáng yêu, khi nó dùng đôi mắt to lấp lánh khát vọng chăm chú nhìn cây kem ốc quế trong tay bạn, ngồi ngay ngắn trước mặt bạn, đáng vẻ xin xỏ thỉnh thoảng ngo nguậy thân thể và nuốt nước miếng thu hút sự chú ý của bạn, sóng mắt như dò hỏi “Thực sự không cho tui sao? Một chút cũng không cho sao?”, khi nó nhìn thấy bạn chuẩn bị ăn miếng kem ốc quế cuối cùng, liền vừa kích động vừa khê khàng rên rỉ, bạn thực sự ăn nổi sao?

Mặc dù đã quay mặt đi chỗ khác, nhưng vẫn có thể chạm nhận được ánh mắt nóng bỏng đằng sau, quá đáng hơn, cục cưng của bạn còn nhích người tới trước mặt bạn tiếp tục cầu xin, nếu lúc này bạn nói “Không...đừng ngốc thế!! Tao sẽ không cho mày ăn đâu!...” thì sẽ phát hiện giọng nói của bạn ngày càng nhỏ, dường như một giây sau sẽ bị khuất phục.

Kem ốc quế cuối cùng vẫn rơi vào miệng của nó.

Cảm giác của La Vĩ Huyền chính là như vậy, anh có sức nhẫn nại bền bỉ, mèo con lại có công phu quần người không bỏ cuộc, đánh trên người La Vĩ Huyền, lúc thì làm nũng năn nỉ, lúc lại giận dữ, kêu to với La Vĩ Huyền, cuối cùng lại đánh vào người La Vĩ Huyền.

“Đi mà!! Ba bá! Chỉ một lần này thôi! Mèo con năn nỉ năn nỉ đó!”.

La Vĩ Huyền khuất phục, mèo con thắng lợi.

Có một loại hamster mập, giống Campbelli, một đôi giá thị trường có thể lên tới nghìn tệ, lông toàn thân màu pudding cuộn trong ống gỗ như một viên cầu nhỏ, trùng hợp là loại chuột này có tên gọi khác là chuột pudding, pudding? Chẳng phải là thứ mèo con thích nhất sao! Lưu Man Dung lập tức mang chúng nó từ cửa hàng thú cưng về nhà tận tình chăm sóc, hai con chuột này chính là mấu chốt thành công của quảng cáo.

“Công quỹ?! Một đôi chuột cộng thêm một bộ thiết bị nuôi đã là sáu nghìn tệ! Cô bị điên à?”.

“Lắm chuyện! Cứ nuôi đi!”.

Thế là quảng cáo bánh donut siro của Kadic bắt đầu quay.

“Nào! Mặt quay sang bên kia, đừng chớp mắt!”.

“Dạ ~”.

“Trời ạ! Mèo con! Sao em đáng yêu vậy chứ!”.

“Anh Cảnh ~”. Mèo con nhú mào ngẩng mặt, không dám lộn xộn.

Khuôn mặt mèo con bị thợ trang điểm bôi tới bôi lui, phấn trắng khiến làn da càng nõn nà hơn trước, La Cảnh Linh đến xem quá trình quay chụp rung động nửa ngày.

(Làm gì cần trang điểm chứ).

La Vĩ Huyền ở hiện trường giám sát, đi qua nhìn mèo con trang điểm, thầm nghĩ mèo con của anh vốn đã xinh đẹp ăn ảnh, trực tiếp đặt trước ống kính cũng không có một chút tì vết, trang điểm chỉ là việc thừa thãi mà thôi.

Chủ nhân Na Na Quả và Mẹ Quả đều tới, mèo nhà họ muốn quay quảng cáo, ai cũng ăn mặc chỉnh tề, người còn hồi hộp hơn cả mèo.

“Nhóc, đang trét cái gì lên mặt vậy! Bọn ta có cần không?”. Na Na Quả ngồi cái ghế bên cạnh mèo con nói chuyện, vào tai người khác chỉ là tiếng mèo kêu.

“Không biết nữa...”.

“Em ơi! Đừng động đây!”.

Thợ trang điểm không hiểu Na Na Quả nói gì, tưởng mèo con nói một mình.

“Dạ ~”. Mèo con chu mỏ, thợ trang điểm này không tốt, không giống Nhiễm Thái Vân, vung tay một cái vụn sự OK, mèo con liếc về phía Mẹ Quả, “Mẹ Quả sao vậy?”.

Na Na Quả nghe mèo con hỏi vậy liền quay sang, thấy Mẹ Quả ngồi đơ ra dưới đất, hai mắt mở to, nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt ưu nhã vô cùng nghiêm túc, toàn thân run run.

“Nó ấy à! Từ hôm qua bắt đầu hồi hộp”. Na Na Quả vỗ một cái lên Mẹ Quả đang cứng đờ, “Ấy dà! Sợ gì! Chẳng qua là lên TV thôi mà!”. Mẹ Quả vẫn không nhúc nhích, Na Na Quả lắc đầu, xoay người đi.

Một nhân viên chặn trước mặt Na Na Quả, Na Na Quả ngẩng đầu nhìn, cô gái mỉm cười.

“Ôi ~ Mèo xinh quá! Nào nào! Để tao sửa sang lại cho mày!”.

Chuyên viên làm đẹp thú cưng tóm Na Na Quả lên, Na Na Quả thấy trong túi áo khoác trắng của cô có lược và kéo, sợ hãi giãy dụa.

“Không!! Đừng động vào lông của ta! Ta không muốn tắm! Thả ra!!”.

“Ngoan nào! Tao sẽ cho mày trở nên xinh đẹp hơn”.

“Không cần!!”.

Chuyên viên làm đẹp thú cưng thấy Mễ Quả, cười càng thêm tươi.

“Cả mày nữa!”.

Mễ Quả bị nhắc đến vẫn không động đậy, nó hồi hộp đến mức không nghĩ được gì nữa rồi.

“Ê em đừng có dại ra chứ! Mễ Quả! Chúng ta nguy hiểm tính mạng đó!”.

Na Na Quả gào to hơn.

Cách đó không xa, nghe thấy tiếng Na Na Quả kêu gào “Dừng tay!! Móng vuốt của ta!!”, mèo con rụt cổ, học được một bài học, thân là mèo, chuyên viên làm đẹp thú cưng tuyệt đối là kẻ địch khủng bố.

Tất cả các bước chuẩn bị đã xong, quảng cáo bắt đầu.

Kogi: Thi ĐH xong rồi các bạn ơi!!! Cố hết nốt bộ này xong ôm bộ mới ()

25. Chương 25: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (12)

Edit: Kogi

Nội dung quảng cáo vốn là như thế này, khung cảnh là vùng ngoại ô về đêm, dưới ánh trăng, hai chú mèo một đen một trắng đang chạy êm ru, lúc này, hai người khổng chế âm thanh và hình ảnh phải tạo ra bầu không khí cấp bách khi truy đuổi thứ gì đó để tăng sự hiếu kỳ của khán giả, màn thứ ba, vạch rừng cây sang hai bên liền xuất hiện kiến trúc châu Âu cổ kính,

bên trong có một đầu bếp làm donut và một tiểu tinh tinh sinh sống, đầu bếp chính là mèo con, còn tiểu tinh linh là kỹ xảo hoạt hình La Vĩ Huyền thiết kế, mèo con phải làm ra bánh donut siro của Kadic trong bếp, dưới sự phụ trợ của âm nhạc, mèo con sẽ làm bánh donut, sau đó mèo con mang ra đặt trên đàn piano trong phòng khách, đợi đến khi siro đông lại, đầu bếp mèo con liền rời đi, hai chú mèo Xiêm đen trắng xuất hiện, nhân lúc đầu bếp mèo con không chú ý liền ăn bánh donut, đầu bếp mèo con quay lại không thấy bánh donut đâu, gãi gãi đầu, trở về làm một phần khác. Hôm sau, cùng thời điểm, khi đầu bếp mèo con bưng chiếc bánh donut ra phòng khách, cả căn phòng chứa đầy mèo, nhìn đầu bếp mèo con chăm chú, ý nói sức hấp dẫn của bánh donut siro đã kéo cả đàn mèo đến đây, tiếp đó, trong lúc đầu bếp mèo con đứng ngây người, tên và sản phẩm công ty Kadic hiện ra ở góc dưới bên phải quảng cáo, quảng cáo kết thúc.

Vốn dĩ như vậy cũng không tệ, nhân viên lên kế hoạch vô cùng chi tiết rõ ràng, thời gian vừa vặn, nhưng so với kết quả trong tưởng tượng thì không giống lắm.

Màn thứ nhất ánh trăng đã chắc chắn thành công.

Màn thứ hai Mễ Quả và Na Na Quả chạy trong rừng cây, quay hai mươi phút cắt thành bảy giây, coi như thuận lợi.

Màn thứ ba kiến trúc châu Âu.

Đến màn thứ tư mèo con làm donut thì hơi khó, bất luận đạo diễn giảng cho mèo con làm sao để sử dụng đạo cụ, mèo con vẫn có thể làm hỏng hết bối cảnh trước mặt mọi người, đến khi thực sự không còn cách nào không chế, La Vĩ Huyền ra mặt điều chỉnh, sửa bầu không khí ảm áp hài hòa trong kịch bản thành “luống cuống tay chân”.

“Anh trai, hay đấy! Điều tôi muốn là khán giả trước màn hình TV, nhất định sẽ muốn ăn donut được làm ra với khí thế đó”.

“Mà anh nói xem, tôi có thể dùng cách gì để chế ngự mèo con?”.

“Tôi đang khen anh đó!”.

Tuy nói là luống cuống tay chân, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mèo con, ai nỡ trách mắng cậu, bánh donut thật đã để trong lò nướng, mèo con chỉ cần giả vờ là đầu bếp chứ không cần động thủ, cuối cùng lấy bánh trong lò ra là coi như thành công rực rỡ.

Mèo con dùng máy đánh trứng đánh bơ, sau đó, cho vào miệng ăn, đạo diễn nói không sao, đoạn này có thể cắt.

Mèo con dùng thìa xúc bột chocolate, sau đó, cho vào miệng ăn, đạo diễn cũng nói không sao.

Mèo con đổ siro vào cốc, sau đó, đổ vào miệng uống, đạo diễn vẫn nói đừng lo.

Tiếp đến, mèo con lấy bánh donut thật dễ sẵn trong lò đặt lên khay, sau đó, cho vào miệng ăn, đạo diễn và nhân viên hoảng sợ kêu to.

“Khoan đã!! Thứ đó không ăn được!”.

Mèo con nuốt miếng bánh donut, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc nhìn mọi người, La Vĩ Huyền đỡ trán, La Cảnh Linh cười vang.

Quảng cáo tiếp tục, quay cảnh Na Na Quả và Mẽ Quả ăn vụng donut.

Mèo con kéo đuôi Na Na Quả.

“Na Na Quả, không được làm như vậy!”.

“Sao không, nhóc không thấy đạo diễn bảo bọn chị làm thế sao?”.

“Nhưng mà mèo con cũng muốn ăn”.

“Nhóc à, bây giờ nhóc là người, người thì không thể tùy tiện ăn đồ cho mèo được”.

Mèo con muốn cùng Na Na Quả ăn donut trên đàn piano, Mẽ Quả khuyên nhủ.

Na Na Quả không để ý tới Mẽ Quả và mèo con, ưu nhã đi vào ống kính, thản nhiên bày ra tư thế kiêu ngạo liếc mắt nhìn máy quay, những động tác này, khiến đoạn quảng cáo về sau nhận được lượng lớn phiếu bầu trong một hoạt động bỏ phiếu quảng cáo ở thế giới mèo.

Mẽ Quả vuốt vuốt chân mèo con an ủi, sau đó đi theo Na Na Quả, vừa tiến vào phạm vi ống kính, toàn thân liền cứng đờ.

“Con mèo đen được lắm...còn con trắng bị sao vậy...”.

“Mẽ Quả thật là! Mèo mà lại sợ lên TV”.

Chủ nhân Mẽ Quả không thể động viên Mẽ Quả cô lên vì đang quay quảng cáo, lo lắng sốt ruột.

Mèo con đặt ngón trỏ lên môi, ai oán nhìn bóng lưng Na Na Quả.

(Mèo con muốn giống Na Na Quả và Mẽ Quả, ăn donut...).

Bên ngoài có nhiều mèo khác chờ đến màn quay của mình, đứa nào cũng lộ ánh mắt thèm thuồng, mèo con còn nghe thấy tiếng chúng nó nuốt nước miếng.

(Mèo con muốn ăn!!).

Mèo con mặc đồ đầu bếp, chạy vọt đến chỗ đàn piano, cướp lấy chiếc bánh donut ngay dưới mũi Na Na Quả, sau đó cắn một miếng, nuốt vào, nhìn ống kính lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Na Na Quả và Mẽ Quả ngây người, vẻ hạnh phúc của mèo con khiến người quay phim rất tự nhiên dời góc máy đến vị trí có lợi cho cậu, đợi mọi người tỉnh táo lại, hiện trường có tiếng la hét, bởi vì sự xuất hiện của mèo con mà những con mèo khác ở bên ngoài cũng chạy vào, chúng nó đánh nhau để tranh giành bánh donut, khung cảnh hỗn loạn vô cùng.

“Cut! Cut! Rốt cuộc là làm sao vậy!!”.

Đạo diễn vừa dứt lời, đàn piano liền sụp, lũ mèo giật mình dừng động tác, nhìn về phía đạo diễn, trả lại sự yên tĩnh sau một hồi tác chiến mù mịt.

Một chiếc donut lăn lăn lăn, lăn đến chân Mẽ Quả cứng ngắc, dừng lại, Mẽ Quả giật mình tỉnh dậy.

(Á! Đúng rồi, mình phải quay quảng cáo...).

Mẽ Quả do dự một chút, gặm chiếc bánh donut lên, hoàn toàn chưa ý thức được tình cảnh đã không còn nằm trong kịch bản, nó đi tới bên phải ống kính, ăn một miếng donut, ngẩng đầu đối diện với ống kính, lắp bắp nói: “Meo meo...” (Ngon...ngon...).

Kịch bản bị phá hỏng vốn dĩ coi như thất bại, nhưng, La Vĩ Huyền nhìn qua quảng cáo sau khi được cắt nối liền không định quay lại nữa, anh cho rằng quảng cáo này sẽ có hiệu quả không tưởng.

Quả nhiên, chưa nói đến biểu hiện của Na Na Quả, hành động bất ngờ của Mẽ Quả khiến nam nữ trong thế giới mèo vô cùng thần tượng, cuối cùng một câu “Ngon...ngon” ngớ ngẩn hình như lại được đón nhận nồng nhiệt.

Bên cạnh đó, quảng cáo này gây ấn tượng nhất là mèo con, mặc dù chỉ là quảng cáo, nhưng vẫn tạo ra cảm giác bánh donut của Kadac thực sự do đầu bếp mèo con làm, đối với khán

giả, đầu bếp mèo con chạy đến đoạt lại bánh donut rồi ăn nó khiến các chị em phụ nữ thấy đáng yêu cực kì, khi mọi người thấy trên bao bì donut siro của Kadic in dòng chữ “Thành phần không ảnh hưởng đến con người”, donut siro liền trở thành một trong những món ăn vật thịnh hành nhất lúc đó.

“Mèo con kia!!”.

“Xem con búống bình chưa kia!”.

“Đâu có!!”.

Mèo con ngồi trên đùi La Vĩ Huyền xem quảng cáo, vô cùng hưng phấn, La Vĩ Huyền nấn nấn mặt mèo con, mèo con phùng mà ngửa mặt nhìn La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền phát hiện hành động nấn nấn mặt mèo con này đã thành thói quen rồi, da mèo con rất mịn rất mềm, hơn nữa nấn xong còn phốt hồng.

(Nấn thích thật...).

La Vĩ Huyền nhìn tay mình ngây người, đang suy tư, máy tính đột nhiên “ting” một tiếng, biểu thị doanh thu của Kadic lại nhích lên một điểm, tài khoản công ty La Vĩ Huyền cũng lập tức nhận được lợi nhuận.

(Ngụy Y Khang coi như là thành công...).

La Vĩ Huyền nghĩ, ôm chặt mèo con, những thứ này không phải của cải mà tài mèo con mang lại sao? Nhưng mà không có lần sau, cuộc sống của mèo con, chỉ cần bình yên là đủ, quá phô trương chỉ đem đến phiền phức.

Ngụy Y Khang quả thực thành công, nhờ có quảng cáo thúc đẩy tiêu thụ, khiến công chúng công nhận chất lượng sản phẩm và thực lực của Kadic, chỉ cần ông muốn, cho dù bị Hỉ Thụy Tư uy hiếp, vẫn có thể tiếp tục nâng cao danh tiếng, đáng tiếc ông ta là kẻ ngu số một, giúp Lâm Triết Trình tính kế mèo con.

Mèo con gặp rắc rối rồi...

26. Chương 26: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (13)

Edit: Kogi

“Ê...Cậu nhìn thằng nhóc kia kìa...Kì quặc thật...”.

“...Ừ...”.

Người qua đường đang chỉ trỏ, đầu đội túi giấy in hình Hamtaro, đứng ở góc đường nhìn đông ngó tây, người qua đường hiếu kì nhìn cậu, rất muốn nhìn mặt thật của cậu, lẽ nào xấu đến nỗi không dám để người khác nhìn sao.

Không phải không dám để người khác nhìn, mà nếu như lấy túi giấy xuống, chỉ sợ cả con đường sẽ đại loạn.

Cậu bé giật giật túi giấy, túi giấy lệch sang một bên, người đứng gần hơi nghiêng đầu nghe kĩ có thể nghe thấy cậu bé đang nói.

“Hic! Nóng quá...Sao anh Cảnh vẫn chưa ra?”.

Sáng sớm La Vĩ Huyền ra ngoại thành công tác, không mang theo mèo con, buổi tối tổ quảng cáo mở tiệc chúc mừng, La Vĩ Huyền sợ không đến kịp nên bảo La Cảnh Linh đưa mèo con đi trước, mình đến sau, địa điểm là một hầm rượu tư gia được bao trọn, chiều tối bắt đầu.

La Cảnh Linh vào cửa hàng tiện lợi rút tiền.

La Cảnh Linh để mèo con chờ ở ngoài cửa tiệm, không có cách nào, mang một người đầu đội túi giấy vào cửa hàng không thích hợp lắm.

Mèo con không thích đội túi giấy, nhưng hôm nay lúc ra ngoài La Cảnh Linh bảo cậu đội vào, không cho mèo con lấy xuống, La Cảnh Linh nói:

“Đây là ảnh hoạt hình rất nổi tiếng ở Nhật Bản!”.

“Nhưng mèo con cũng không muốn đội lên đầu”.

“Không được! Nếu em cứ vậy đi ra thì sẽ bị mọi người vây quanh, anh có trăm cái đầu cũng không đền được!”.

“Đền ai?”.

“Còn đền ai nữa?! Đương nhiên là ba bá em yêu thương nhất, ông anh già của anh!!”.

Nhưng mèo con vẫn không muốn đội túi giấy.

Mèo con nhìn cánh cửa cửa hàng tiện lợi, không biết La Cảnh Linh đã xong chưa, lỗ giấy cách mắt hơi xa, mèo con kéo bên này lại kéo bên khác, người xung quanh cũng lắc lư đầu theo cậu.

“Ê! Nhìn kìa!!”.

“Hả? Á!! Đó không phải là...Đó là!!”.

“Donut á!!!”.

Rất nhiều cô gái nhận ra mèo con, phong tỏa mục tiêu xông tới, mèo con há hốc miệng, ngây người.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, có người khoác tay lên vai mèo con đẩy về phía trước, còn tiện thể chỉnh lại túi giấy.

“Đi mau! Mèo con!”.

“Anh Cảnh!! Anh chậm quá đấy”.

La Cảnh Linh kéo mèo con chạy hùng hục, giống như đang quay MTV của Vương Phi (*), chỉ là đằng sau có đàn bướm đuổi theo, mà lũ bướm này không chỉ đói khát mà còn có chỉ số adrenalin (**) vượt mức.

() Vương Phi có một MV tên “Bướm bướm”*

(**) Adrenalin: Đây là một hormone có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.

“Mèo con! Tốt nhất là em đừng quay đầu lại! Sẽ mơ thấy ác mộng đó!”.

La Cảnh Linh kéo mèo con vào một hẻm nhỏ đi đường tắt.

Người đuổi theo phía sau không lâu thì bị cắt đuôi, đành phải giải tán, oán hận sao không bắt được đầu bếp donut đáng yêu.

“Học học! Hà!”.

La Cảnh Linh dựa vào tường thở dốc, mèo con ở trong túi giấy Hamtaro cười.

“Học...Cười gì hả! Mèo con...có gì đáng cười chứ?”.

La Cảnh Linh lúc đầu cũng cười theo mèo con, thấy mèo con chạy ra đầu ngõ liền biến sắc, túm cổ áo mèo con xách về.

“Muốn chết hả!”.

Mèo con cứ như vậy bị La Cảnh Linh lôi lôi kéo kéo trốn trốn tránh tránh đi tới điểm hẹn.

Khi La Cảnh Linh và mèo con tới, La Vĩ Huyền đã đứng đợi ở cửa, sắc mặt không dễ nhìn lắm, La Cảnh Linh tắc lưỡi, mèo con vừa thấy La Vĩ Huyền liền nhao tới.

“Ba bá!!”.

“Mèo con”.

La Vĩ Huyền ôm mèo con hôn nhẹ cậu, La Cảnh Linh quay lưng lại le lưỡi, khóe miệng mỉm cười, mèo con và ông anh của cô đúng là hai kẻ ngược một lớn một nhỏ.

“Sao tới muộn thế?”.

“Hỏi mèo con nhà anh ấy!”.

Vào hầm rượu, La Vĩ Huyền liền trò chuyện cùng với người trong giới của Ngụy Y Khang, chỉ nói vài lời xã giao, mèo con ngồi một lúc lâu thấy buồn chán, nhìn quanh tìm La Cảnh Linh, La Cảnh Linh đang cùng bartender ở quầy bar tán chuyện, bầu không khí khá là vui vẻ, mèo con hiếu kì, vỗ vỗ La Vĩ Huyền.

“Hửm?”.

“Mèo con sang đó nha!”.

Mèo con chỉ La Cảnh Linh, La Vĩ Huyền gật đầu.

La Vĩ Huyền nhìn bóng lưng mèo con, quay lại phát hiện Ngụy Y Khang cũng đang nhìn mèo con chăm chăm, La Vĩ Huyền nhú mào.

“Ông chủ Ngụy, sao vậy, có gì lạ à?”.

“...À...à...Không có gì...Không có! Không có! Tôi thấy con trai ăn rất biết ăn mặc, trông ưa nhìn lắm!”.

La Vĩ Huyền hơi nghi ngờ những vắn mỉm cười, bắt đầu có ý đề phòng Ngụy Y Khang, đáng tiếc La Vĩ Huyền không biết Ngụy Y Khang có ý đồ giúp Lâm Triết Trình.

Ngụy Y Khang và Lâm Triết Trình giao dịch với nhau, ông ta đưa cho Lâm Triết Trình bằng ghi hình chưa cắt nối trong quảng cáo của mèo con, Ngụy Y Khang không biết bí mật của mèo con, cũng không hiểu sao Lâm Triết Trình lại cố chấp với mèo con như vậy, người sống càng lâu càng sợ phiền phức, Ngụy Y Khang sợ Lâm Triết Trình cạnh tranh với mình, lại sợ giúp Lâm Triết Trình lừa gạt trẻ con bị phạm tội, nhưng nếu Lâm Triết Trình cam đoan không có việc gì, vậy mượn mèo con của La Vĩ Huyền chút thì sao.

“Anh Cảnh...”.

Mèo con ngồi lên ghế tròn xoay bên cạnh La Cảnh Linh, thấy bartender mỉm cười nhìn mình, liền cười đáp lại.

“Anh gì ơi! Ở trong đó làm gì vậy?”.

“Mèo con! Anh chàng này đang pha chế rượu, đương nhiên phải đứng bên trong rồi”.

“Cậu bé đáng yêu ghê”.

Bartender dùng ánh mắt khen ngợi nhìn mèo con, ngẩng đầu liền thấy một cô gái đang đi tới.

“Hân hạnh đón tiếp”.

“Tiểu thiếu gia!!”.

Lưu Man Dung còn chưa kịp chào hỏi ông chủ, xách một chiếc hộp trong suốt đi tới trước mặt mèo con.

“...Oa! Chuột nhỏ!!”.

“Không phải chứ...”.

Mèo con nhảy căng lên, ngó đầu vào hộp xem. Một đôi chuột pudding tròn vo ở bên trong chạy tới chạy lui, phát hiện mèo con tới gần, một trong hai con dừng lại động tác cắn hạt dưa nhìn cậu, ngừng một giây, hai giây, sau đó lại bắt đầu chạy loạn trong hộp, đáng vẻ bận rộn.

“Sao lại có thứ này?”.

“Điều kiện để em quay quảng cáo!”.

(Không phải chứ...).

La Cảnh Linh kinh ngạc, nếu mèo con nói muốn nuôi chuột, La Vĩ Huyền mua 100 con cho cậu còn được, dùng sức lao động để đổi sao?

(Thôi. Mèo con vui là được rồi...).

La Cảnh Linh nhìn vẻ mặt hạnh phúc của mèo con liền không nói thêm gì nữa.

Lưu Man Dung giao chuột Campbelli cho mèo con rồi liền tới chỗ đồng nghiệp, coi như đã giao hàng xong.

Mèo con ngồi quỳ trên ghế, lông mi chớp động, mắt xanh dõi theo chuột nhỏ di chuyển trong hộp.

“Mèo con...muốn sờ...”.

“...Cẩn thận chút! Đừng để chúng nó chạy mất!”.

La Cảnh Linh thở phào, cô còn tưởng vẻ mặt vừa rồi của mèo con là muốn nói “Mèo con...muốn ăn...” cơ!

Mèo con tự tay sờ, kết quả hai con Campbelli đụng phải vật lạ liền chạy tán loạn, thật ra tập tính của chuột Campbelli không nhất người,

chỉ cần nhẹ tay là chúng nó sẽ quen, nhưng mèo con vừa thấy chuột chạy, liền khua tay chơi trò mèo vờn chuột.

“Oa!! Mềm ghê”.

Mèo con đụng vào thân thể mũm mĩm lông xù, chuột liền tránh đi, mèo con nhú mào, cười nghịch ngợm lộ ra hai chiếc răng nanh, tay tiếp tục khoắng.

“Mèo con! Thôi được rồi! Bọn nó đều bị em dọa sợ rồi”.

“Mèo con muốn bắt cho ba bá xem!”.

Hây! Mèo con cuối cùng cũng bắt được, hai tay úp lại, nhảy xuống ghế, chạy tới trước mặt La Vĩ Huyền.

“Ba bá nhìn này”.

“Cái gì vậy?”.

Mèo con vừa mở tay, con chuột liền nhảy ra, La Vĩ Huyền đón được.

“Đây là gì?”.

“Chuột nhỏ! Mèo con muốn nuôi”.

“Rất đáng yêu!”.

“Đúng đó! Mèo con nuôi nó được không?”.

“Được”.

Các nhân viên nữ trong công ty La Vĩ Huyền vây lại, bình thường các cô coi mèo con là biệt danh của con trai ông chủ.

“...Lấy ở đâu vậy?”.

La Vĩ Huyền chọc chọc bụng con chuột, chuột sợ hãi lui về phía sau, kêu chít chít, mèo con liền ghé vào.

“Ba bá! Không được bắt nạt chuột con”.

Mèo con xòe bàn tay, chuột con liền nhảy từ tay La Vĩ Huyền sang tay mèo con.

Sau khi La Vĩ Huyền biết chuột con là Lưu Man Dung tặng, liền đi về phía cô nói cảm ơn.

Mèo con bỏ chuột vào hộp, nhìn chúng nó từ trên cao.

“Anh Cảnh! Mèo con đi toilet nha!”.

“Ừ đi đi”.

Ngụy Y Khang thấy mèo con đi vào phòng vệ sinh, lặng lẽ đứng lên, đúng lúc La Vĩ Huyền không ở đây, ông ta càn cơ cơ hội hành động.

Ngụy Y Khang sờ lọ thủy tinh trong túi, bên trong chứa thuốc dạng hơi, Lâm Triết Trình đưa cho Ngụy Y Khang, nói cho ông ta một phần kế hoạch.

Mèo con đi vào nhà vệ sinh, mở cửa, đóng cửa, cậu vẫn không hiểu vật thể hình chữ nhật dính vào tường ở bên ngoài là gì, ngồi trên bồn cầu, mèo con lại nghe thấy tiếng mở cửa, đóng cửa, có người tới, mèo con vênh tai nghe.

(Không phải ba bá!).

Tiếng bước chân ngày càng gần, đứng trước cửa buồng mèo con, lát sau thì rời đi, mở cửa, cuối cùng, nhà vệ sinh lại khôi phục sự yên tĩnh.

(?).

Mèo con nghiêng đầu, đột nhiên cảm giác phảng phất thứ gì đó trong không khí, không có mùi vị, nhưng là là, mèo con đầu tiên là chệnh choáng, cuối cùng lại tỉnh táo, ngồi trên bồn cầu hắt hơi, nghỉ ngơi một chút, định quay lại tìm La Vĩ Huyền.

Mở cửa, chưa kịp đóng, tầm mắt mèo con nhìn bộ rửa tay đang dần thấp xuống.

(Mèo con lùn đi rồi!!).

Nhìn chân, nhìn mông, mèo con bò lên thùng rác kim loại, nhảy lên bộ rửa tay nhìn vào gương.

Mèo con có tai lông nhung và đuôi và ria mép dai.

(Oa!!).

Mèo con biến thành mèo rồi!!

Sau hai lần quan sát, Lâm Triết Trình phát hiện chỉ cần hưng phấn mèo con sẽ biến thành mèo, thế là nghĩ hết cách chế tạo ra một loại thuốc kích thích có liều lượng thích hợp đạt được hiệu quả đối với mèo con, kết quả chứng minh hẳn đã thành công.

Mèo con bắt đầu lo lắng, không biết vì sao không thể trở về dáng vẻ cũ, mèo con muốn trốn đi, nhưng chưa kịp trốn đã có tiếng người đẩy cửa, mèo con lập tức đứng sau chậu hoa, mặt dán vào gương, không dám hít thở, mèo con bắt đầu đổ mồ hôi.

Người đi vào vừa huýt sáo vừa đi tiểu, kéo khóa, đi tới bộ rửa tay, đóng vòi nước, chỉnh cà vạt, đi tới chỗ chậu hoa lấy khăn giấy, tiếng xì mũi thật to khiến mèo con giật mình, sau đó tiếng giấy da cộp cộp đẩy cửa rời đi.

Mèo con thở phào nhẹ nhõm, lao vào một buồng vệ sinh như cơn gió.

(Ba bá phát hiện mèo con mất tích sẽ đi tìm mèo con!!).

Mèo con trốn sau bồn cầu đợi La Vĩ Huyền tới, không lâu sau, có người mở cửa đi vào, mèo con dựng đứng lông mao, vừa sợ vừa mong, nhưng sau đó lại nghe thấy tiếng mở cửa đóng cửa, tưởng người đó đi rồi, liền cụp tai.

(Ba bá...mau tới đón con!).

Đúng lúc mèo con nằm trên nền đất nhớ La Vĩ Huyền, sầm một tiếng, cửa mở ra, mèo con ngẩng đầu, một cánh tay bắt lấy mèo con.

“Meo meo!!”.

Mèo con bị túm đầu, giấy dựa quay đầu nhưng không nhìn thấy mặt người bắt mình, sau đó bị ném vào trong túi vải màu đen, mèo con

không thể cào rách được vải, cứ như vậy bị nhét vào một túi đeo chéo lớn hơn.

“Meo meo! Meo meo! Meo meo meo!!” (Cho mèo con ra ngoài!! Mèo con muốn ra ngoài!!).

Lâm Triết Trình mặc đồng phục nhân viên vệ sinh, đi vào từ cửa hông, tính đúng thời gian đi vào nhà vệ sinh bắt được mèo con, sau khi bỏ mèo con vào hai lớp túi, liền kéo thấp mũ đeo túi đi ra ngoài.

La Vĩ Huyền khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng vây mời rượu, đứng lên, mắt lướt qua nhân viên vệ sinh từ trong nhà vệ sinh đi ra, neho mắt, cảm thấy người đó hơi quen, lắc đầu, đi tới bên cạnh La Cảnh Linh.

“Này! Đừng uống quá nhiều”.

“Không sao! Tôi uống được mà”.

“...Mèo con đâu?”.

“Trong nhà vệ sinh”.

La Vĩ Huyền vào nhà vệ sinh, lại quay ra.

“Chắc chắn thằng bé ở nhà vệ sinh sao?”.

“Không có à?”.

La Cảnh Linh không chút do dự đẩy cửa vào nhà vệ sinh nam.

“...Đúng là không có...Em ra ngoài tìm thử”.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Không thấy mèo con đâu cả”.

“Hả?”.

“Báo cảnh sát không?”.

Bartender cầm điện thoại lên.

“Chưa báo vội”.

La Vĩ Huyền bình tĩnh, anh đi quanh nhà vệ sinh nam kiểm tra một chút.

La Vĩ Huyền phát hiện sau chậu hoa có dấu móng mèo, chắc chắn là mèo con, đi vào một

buồng, La Vĩ Huyền đột nhiên thấy mũi khó chịu, nhận ra điểm khác thường lập tức gọi mọi người ra ngoài, giữ nguyên hiện trạng.

“Anh! Không tìm thấy mèo con!”.

“Không cần tìm nữa”.

“Hả??”.

La Vĩ Huyền đã nhớ ra người ban nãy là ai, Lâm Triết Trình của Hỉ Thụy Tư, người có ý đồ xấu với mèo con.

“A Linh, em gọi Hứa Duy Hân xử lý căn buồng kia, anh đi tìm người”.

“Rồ!!”.

La Vĩ Huyền khoác áo khoác, sau khi dặn dò nhân viên bên cạnh về chi phí liên quan đến buổi tối hôm nay, liền quay người ra cửa lớn, Ngụy Y Khang cứ muốn tìm anh bắt chuyện, tỏ vẻ quan tâm để bớt đi sự ăn năn, La Vĩ Huyền ngăn lại, lịch sự gạt đầu, nhưng trên mặt đã không còn ý cười.

“Ông Ngụy, tôi có việc đi trước, ông cứ ngồi chơi”.

“La...”.

La Vĩ Huyền không để ý tới ông ta, đến bãi đỗ xe bảo tài xế tan sớm, tài xế xuống xe, La Vĩ Huyền lái xe rời đi, Ngụy Y Khang ở đằng sau mặt tái nhợt.

27. Chương 27: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (14)

Edit: Kogi

Chỉ cần mèo con vẫn giữ hình mèo, Lâm Triết Trình bất cóc cậu không được coi là phạm tội, Lâm Triết Trình cho rằng kế hoạch của hắn không chệch vào đâu được, cho dù La Vĩ Huyền nói hắn đem mèo con đi cũng chẳng làm gì được.

Mèo con bị nhốt vào lồng giấu trong tầng hầm, ban đầu cậu dùng răng cắn chán song sắt lồng, còn kêu meo meo trong lồng, tông tới tông lui, nhưng sau tất cả Lâm Triết Trình chỉ

cười nhạo, mèo con tức giận quay mặt vào tường, quyết định tìm cách khác.

“Mèo con, nếu mày ngoan ngoãn thì tao có thể thả mày ra”.

Mèo con hừ mũi.

“Ghe gớm vậy, tao chẳng ngại nhốt mày cả đời đâu”.

Lâm Triết Trình muốn uy hiếp mèo con đi vào khuôn khổ.

Bóng lưng mèo con tỏa ra luồng khí tức giận, chỉ cần Lâm Triết Trình mở cửa lồng sắt, mèo con có thể lập tức phát huy bản tính loài mèo, công kích không chút lưu tình, ghét chính là ghét, dù bị uy hiếp dụ dỗ cũng không dễ dàng chịu thua, đây là lòng tự tôn của loài mèo.

Lâm Triết Trình không lay chuyển được mèo con, thấy hơi nản lòng.

Mèo con đợi Lâm Triết Trình rời khỏi tầng hầm, gương mặt tức giận biến thành khổ sở, chen đầu giữa hai song sắt, lách lách, sau đó bị kẹt rồi, mèo con đau, rút đầu trở lại, bịch một tiếng ngã ra sau, lồng sắt rơi xuống đất, nước bắn ra thấm ướt lông mèo con, mèo con tức giận gặm lồng sắt, hạ quyết tâm gặm nát lồng sắt đi ra, người đầu tiên phải cản là Lâm Triết Trình.

“Đây không phải thuốc cấm”.

Hứa Duy Hân phân tích thuốc trong buồng vệ sinh.

“Vì vậy dù báo cảnh sát, họ cũng không thể coi Lâm Triết Trình là nghi phạm, Lâm Triết Trình sẽ không ngốc đến nỗi để nhóc quái thú biến thành người trên đường đi, chỉ cần thằng bé không biến thành người, Lâm Triết Trình sẽ không phải tội phạm bắt cóc, mà là miêu tặc”.

“Tôi biết rồi”.

La Vĩ Huyền lấy ra vài tập hồ sơ bệnh lý để lên bàn.

“Người trong lòng có quỷ, muốn bắt hấn ngòi tù có nhiều cách”.

Chuyện xấu xa của Lâm Triết Trình không phải chỉ có mỗi chuyện mèo con.

Hứa Duy Hân cầm một xấp hồ sơ bệnh lý lên, mỗi bệnh nhân đều là những chú mèo siêu mập, trong đó có Đại Bảo.

Hứa Duy Hân nhú mào, lập tức hiểu ra.

“Lẽ nào từ hôm qua đến sáng sớm nay anh ở bệnh viện thú ý?”.

“Ừ, nhìn thấy Đại Bảo tôi liền nghĩ ra, nên sớm hành động thôi”.

“Đại Bảo à...”.

Hứa Duy Hân chưa từng gặp Đại Bảo, nghe mèo con nói về Đại Bảo vẫn luôn muốn gặp nó một lần cho biết, cầm ảnh chụp Đại Bảo kinh hoàng nhìn La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền dường như rất hiểu gật gù đầu.

“Không phải chứ! Nó mập vậy!!”.

“Ban đầu không mập đến thế, sau khi ăn pudding Hỉ Thụy Tư mới thành ra nghiêm trọng”.

“Lâm Triết Trình thật không có đạo đức, chỉ việc này thôi cũng đủ để gã bồi thường đến chết”.

Hứa Duy Hân hươ hươ tập hồ sơ bệnh lý trong tay, chỉ cần bồi thêm thành phần và hiệu quả của pudding Hỉ Thụy Tư trước đó đã phân tích, cùng với người nhà của lũ mèo trong này, coi như đầy đủ nhân chứng vật chứng, tạm chưa bàn đến tội danh xâm hại, sản xuất ra sản phẩm độc hại tung ra thị trường, toàn bộ dây chuyền có thể sẽ bị niêm phong.

La Vĩ Huyền đương nhiên không vì vậy mà để yên, anh cho người bí mật theo dõi hành động của Lâm Triết Trình ở công ty và nhà riêng, nhưng từ khi mang mèo con đi hẳn vẫn nhốt mèo con dưới tầng hầm, mèo con chưa từng đi ra, La Vĩ Huyền khó có thể biết mèo con an toàn hay không, anh rất lo lắng.

Giờ cơm, Lâm Triết Trình tháo xích trên cổ mèo con, đặt pudding Hỉ Thụy Tư xuống cho cậu ăn.

Xoảng một tiếng, mèo con giờ vuốt đập khay, pudding bay ra ngoài, rơi trúng vào mặt Lâm Triết Trình.

“Meo!!”.

“Con mèo này!!”.

Lâm Triết Trình kéo căng sợi dây, mèo con bị lôi về phía trước, móng cào cào về phía mặt

Lâm Triết Trình, Lâm Triết Trình buông sợi dây lùi về sau, giận dữ đóng sập cửa bỏ đi, mèo con trừng mắt nhìn bóng lưng hắn, bắt đầu gặm sợi dây.

Khay rơi trên mặt đất, mèo con đi qua dầm dẫm, tiếng choeng choeng vang dội, lập tức hàng xóm hai bên kêu ca, Lâm Triết Trình xông vào lấy khay đi, nhốt mèo con vào lồng sắt.

(Hừ! Ba bá sẽ cho mèo con chơi! Quỷ hẹp hòi! Đồ xấu xa!!).

Mèo con ở trong lồng giam chân, mèo con luôn được La Vĩ Huyền cưng chiều, không chịu nổi không khí bí bách buồn bực trong phòng kín, buồn bã nhớ nhung La Vĩ Huyền, không kìm được khóc hu hu.

(Hu hu...Ba bá...Lần này mèo con không có chạy lung tung mà!...Ba bá mau tới đón con!!...).

Tiếng khóc của mèo con dẫn một chú mèo khác tới.

Một con mèo Ba Tư chừng mười tuổi nghe tiếng mà đến, đứng từ cửa sổ tầng trên ngó xuống tầng hầm hỏi.

“Nhóc, khóc gì vậy?”.

“Hic...Chú...Cháu nhớ ba bá...”.

“Ba bá?...Có lẽ anh ta sắp về rồi”.

Mèo Ba Tư tưởng mèo con đang nói Lâm Triết Trình.

“Không phải!!...Người đó là kẻ xấu!!”.

Mèo con kể hết mọi chuyện cho mèo Ba Tư, nghe xong sắc mặt mèo Ba Tư thay đổi hẳn, giận dữ gào lên.

“Cháu nói sao? Vậy mà lại có kẻ như thế ở khu của chúng ta!”.

Mèo Ba Tư là đầu đàn nhóm mèo ở khu này, rất có tinh thần giúp đỡ kẻ yếu lên án tội ác, nhất là đồng loại bị hại lại càng không thể làm như không thấy, kẻ đắc tội mèo không thể có kết cục tốt.

Mèo con nói với mèo Ba Tư địa chỉ nhà Na Na Quả và Mẽ Quả, mèo Ba Tư lập tức phái bạn

của nó đi gọi Na Na Quả và Mẽ Quả đến, mèo con có bạn, hai mắt hồng hồng vương lệ trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

Từ tối qua La Vĩ Huyền đã không về nhà, La Cảnh Linh về lấy đồ giúp anh, lúc xuống lầu phát hiện lũ mèo trên bờ tường đang xôn xao.

Từ khi Na Na Quả và Mẽ Quả quay quảng cáo, chủ nhân liền không thích chúng nó chạy lung tung, nhưng khi biết mèo con bị Lâm Triết Trình bắt cóc, liền nhất định không chịu ở trong phòng lấy một giây một phút, nhân lúc người mở cửa xong ra.

“Ê! Na Na Quả! Mẽ Quả! Về nhà ngay!!”.

“Meo méo” (Đừng lo!!).

Na Na Quả quay lại đáp, cũng không quan tâm chủ nhân nghe có hiểu hay không, chạy một mạch về phía trước, Mẽ Quả theo sau nhìn thấy La Cảnh Linh, gọi cô đi theo.

“Meo ~”.

La Cảnh Linh đuổi theo, cầm điện thoại báo cho La Vĩ Huyền, nói hình như lũ mèo tìm thấy mèo con, La Vĩ Huyền nói La Cảnh Linh nhất định phải giữ liên lạc, có tin gì lập tức báo cho anh.

La Vĩ Huyền và Hứa Duy Hân đã nắm trong tay bằng chứng về chất lượng và di chứng của pudding Hỉ Thụy Tư, sau khi được chứng thực liền nhanh chóng liên hệ với Hiệp hội bảo vệ động vật làm đơn kiện Hỉ Thụy Tư.

Chất hóa học trong pudding Hỉ Thụy Tư chứa thành phần khiến vùng dưới đồi ở não tạm thời mất chức năng, động vật ăn vào sẽ không có cảm giác nó, về mặt tâm lý thì càng ăn càng ham, điều này ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe của mèo, dùng nguyên liệu này làm thực phẩm là vi phạm pháp luật.

Công ty Lâm Triết Trình bị vây quanh bởi người bị hại và chủ nhân lũ mèo, hần vội vàng đến hiện trường, để lại mèo con trong tầng hầm.

Na Na Quả và Mẽ Quả theo mèo Ba Tư tìm thấy mèo con, trước cửa sổ đã tụ tập một đàn mèo đang tức giận, cảm thấy bất bình thay cho mèo con, Lâm Triết Trình nháy mắt trở thành kẻ địch chung của toàn bộ loài mèo.

“Nhóc con!!”.

“Không sao chứ?”.

“Na Na Quả! Mẽ Quả!”.

“Trời ơi! Thật xấu xa! Hửn dám hành hạ mèo con nhà chúng ta thành như vậy!”.

Lông mèo con rối tung, giống như con người lúc mới ngủ dậy, mặc dù vẫn đáng yêu, nhưng Na Na Quả không nở, nó nghiêng răng nghiêng lợi.

“Được lắm! Họ Lâm đáng chết! Hãy đợi đấy!”.

“Làm sao bây giờ? Cứu nhóc ra kiểu gì đây?”.

Lũ mèo nhìn nhau qua lại, bắt đầu nghĩ cách.

Đột nhiên, chúng nó cùng nhìn về phía ống nước nằm trên mặt đất.

28. Chương 28: Pudding Tuyệt Đối Không Thể Ăn (15)

Edit: Kogi

La Cảnh Linh gọi điện thoại báo cho La Vĩ Huyền, Hứa Duy Hân đi xử lý chuyện của Hỉ Thụy Tư, La Vĩ Huyền báo cảnh sát, sau đó chạy đến nhà riêng của Lâm Triết Trình.

Khi La Cảnh Linh tới nơi thì sợ ngây người, lũ mèo này giờ trò quỷ gì vậy, sao lại mở vòi nước dẫn vào tầng hầm, mèo con ở bên trên bông bênh, chân nhỏ đạp nước phành phạch, nước đã dâng cao hơn khuỷu chân.

“Mày...bọn mày đang làm gì thế!!”.

“Meo meo ~”.

Lũ mèo nghi hoặc nhìn La Cảnh Linh, không hiểu phương pháp tuyệt diệu như thế lại khiến người này hoảng sợ, dùng nước làm mèo con nổi lên không phải rất tốt sao?

“Trời ạ! Thật không biết nói mấy đứa ngốc hay thông minh nữa! Mèo con bị nhốt trong cái lồng nặng như thế, đợi nó nổi lên được thì đã chết sặc rồi!”.

Vừa nói vừa đóng vòi nước lại, La Cảnh Linh mặc dù thường ăn mặc nam tính, nhưng dù vậy vóc người vẫn rất thon thả.

“Tránh ra coi”.

Lũ mèo nghe lời tránh đường, La Cảnh Linh chân trước đầu sau chui vào tầng hầm qua cửa sổ, nhảy xuống đất, nước thấm ướt quần, mèo con thấy La Cảnh Linh xuống, vừa giậm chân vừa hoan hô.

“Meo!”.

“Đây đây! Để anh thả nhóc ra”.

La Cảnh Linh thấy mèo con có vẻ muốn ra ngoài vươn vai duỗi gân lăm lăm rồi, đi qua mở cửa lồng sắt, mèo con nhào vào lòng cô, La Cảnh Linh cười đứng dậy, bế mèo con giơ lên qua đầu vẫy vẫy lũ mèo trên lầu, chúng meo meo không ngớt.

“Mèo con! Ba bá em lo muốn chết rồi đây!”.

“Meo meo ~~”.

(Mau mau! Mèo con muốn tìm ba bá!!).

Mèo con nghĩ gì trong lòng đương nhiên La Cảnh Linh biết rõ, cửa tầng hầm đã bị khóa không mở được, cô nhắc chân đạp mạnh một cái, cửa bị phá tan.

“Sớm đã muốn đá cửa như thế này! Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội, đá xong thoải mái ghê!!”.

“Vậy cậu phải đền tôi cánh cửa khác rồi”.

La Cảnh Linh ngẩng đầu, Lâm Triết Trình đứng chắn trước mặt, mèo con tức giận giương nanh múa vuốt, La Cảnh Linh một tay ôm cậu chặt hơn, một người một mèo trừng mắt nhìn Lâm Triết Trình.

Sắc mặt Lâm Triết Trình cũng không dễ nhìn lắm, từ công ty về nhà lấy văn kiện liền gặp tình huống này, thành phần bí mật trong thức ăn mèo của hắn bị vạch trần, mèo con càng không thể bị lấy đi, đầu tóc hắn rối bời, cà vạt lỏng lẻo, nụ cười vừa căm giận vừa ác ý.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, cảm ơn một cú đá lần trước của cậu”.

“Không có gì, tôi còn phải nhờ anh chăm sóc mèo con giúp”.

La Cảnh Linh cười tươi, di chuyển chậm rãi.

“Giao con mèo cho tôi!”.

“Nó không thuộc về anh!”.

“Đồ khốn!”.

Lâm Triết Trình vươn tay định tóm, La Cảnh Linh nghiêng người né, Lâm Triết Trình tóm áo La Cảnh Linh, cúc áo bung ra, vạt trước mở rộng, Lâm Triết Trình cứng tay.

La Cảnh Linh nhân lúc Lâm Triết Trình đơ một giây đá vào háng hắn.

“A!!”.

“Thật bất lịch sự!”.

“Meo meo!!”.

La Cảnh Linh cài lại cúc rồi ôm mèo con chạy lên cầu thang.

La Cảnh Linh ra khỏi nhà Lâm Triết Trình đã thấy đàn mèo đứng đó nghênh đón, mèo con chạy tới chơi đùa cùng chúng nó rất vui, La Cảnh Linh định cảm ơn lũ mèo, nhưng lại không biết mở miệng thế nào, đang nghĩ, phía sau chột có luồng khí nguy hiểm.

La Cảnh Linh quay đầu, chân mày nhíu lại, Lâm Triết Trình một tay giữ đuôi Mễ Quả, một tay cầm con dao sắc bén.

“Trả mèo con lại đây! Nếu không tôi sẽ giết nó!”.

“Anh đừng làm ầu”.

Về mặt Mễ Quả không thay đổi, dường như không ý thức được mình đang gặp nguy hiểm, quả nhiên, thoáng cái Lâm Triết Trình đã bị lũ mèo vây công, xung phong dẫn đầu chính là Na Na Quả.

“Á á!”.

“Đúng là thứ ngu xuẩn”.

La Cảnh Linh từ trước tới giờ chưa từng thấy người đàn ông nào thảm hại đến vậy, lắc đầu thở dài có chút thương hại.

“Muốn chết! Dám uy hiếp Mẽ Quả! Bắt cóc nhóc con! Hại Đại Bảo biến thành mèo mập!”.

Mèo con nghe Na Na Quả chửi mắng cười rộ lên, đột nhiên hắt hơi một cái, phát hiện cảnh vật trước mắt nhỏ đi, còn mình thì lớn lên.

“Anh Cảnh, mèo con biến về rồi”.

“Sao! Tốt quá”.

“Anh Cảnh!!”.

“Mèo con!!”.

“Anh Cảnh!!”.

Hai người bắt đầu chơi trò anh Cảnh! Mèo con! “Anh đánh em em đánh anh cả hai cùng vui!”.

Khi La Vĩ Huyền và cảnh sát đến nơi tình cảnh là như vậy, cảnh sát dùng ánh mắt kì quái nhìn hai người một lớn một nhỏ ôm nhau gọi tên nhau, sau đó nhìn Lâm Triết Trình ngã dưới đất bị mèo vây quanh, quay lại dò hỏi La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền nhún vai, nói người nằm trên đất chính là Lâm Triết Trình.

“Ư..”.

Lâm Triết Trình nằm xù dưới đất, toàn thân đau nhức mở mắt ra, đập vào mắt là một khuôn mặt nghiêm nghị.

“Xin lỗi, anh Lâm, chúng tôi nghi ngờ anh bắt cóc trẻ vị thành niên, mời anh theo chúng tôi về cục một chuyện”.

Lâm Triết Trình lại bất tỉnh.

“Ba bá!!”.

“Mèo con!!”. La Vĩ Huyền ôm lấy mèo con, “Sao con suốt ngày biến mất thế hả! Trời, sao còn lại ướn sũng thế này”.

“Ba bá Ba bá ba bá ba bá!!”.

Mèo con ôm chặt La Vĩ Huyền, La Vĩ Huyền không quan tâm mèo con ướn sũng, hôn hai má cậu, không biết vì sao, khi không tìm thấy mèo con, La Vĩ Huyền vẫn chưa khủng hoảng lắm, nhưng bây giờ ôm mèo con, La Vĩ Huyền nghĩ nếu có một ngày mất cậu, anh cảm thấy muốn khóc, từ khi có mèo con, anh cũng trở nên yếu đuối và dễ tổn thương.

Mèo con khóc, cậu cũng vậy, khi bị nhốt, La Vĩ Huyền không ở bên cạnh, biểu hiện của Lâm Triết Trình khi đối mặt với mèo con rất dửng dưng, nhưng vừa ở trong lòng La Vĩ Huyền, liền nước mắt nước mũi đầm đề cáo trạng tội ác của Lâm Triết Trình.

“Ba bá! Hắn thật xấu xa! Hắn nhốt con trong lồng!”.

“Không sao, hắn cũng sẽ bị nhốt vào lồng thôi”.

“Sao mà nhốt được!”.

“Không biết nữa, cái lồng đó rất lớn”.

Lại nói về Ngụy Y Khang, ông ta coi như là đồng lõa, nhưng vì không tham gia vào quá trình nên tội không nặng, thế nhưng danh dự bị ảnh hưởng lớn, hiện tại ai ai cũng biết đầu bếp trong quảng cáo donut của Kadic bị bắt cóc, mà ông chủ Ngụy Y Khang cũng là một trong những người gây họa, ai cũng hết sức bất bình, tẩy chay hàng của Kadic.

Một tuần sau, La Vĩ Huyền thu mua Kadic, trở thành quản lý của hai công ty, bước thêm một bước tiến tới tập đoàn tài chính, phát triển thực phẩm và đồ chơi mèo con thích.

“Trời ạ! Anh!! Anh vậy mà lại mua nguyên một công xưởng cho mèo con”.

La Cảnh Linh sắp học máu, nếu La Vĩ Huyền không phải anh trai cô, cô nhất định phải câu được con cá lắm tiền này.

“Thật không thể tin được! Mèo con! Anh đồ kị với em chết mất”.

Hai má mèo con bị La Cảnh Linh kéo sang hai bên, thả ra, liền ửng hồng.

La Vĩ Huyền làm việc trên máy tính, anh cảm thấy trò chơi làm riêng cho mèo con rất có giá trị để khai thác, quyết định dùng làm quà tặng kèm trong thức ăn cho mèo, thiết kế bao bì bày đầy trên bàn.

Mèo con đang ăn pudding, vừa ăn vừa chơi với La Cảnh Linh, La Vĩ Huyền đã quá quen với việc làm việc trong hoàn cảnh đầy tạp âm, chuyên tâm nhìn giấy tờ.

Mèo con đột nhiên kêu to.

“A!!!!”.

“Sao sao?”.

La Vĩ Huyền ngẩng đầu.

“Ba bá!!...Chuột của mèo con!!!”.

Quán vẫn chưa mở, trên quầy bar, bartender trẻ tuổi ngồi đó, đối mặt với cái hộp trong suốt thở dài, trong hộp có hai đôi mắt đen to tròn nhìn hắn, hắn chồm cầm, ngón tay rờ tờ hộp, chuột nhỏ chạy tới chạy lui, bartender xé một miếng cá ném vào.

“Rất cuộc bao giờ mới đến lấy chúng nó về đây...”.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-cuc-ngoan-liet-mieu-du-mieu-ba-ba>